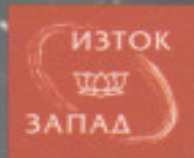

ГИЙОМ МЮСО

ПОВИКЪТ НА
АНГЕЛА

ГИЙОМ МЮСО ПОВИКЪТ НА АНГЕЛА

Превод: Георги Цанков

chitanka.info

Романтична комедия и високоволтов трилър. Лудешка интрига и незабравими герои. Виртуозен финал!

Ню Йорк, летище „Кенеди“.

В претъпканата зала за заминаващи се сблъскват мъж и жена. След кратка разправия всеки тръгва по пътя си. Мадлин и Джонатан никога не са се срещали, може би и никога не биха се срещнали отново... но докато си събират нещата, те неволно разменят мобилните си телефони.

Когато откриват това, вече са разделени от 10 000 километра: тя държи цветарски магазин в Париж, той — ресторант в Сан Франциско. Поддават се на любопитството и всеки от тях разглежда джиесема на другия. Оказват се свързани с тайна, която смятат, че отдавна са погребали...

*Брегът е по-сигурен, но аз обичам битката
с водните талази.*

Емили Дикинсън

ПРОЛОГ

Мобилен телефон ли?

Отначало не долавяте ясно необходимостта от него, но за да не изглеждате изостанал, се изкушавате от по-простиച്ък модел с пакет от основни услуги. На първо време бивате изненадан, че разговаряте доста гръмогласно в ресторанта, във влака или на терасата на кафенето. Няма съмнение, че е практично и успокояващо винаги да можеш да се свържеш със семейството си и с приятелите.

Както всички останали, вие се научавате да пишете есемеси, като чукате с пръсти по миниатюрна клавиатура, и бързате да ги изпратите. Както всички останали, изхвърляте бележника и го замествате с електронен. Старателно записвате номерата на вашите познати, на семейството и на любовниците ви. Прикривате данните на бившите си изгори, както и кода на кредитната си карта, който ви се случва да забравяте.

Макар да прави снимки с лошо качество, вие използвате камерата на вашия мобилен телефон. Готино е винаги да можете да покажете на колегите си някоя майтапчийска фотография.

Впрочем всички постъпват по същия начин. Тази вещ съответства на епохата: сриват се преградите между личен, професионален и социален живот. Най-вече всекидневието е станало по-напрегнато, по-гъвкаво, налага се непрекъснато да жонглирате с дневното си разписание.

Неотдавна сменихте вашия стар апарат срещу по-усъвършенстван модел: малкото чудо ще ви позволи да имате достъп до имейлите ви, да сърфирате в интернет и да си изтеглите стотици други приложения.

В това отношение сте станал истински наркоман. Сякаш е трансплантиран към тялото ви, вашият мобилен телефон ви съпровожда дори в банята и в тоалетната. Където и да се намирате, рядко минава половин час, без да погледнете екрана, дебнейки пропуснато обаждане, интимно или приятелско съобщение. И ако

пощенската ви кутия е празна, проверявате да не би някакъв хабер да е в състояние на изчакване.

Както любимата играчка от детството ви, вашият телефон ви вдъхва увереност. Екранът му е приятен, успокоителен, хипнотичен. Той ви помага във всякакви положения и ви предлага улеснението от незабавното общуване, което отваря пътя към какви ли не възможности...

* * *

Но една вечер, когато се завърнете, претърсвате джобовете си, след това чантата и установявате, че мобилният ви телефон е изчезнал. Изгубен ли е? Или е откраднат? Не, отказвате да повярвате. Проверявате отново без особен успех, внушавате си, че сте го забравили в офиса, но не: спомняте си, че сте го погледнали в асансьора, на излизане от работа и — вероятно — в метрото и в автобуса.

По дяволите!

Отначало се ядосвате заради загубата на самия апарат, след това се поздравявате, че сте подписали осигуровка „кражба/ загуба/ счупване“, като същевременно пресмятате точките за лоялност към мобилния оператор, които ще ви позволят да си поднесете нова високотехнологична и приятна на допир играчка.

Обаче в три часа сутринта вие още не сте успели да склопите очи...

Ставате безшумно, за да не събудите спящия до вас.

В кухнята, горе в един шкаф, тършувате за стар наченат пакет цигари, който сте скрили за екстрени случаи. Запалвате една и в състоянието, в което сте, я придружавате с чаша водка.

Гадост...

Седите приведен на стола. Студено ви е, защото сте оставили прозореца отворен заради миризмата на цигарата.

Припомняте си всичко, което съдържа вашият телефон: няколко видеофилма, петдесетина снимки, хронологията на сърфирането ви из интернет, вашия адрес (включително кода за входната врата на жилището ви), адреса на вашите родители, номерата на хора, които не

би трябвало да се намират там, съобщения, които могат да възбудят предположения, че...

Не ставай параноик!

Дръпват отново от цигарата и отпиват глътка алкохол.

Привидно няма нищо *истински* компрометиращо, но вие добре знаете, че привидностите са измамни.

Обезпокоен сте, че вашият апарат е попаднал в злонамерени ръце.

Сега вече съжалявате за някои снимки, за някои имейли, за някои разговори. Миналото, семейството, парите, сексът... Ако внимателно се разрови, някой, който иска да ви навреди, има с какво да съсипе живота ви. Съжалявате, но съжаленията вече са без значение.

Тъй като потреперват, ставате и затваряте прозореца. Прилепил чело към стъклото, наблюдавате редките светлинки, които все още греят в нощта, и си казвате, че в другия край на града един човек може би е вперил очи в екрана на вашия телефон, изследва с наслада сенчестите страни на вашия интимен живот и рови методично сред вътрешностите на апарата в търсене на вашите *dirty little secrets*^[1].

[1] Мръсни малки тайни (англ.). (Необозначените бележки под линия са на преводача.) ↑

ПЪРВА ЧАСТ
КОТКАТА И МИШКАТА

1

РАЗМЯНАТА

Има човеци, чиято съдба е да кръстосат пътищата си. Където и да са. Където и да отидат. Един ден те се срещат.

Клоди Гале^[1]

Ню Йорк
Летище Джей Еф Кей
Седмица преди Коледа

тя

— И какво се случи след това?

— След това Рафаел ми подари диамантен пръстен от „Тифани“ и ме помоли да му стана жена.

С прилепен до ухото си телефон, Мадлин се шляеше пред високите прозорци, които гледаха към самолетните писти. На пет хиляди километра оттам, в малкия си апартамент в северната част на Лондон, най-добрата ѝ приятелка слушаше, изпълнена с нетърпение, детайлния отчет за нейното романтично офейкване в Голямата ябълка.

— Той наистина е проявил голяма класа! — констатира Жюлиан.
— Уикенд в Манхатън, стая във „Уолдорф“, разходка с каляска, старовремско предложение за женитба...

— Да — развесели се Мадлин. — Всичко беше свършено, като във филм.

— Май в известна степен прекалено свършено — подразни я Жюлиан.

— Ще ми обясниш ли как нещо може да бъде „прекалено“ свършено, преситена госпожо?

Жюлиан несръчно се опита да поправи изреченото:

— Искам да кажа: изглежда, не достига *изненадата*. Ню Йорк, „Тифани“, разходка по снега и пързалката в Сентръл парк... Може да

се предположи, че случилото се е очаквано, малко звучи като клише!

Злобничко Мадлин контраатакува:

— Ако си спомням добре, когато Уейн ти предложи брак, това се случи на излизане от кръчма, след пианска вечер. Той беше натъпкан с алкохол като вагон от метрото в пиков час и отиде да повръща в тоалетната, след като ти поиска ръката, нали така?

— Окей, ти печелиш този рунд — капитулира Жюлиан.

Мадлин се усмихна, приближавайки се към зоната за качване, и се опита да намери Рафаел сред гъстата тълпа. В началото на коледната ваканция хиляди пътници се блъскаха на летището, което жужеше като пчелен кошер. Едни бързаха да се съберат със семействата си, докато други потегляха към края на света, към райски дестинации, далеч от сивотата на Ню Йорк.

— Всъщност — поде отново Жюлиан — ти не ми каза какъв беше твоят отговор.

— Шегуваш ли се? Естествено, че отвърнах „да“!

— Не го ли накара да започне да примира от любов?

— Да примира ли? Жюл, почти на трийсет и четири години съм! Не смяташ ли, че достатъчно дълго съм чакала? Обичам Рафаел, излизам с него от две години и се опитваме да си направим дете. След няколко седмици ще се настаним в къщата, която избрахме заедно. Жюлиан, за първи път в моя живот се чувствам закриляна и щастлива.

— Говориш така, защото той е до теб, нали?

— Не! — извика Мадлин, смеейки се. — Той отиде да предаде багажите. Говоря това, защото го мисля!

Тя спря пред будка за вестници. Всекидневниците бяха разположени един до друг, а първите им страници очертаваха портрета на ненормален свят, който беше заложил бъдещето си: икономически кризи, безработица, политически скандали, социално ожесточение, екологични катастрофи...

— Не се ли боиш, че с Рафаел животът ти ще е предвидим? — нанесе удар Жюлиан.

— Това не е недостатък! — обори я Мадлин. — Имам нужда от солиден мъж, от такъв, на когото може да се разчита, от вярност. Около нас всичко е нетрайно, крехко и несигурно. Не искам нищо подобно да има при нашата двойка. Желая вечер да се прибирам вкъщи и да съм сигурна, че ще намеря спокойствие и ведрост у дома. Разбираш ли?

— Хм... — промърмори Жюлиан.

— Никакво „хм“, Жюл. Започвай да обикаляш бутиците за шаферската си рокля!

— Хм — все пак повтори младата англичанка, но този път повече за да прикрие вълнението си, отколкото да изрази скептицизъм.

Мадлин погледна часовника си. Зад нея, върху пистите за излитане, сребристите самолети чакаха в индианска нишка, преди да потеглят.

— Е, добре, оставям те, полетът ми е в 17 и 30, а все още не съм си прибрала... мъжа!

— *Бъдещият* мъж... — поправи я Жюлиан усмихнато. — Кога ще ме посетиш в Лондон? Защо не го направиш този уикенд?

— Много бих искала, но е невъзможно: ще кацнем на летище „Роаси“ много рано. Едва ще ми стигне времето да взема един душ вкъщи преди отварянето на магазина.

— Виждам, че не бездействаш!

— Аз съм цветарка, Жюл! Най-много работа имам в дните около Коледа!

— Опитай се поне да поспиш по време на пътуването.

— Добре! Ще ти се обадя утре — обеща Мадлин, преди да затвори.

той

— Не настоявай, Франческа: невъзможно е да се видим!

— Но аз съм на двайсет метра от теб, в подножието на ескалатора.

Прилепил джиесема до ухото си, Джонатан смръщи вежди и се приближи до парапета. Там, долу, млада мургава жена с вид на мадона телефонираше, държейки за ръка дете, опаковано в прекалено голяма за него канадка. Косите ѝ бяха дълги, носеше плитки джинси, вталено мъхесто палто, както и маркови слънчеви очила с широки рамки, които — като маска — скриваха част от лицето ѝ.

Джонатан размаха ръка в посока към сина си, а той срамежливо му върна поздрава.

— Изпрати ми Чарли и чупка! — заповяда той, готов да кипне.

Всеки път, когато виждаше бившата си жена, го обземаше гняв, примесен с болка. Могъщо чувство, което не можеше да контролира, а

то го правеше едновременно избухлив и унил.

— Не продължавай да ми говориш така! — изрази протест тя с глас, в който се долавяше лек италиански акцент.

— Не се осмелявай да ми даваш уроци! — избухна той. — Ти направи избор и трябва да си понесеш последствията. Ти предаде семейството си, Франческа! Ти ни предаде, Чарли и мен.

— Не намесвай Чарли!

— Да не го намесвам ли? След като именно той гълта горчивите хапове? Заради твоите забежки момчето вижда баща си само няколко седмици годишно!

— Съжа...

— И самолета! — прекъсна я той. — Искаш ли да ти припомня защо Чарли се бои да се качи на самолета сам, което ме принуждава да прекосявам страната при всяка негова ваканция? — запита, повишавайки тона.

— Това, което се случва с нас, то е... то е животът, Джонатан. Ние сме възрастни хора, така че от едната страна не стои добрият, а от другата лошата.

— Съдията беше на друго мнение — отбеляза той, внезапно отегчен, напомняйки й за развода, който беше произнесен по вина на бившата му съпруга.

Замислен, Джонатан отвърна поглед навън. Беше едва 16 и 30, но скоро щеше да падне нощ. Върху осветените писти впечатляваща редица от големи въздушни птици очакваше сигнал от контролната кула, преди те да се понесат към Барселона, Хонконг, Сидни, Париж...

— Добре, стига разговори — поде отново той. — Училището започва на 3 януари, ще ти доведе Чарли предния ден.

— Добре — съгласи се Франческа. — Последно: купих му мобилен телефон. Искам да се свързвам с него по всяко време.

— Майтапиш ли се! И дума да не става! — избухна той. — Никакви телефони на седем години.

— Спорно е — поде тя.

— Щом е спорно, не трябваеше сама да взимаш подобно решение. Може би пак ще си говорим, но сега си прибери играчката и пусни Чарли да дойде при мен!

— Добре — склони тя покорно.

Джонатан се наведе през перилото и с присвити очи констатира, че Чарли подаде на Франческа едно малко цветно телефонче. След това момченцето целуна майка си и с несигурна стъпка пое нагоре по ескалатора.

Джонатан избута няколко пътници, за да пресрещне сина си.

— Здравсти, тате.

— Здравсти, човече — изрече той и го притисна в прегръдките си.

ТЕ

Пръстите на Мадлин препускаха по клавиатурата. С телефона в ръка тя преминаваше покрай витрините в безмитната зона, като почти слепешката пишеше есемес в отговор на Рафаел. Спътникът ѝ беше регистрирал багажите, но сега се беше наредил на опашка, за да премине контрола по сигурността. В съобщението си Мадлин му предложи да се срещнат в кафенето.

— Тате, малко съм гладен. Може ли да ми купиш *панино*^[2], моля? — запита възпитано Чарли.

Положил ръка на рамото на сина си, Джонатан пресичаше лабиринта от стъкло и стомана, който водеше към изходите за отпътуване. Той ненавиждаше летищата, особено по това време на годината — Коледата и аерогарите му припомнях чудовищните обстоятелства, при които преди две години беше научил за измяната на жена си, — но изпълнен с радост, че отново вижда Чарли, го вдигна от земята, като го прихвана през кръста.

Панино за младежа! — изрече пламенно, пренасочвайки се към ресторанта.

„Небесната порта“, основното кафене на терминала, беше организирано около атриум, в центъра на който различни щандове предлагаха широко разгънато ветрило от кулинарни специалитети.

„Шоколадово суфле или парче пица?“ — запита се Мадлин, докато разглеждаше бюфета. Естествено, по-разумно би било да хапне плод, но я гонеше вълчи глад. Тя постави на табличката си сладкиша, но почти мигновено го върна на място, защото нейният щурец в

ухото^[3] ѝ нашепна колко калории се съдържаха в това изкушение. Малко разочарована, измъкна ябълка от плетената кошница, поръча си лимонов чай и отиде да плати на касата.

Хлебче *чиабата*, песто, домати конфи^[4], шунка от Парма и моцарела: на Чарли му течеха лигите пред италианския сандвич. От съвсем малък той придружаваше баща си в кухните на ресторантите, което възпитаваше вкуса му към лакомствата и разви любопитството му към всевъзможни сладости.

— Внимавай да не обърнеш табличката, нали? — посъветва го Джонатан, след като плати леката закуска.

Хлапето кимна в знак на потвърждение, като внимателно пазеше равновесие между своето *панино* и бутилката вода.

Ресторантът беше претъпкан. Залата беше с овална форма, разтягаше се по дължината на остъклена стена, която гледаше директно към пистите.

— Къде ще седнем, тате? — запита Чарли, изгубен сред морето от пътници.

Джонатан проучваше с безпокойство гъстата тълпа, която се блъскаше около столовете. Видимо имаше повече клиенти, отколкото места. Изведнъж, като по магия, близо до панорамното стъкло се освободи маса.

— Курс на изток, матросче! — нареди той и намигна на сина си.

Забърза крачка, а в този момент звънът на телефона му отекна сред всеобщата врява. Джонатан се поколеба дали да отговори. Макар ръцете му да бяха заети — багажа в едната ръка и таблата в другата, — той се опита да извади апарата от джоба на сакото си, но...

Ама че гъмжило! — натъжи се Мадлин при гледката на армадата от пътници, която беше превзела ресторанта. Надяваше се да отдъхне за миг преди полета, но не откриваше маса, където да подложи крак!

Олеле! Едва не извика, когато една оперирана от комплекси тийнейджърка премаза крака ѝ, без въобще да се извини.

Гадна малка чумо, помисли си тя изразително и я удостои със строг поглед, на който девойката отговори, като дискретно ѝ показа

среден пръст, чието предназначение не оставяше никакво съмнение.

Мадлин дори не успя да се почувства дестабилизирана от тази агресия. Тя току-що бе забелязала свободна маса до прозореца. Засили крачка, за да не изпусне скъпоценното местенце. Беше на три метра от целта си, когато телефонът започна да вибрира в чантата ѝ.

Не му е времето!

Отначало реши да не отговаря, след това промени мнението си: вероятно Рафаел я търсеше. Несръчно грабна таблата в едната си ръка — *Да му се не види, колко е тежка купата с чай!* — докато с другата ровеше в чантата, за да измъкне мобилния телефон, потънал между внушителната връзка ключове, бележника и романа, който си носеше. Тя се изкриви, за да натисне копчето на апарата и да го допре до ухото си, когато...

* * *

Мадлин и Джонатан се сблъскаха жестоко. Купа с чай, ябълка, сандвич, бутилка кока-кола, чаша вино: всичко полетя във въздуха и се озова на пода.

Изненадан от удара, Чарли също изпусна своята табла и заплака.

Каква тъпачка! — разгневи се Джонатан, като се повдигаше не без усилие.

— Не можете ли да гледате къде ходите! — кресна той.

Какъв идиот! — избухна Мадлин, идвайки на себе си.

— На всичкото отгоре мен държите виновна? Не подменяйте ролите, старче! — рече му тя, преди да вдигне от земята телефона, чантата и ключовете си.

Джонатан се наведе към сина си, за да го успокои, прибра сандвича, предпазен от найлонова обвивка, както и бутилката вода и своя джиесем.

— Пръв видях тази маса! — възмути се той. — Практически бяхме седнали, когато се сгромолясахте стремглаво като лавина, без дори...

— Шегувате ли се? Забелязах тази маса много преди вас.

Гневът на младата дама подчертаваше до този момент недоловимия английски акцент.

— Както и да е, вие сте сама, а пък аз съм с дете.

— Хубаво извинение! Не виждам защо фактът, че сте с малчуган, ви дава правото да се хвърляте отгоре ми и да съсипвате блузата ми! — оплака се тя, тъй като откри петно от вино, изцапало дрехата.

Съкрушен, Джонатан раздвижи главата си и вдигна очи към небето. Отвори уста, за да протестира, но Мадлин бързо го пресече:

— И освен това не съм сама! — увери го тя, забелязвайки Рафаел.

Джонатан сви рамене и пое ръката на Чарли.

— Ела, да идем другаде. Смотана нещастница... — изрече той, докато напускаше ресторанта.

* * *

Полетът „Делта 4565“ напусна Ню Йорк за Сан Франциско в 17 часа. Изпълнен с радост, че отново се е срещнал със сина си, Джонатан не усети как минава времето. След раздялата на родителите му Чарли имаше фобиен страх от самолети. Беше му невъзможно да пътува сам или да заспи по време на пътуването. Така че седемте часа, колкото траеше преходът, бяха посветени на размяна на анекдоти, разказваха се смешни истории и за двайсети път беше изгледан целият филм „Лейди и скитникът“^[5] от екрана на лаптоп, като същевременно момчето се наслаждаваше на малки кофички американски сладолед Хааген Даз. Тези наслади бяха запазени за бизнес класата, но една сговорчива стюардеса, която не беше устояла пред симпатичната муцунка на Чарли и непохватния чар на баща му, с удоволствие наруши правилата.

Полетът „Ер Франс 29“ напусна летище Джей Еф Кей в 17 и 30. В изолирания от околния свят комфорт на бизнес класата — наистина Рафаел беше добре обмислил всичко... — Мадлин включи фотоапарата си, за да разгледа снимките от нюйоркските им лудории. Залепени един до друг, двамата влюбени преживяха отново с ликуване върховните моменти от пътуването, своеобразно предчувствие за медения месец. След това Рафаел заспа, докато, изпълнена с

очарование, Мадлин изгледа за енти път „The Shop Around the Corner“^[6], старата комедия на Любич, предложена по видеото.

Благодарение на часовата разлика дори не беше станало 21 часът, когато самолетът на Джонатан кацна в Сан Франциско.

Освободен от страха, Чарли заспа в ръцете на баща си малко след като се измъкнаха от въздушната птица.

В салона за пристигащи Джонатан търсеше с очи приятеля си Маркус, с когото държаха малко френско ресторантче в сърцето на „Норт Бийч“^[7] и който трябваше да дойде да ги посрещне с кола. Мъжът се повдигна на пръсти, за да преодолее тълпата.

— Бих се учудил, ако се появеше навреме! — промърмори.

На края на силите си, реши да прегледа своя телефон, за да види дали някой му е оставил съобщение. След като дезактивира режима „самолет“, върху екрана се появи доста разтеглен текст:

Добре дошла в Париж, мила моя! Надявам се, че си починала по време на полета и че Рафаел не е хъркал особено много. Извини ме за преди малко: очарована съм, че се омъжваш и че си намерила мъжа, който може да те направи щастлива. Обещавам ти да сторя всичко необходимо, за да изпълня сериозно и достолепно ролята си на шаферка!

Твоя доживотна приятелка Жюлиан

Каква е тази неразбория? — помисли си той, докато препрочиташе есемеса. Смахната шегичка на Маркус ли? За няколко секунди повярва на тази версия, докато се зае да разгледа апарата: същият модел, същият цвят, но... не беше неговият! Бърз поглед върху програмата на електронната поща му даде възможност да открие личността на собственичката: някоя си Мадлин Грийн, която живееше в Париж. Мамка му! — рече си. — Това е телефонът на мацката от Джей Еф Кей!

Мадлин погледна часовника си и преглътна една прозявка. Шест и половина сутринта. Полетът бе продължил малко повече от седем часа, но, с часовата разлика, самолетът кацна в събота сутринта в Париж. „Роаси“ се будеше бързо. Както в Ню Йорк тръгналите на коледна ваканция превземаха летището, въпреки ранния час.

— Сигурна ли си, че искаш да идеш да работиш днес? — попита Рафаел пред лентата за багажите.

— Разбира се, скъпи! — каза тя докато включваше телефона си, за да прегледа пощата. — Готова съм да се обзаложа, че вече ме чакат немалко поръчки.

Първо изслуша секретаря, но един провлечен и полузаспал, напълно непознат й глас беше оставил съобщение:

— Здравей, Джон, Маркус е. Хм... имах дребна неприятност с реното: изтичане на масло... Добре де, ще ти обясня по-късно. Казвам това, за да знаеш, че малко ще закъснея. Извинявай...

Какъв е този хахо? — запита се тя. — *Някой, който е избрал грешен номер ли? Ха...*

Разколебана, внимателно разгледа джиесема: същата марка, същият модел, но не беше нейният.

— По дяволите! — изруга гръмко. — Това е телефонът на откачения от летището!

[1] Клоди Гале е френска писателка, родена през 1961 г. ↑

[2] Панино — вид италиански сандвич с хлебче чабата, разрязано на две и гарнирано с колбас, месо, сирене или домати. ↑

[3] Щурец в ухото — алюзия за героя от „Пинокио“ на Карло Колоди и от филма на „Уолт Дисни“, който съветва и направлява главния герой. ↑

[4] Домати конфи — домати, мариновани по специална рецепта ↑

[5] „Лейди и скитникът“ е пълнометражен анимационен филм на „Уолт Дисни“ от 1955 г. ↑

[6] „Магазинът зад ъгъла“ е комедия на Ернст Любич (1892–1947), римейк по която прави съвременната режисьорка Нора Ефрон — „Имате поща“ с Том Ханкс и Мег Райън. ↑

[7] „Норт Бийч“, или Северният плаж, е италианският квартална Сан Франциско — туристическа атракция, изпълнен е с ресторанти, кафенета, барове. ↑

2

SEPARATE LIVES^[1]

*Непоносимо е да си сам, след като сте били
двама.*

Пол Моран^[2]

Джонатан изпрати първия есемес...

Вашият телефон е в мен, моят във вас ли е?
Джонатан Лампръор

... на който Мадлин отговори почти незабавно:

Да! Къде сте?
Мадлин Грийн

В Сан Франциско. А вие?

В Париж. Как ще постъпим?

Нали във Франция има поща? Още утре ще ви
изпратя вашия с „ФедЕкс“^[3].

Много мило... Ще сторя същото, щом ми е
възможно. Какъв е вашият адрес?

Restaurant French Touch, 1606
Stockton Street, San Francisco,
CA

Ето и моя: „Необикновената градина“ 3 Б, ул. „Деламбр“, Париж, XIV район

Вие сте цветарка, нали? Ако е така, имате спешна поръчка от някой си Олег Мордоров: 200 рози в театър „Шатле“ за актрисата, която се разсъблича в трето действие. Между нас, съмнявам се да му е жена.

С какво право сте слушали моя секретар?

За да ви направя услуга, глупачке.

Виждам, че сте също толкова груб в съобщенията си, както и в действителност!

Значи сте ресторантьор, Джонатан?

Да.

В такъв случай има нова резервация за кръчмето ви: маса за двама утре вечер на името на господин и госпожа Стрзеховски. Това разбрах от съобщението им, но то не беше много ясно.

Много добре. Лека нощ.

В Париж е 7 часът сутринта...

Джонатан раздражено тръсна глава и пъкна телефона във вътрешния джоб на самото си. Тази жена го ужасяваше.

Сан Франциско
21.30

Допотопно червено „Рено 4“ напусна национален път 101, за да тръгне по изхода, който водеше към центъра на града. Старата

таратайка се влачеше като вол по „Ембаркадеро“^[4], създаваше впечатление, че върви на забавен ход. Парното беше пуснато до максимум, прозорците бяха страшно изпотени.

— Ще ни пребиеш с твоя куп железа! — жалваше се Джонатан, настанил се на мястото до водача.

— Няма такова нещо, тя мърка, моята гаврошка! — защити се Маркус. — Само да знаеш колко я лаская!

Със сплъстени и разчорлени коси, щръкнали вежди, седемнайсетдневна брада и клепащи, притварящи се като на Друпите^[5]: Маркус сякаш беше телепортиран от друга епоха, праисторическата, а през някои дни — и от друга планета. Потънал в панталон baggy^[6] и отворена до пъпа хавайска риза, рахитичният му силует сякаш беше прегънат и разглобен, за да се вмъкне в кабинката на колата. Обут със стари джапанки, той караше с един крак, с пета на амбреажа, а пръстите натискаха последователно газта и спирачката.

— Аз много обичам колата на чичо Маркус! — ентузиазирано произнесе Чарли от задната седалка.

— Мерси, приятел! — отговори той и му намигна.

— Чарли! Завържи си колана и спри да се въртиш — нареди Джонатан.

След това се обърна към своя приятел:

— Мина ли през ресторанта този следобед?

— Хъ... днес е затворено, нали?

— Но поне прие ли доставката на патиците?

— Какви патици?

— Патешки бутчета и рукола, които ни носи Боб Вудмарк всеки петък!

— Олеле, мислех си, че съм забравил нещо!

— Магаре недно! — ядоса се Джонатан. — Как си могъл да забравиш единственото, за което те бях помолил да мислиш?

— Нещата не са чак толкова драматични... — промърмори Маркус.

— Са! Независимо че Вудмарк е непоносим, неговата ферма ни снабдява с най-добрите продукти. Ако си му скроил шапката, той ще ни намрази и няма да ни търпи като клиенти. Обърни към ресторанта: готов съм да се обзаложа, че е оставил товара си в задния двор.

— Мога да погледна и сам — опита се да го успокои Маркус. — Първо да ви заведе у дом...

— Не — прекъсна го Джонатан. — Ти си нехранимайко, на който не може да се разчита, така че ще поема нещата в свои ръце.

— Но малкият е жив умрял от умора!

— Не, не! — развесели се Чарли — И аз искам да отида в ресторанта!

— Значи решено. Тръгни по отклонението на нивото на 3-та улица — нареди той, като изтри с ръкава си парата, която се кондензираше на предното стъкло.

Но старото рено не обичаше да му се сменя рязко маршрутът. Сцеплението на тесните гуми не беше достатъчно и маневрата едва не доведе до инцидент.

— Виждаш ли, че не контролираш тая съборетина! — извика Джонатан. — По дяволите, ще ни убиеш!

— Правя каквото мога! — успокои го Маркус, докато изправяше волана посред концерт от изгубили търпение клаксони.

Изкачвайки се по „Кърни Стрийт“, бричката сякаш си възвърна стабилността.

— Само защото си се срещнал със сестра ми ли си в това състояние? — запита Маркус след дълго мълчание.

— Франческа ти е заварена сестра — поправи го Джонатан.

— Как е тя?

Джонатан го погледна враждебно.

— Смяташ, че сме си лафили?

Маркус знаеше, че темата е болна, и не настоя повече. Той се концентрира над шофирането си, насочи се към „Кълъмбъс Авеню“ и гарира „бричката“ пред ресторантче, наречено „French Touch“^[7], на ъгъла на „Юнион Стрийт“ и „Стоксън Стрийт“.

Както Джонатан беше предвидил, Боб Вудмарк беше оставил стоката си зад ресторанта. Двамата мъже отнесоха щайгите, за да ги сложат в хладилната стая, преди да проверят дали всичко е наред в салона.

„French Touch“ се намираше в един от ъглите на Хексагона в сърцето на „Норт Бийч“, италианския квартал на Сан Франциско. Малко, но приветливо, заведението възпроизвеждаше вътрешността на френско бистро от 30-те години на ХХ век: дървена ламперия,

корнизи, мозаечен под, огромни огледала стил Бел епок, стари афиши на Жозефин Бекер, Морис Шевалие и Мистингет. Ресторантът предлагаше традиционна френска кухня, без претенции, без превземки. Върху табелката, закрепена на стената, можеше да се прочете: „многолистно тесто от охлюви с мед, магре^[8] от патица с портокал, тропезианска торта^[9]...“

— Мога ли да получа сладолед, тате? — попита Чарли, настанявайки се пред лъскавия бар, разположен на видно място по дължината на залата.

— Не, скъпи. Ти изяде килограми в самолета. И освен това е много късно, отдавна вече трябваше да си в леглото.

— Ама нали е ваканция...

— Хайде, Джон, без нерви! — намеси се Маркус.

— А, не, няма и ти да си вреш гагата!

— Коледа е все пак!

— Две хлапета! — позволи си да се усмихне Джонатан.

Той се настани в един от ъглите на ресторанта, зад тезгяха на откритата кухня, която даваше възможност на гостите отчасти да следят подготовката на ястията.

— Какво би ти доставило удоволствие? — запита той сина си.

— Една „Бяла дама“! — изпълни се с ентузиазъм хлапето.

С вещина, майстор-готвачът разчупи няколко блокчета черен шоколад в малка купа, за да ги разтопи на водна баня.

— А за теб? — обърна се той към Маркус.

— Можем да отворим бутилка вино...

— Щом искаш...

Широка усмивка изгря на лицето на Маркус. Той весело стана от стола и се отправи към предпочитаното си място: избата на ресторанта.

В това време под лакомия поглед на Чарли Джонатан сложи в една купа две топки ванилов сладолед и една целувка. Когато шоколадът се разтопи, той прибави лъжичка сметанов крем флорет. Изсипа топлия шоколад върху ледения крем и покри всичко това с бита сметана и с печени бадеми.

— Наслади се! — каза той и постави чадърче върху купола на крема.

Баща и син се настаниха на маса, седнаха един до друг върху удобна мека пейка. Със светнали очи Чарли се въръжи с дълга лъжица и започна да си хапва.

— Погледни това вълшебство! — възхити се Маркус, завръщайки се от избата.

— „Screaming Eagle 1997“^[10]! Да не си се смахнал? Тези бутилки са запазени за клиентите!

— Е, хайде! Нека това да бъде моят коледен подарък — помоли се той.

След чисто формална съпротива Джонатан прие да отворят страхотното вино. Общо взето, по-добре беше Маркус да изпие няколко чаши в ресторанта. В противен случай канадецът можеше да обиколи баровете, а когато беше под въздействието на алкохола, го дебнеха какви ли не катастрофи. Неведнъж някои от другарите му по чашка се бяха възползвали от податливостта и лековерието му, за да го оберат на покер и да го накарат да подпише фантастични разписки за заеми, които Джонатан след това с огромен зор изплащаше.

— Полюбувай се на цвета на този нектар! — възторгна се Маркус, докато изсипваше виното в гарафа, за да му даде възможност да поеме въздух.

Незаконно дете на бащата на Франческа и на квебекска кънтри певица, Маркус не получи нито сантиметър след кончината на своя създател, богат нюйоркски бизнесмен. Майка му наскоро почина и той почти не поддържаше отношения с доведената си сестра. Останал без петак, той живееше като волна птичка, безразличен към външния си вид, без да има понятие от а-бето на благоприличието и на правилата на живота в обществото. Спеше по дванайсет часа дневно, редовно помагаше в ресторанта, но обязаностите на битието и трудовото разписание сякаш не се отнасяха до него. Приятно не с всичкия си, толкова простоват, колкото и привлекателен, в него имаше нещо патетично и обезоръжаващо, независимо че последиците от безотговорността му трудно биваха преодолявани във всекидневието.

През цялото време, докато продължи бракът му, Джонатан виждаше в Маркус само кретена, с когото нямаше какво да дели. Обаче когато Франческа го напусна, нейният доведен брат единствен го подкрепи. По онова време въпреки Чарли Джонатан потъна в черната дупка на депресията. Бездействащ и изваден от строя, той се потопи в

мъката си, като все по-често се срещаше с господата Джак Даниел и Джони Уокър.

За щастие, като по чудо, Маркус за първи път в живота си се отказа от леността си и пое нещата в свои ръце. Той откри един италиански ресторант в криза, който току-що бе сменил собственика си, и положи много труд да убеди новите стопани да преобразят мястото във френско бистро и да поверят кухнята на родственика му. Тази инициатива позволи на Джонатан да се съвземе. Щом почувства, че приятелят му е спасен, Маркус отново изпадна в обичайното си безделие.

— За твое здраве! — рече той и подаде на Джонатан чаша вино.

— Значи Коледа дойде по-рано — заключи французина пускайки радиото в стил ар деко^[11], което беше открил на битак в град Пасадина.

Настрои апарата на рок станция, която предаваше директно версия на „Light My Fire“^[12].

— О, колко е хубаво! — възхити се Маркус, подпирайки се на пейката, без да може да се разбере дали говореше за кабернето или за музиката на „Доорс“.

Джонатан се опита на свой ред да се отпусне. Той разкопча яката на ризата си и свали сакото, но гледката на оставения на масата телефон на Мадлин го притесни. *Тази история с джиесемите ще ме лиши от резервации* — въздъхна той. Мнозина от редовните клиенти имаха личния му номер: привилегия, която им откриваше възможност да получават маса дори във вечери с голям наплив.

Маркус прибра апарата, а Джонатан наблюдаваше сина си, който сладко заспа на пейката. Щеше му се да си вземе десетина дни отпуск, за да се занимае по-добре с Чарли, но не можеше да си го позволи. Току-що се бе измъкнал от финансовата бездна, която почти го беше погълнала преди няколко години, и този възможен крах му стори доброто, че го ваксинира срещу открити кредити по текущи сметки, дългове, незаплатени ценни книжа и други банкови задължения.

Съсипан от умора, той затвори очи и Франческа се появи пред него такава, каквато я срещна на летището. Преди две години болката беше все още много силна. Почти нетърпима. Отвори очи и пое глътка вино, за да прогони образа. Не живееше живота, на който се бе надявал, но така му било писано.

— О, не е лошо бебчето! — възкликна Маркус, докато тлъстите му пръсти се плъзгаха по екрана, за да разгледа снимките в клетъчния телефон.

Джонатан прояви интерес и надникна към екрана.

— Дай да видя.

Сред снимките на младата жена имаше и приятно еротични. Внушаващи лека възбуда пози обезсмъртяваха в черно и бяло: фини дантели, копринени жартиери, вдигнати нагоре ръце, прикриващи срамежливо гърда или докосващи извивката на хълбока. Нищо прекалено дръзко във време, когато някои излагаха любовните си игрички в интернет...

— Мога ли да погледна, тате? — попита Чарли, който се събуди.

— Не, не, спи си. Не е за деца.

Все пак беше изненадващо, че с надутия си вид на благовъзпитана нахалница чумата от летището също си беше позволила да се щракне в съблазнителни пози.

Повече изненадан, отколкото възбуден, Джонатан съсредоточи погледа си върху лицето на модела. Видимо тя се забавляваше, благосклонно се отдаваше на играта, но зад фасадната усмивка човек можеше да открие известна свенливост. Без съмнение този тип снимки бяха по-скоро каприз на мъжа до нея, който за миг се беше възприел като Хелмут Нютон^[13].

Кой стоеше зад апарата? Съпругът ѝ? Любовник ли?

Джонатан си спомни, че забеляза мъж на летището, но беше неспособен да възпроизведе лицето му.

— Хубаво, стига толкова! — отсече той и остави телефона, съпроводен от разочарования поглед на Маркус.

Изведнъж се почувства като воайор и се запита с какво право се рови в частния живот на тази жена.

— Да не мислиш, че тя ще се посвени да стори същото! — отбеляза канадецът.

— Хич не ми пука: няма никакъв риск да намери подобни снимки в моя телефон! — възкликна той и си сипа чаша вино. — Да не смяташ, че съм се забавлявал да увековечавам доктор Попол^[14] на снимка...

Кабернето имаше великолепен вкус на червени плодове и на ръжен сладкиш с мед, поръсен с анасон. Докато отпиваше от еликсира,

си мислеше какво точно се съдържа в клетъчния му телефон. Честно казано, не можеше да си припомни всичко.

Във всеки случай нищо интимно, нито компрометиращо — рече си успокоително той.

Обаче тежко се заблуждаваше.

Париж
7,30 часът

Сребърният капак на „Ягуар XF“ последен модел летеше в студената и металическа синевина на парижкото околоръстно шосе. Облечено в благородни материали — бяла кожа, орехово дърво, стриктно почистен алуминий, — купето внушаваше лукс и предпазващ комфорт. На задната седалка багажите от платно „Монограм“ се разполагаха редом до чанта за голф и един брой на в-к „Фигаро“.

— Сигурна ли си, че искаш да отвориш твоя магазин днес? — попита отново Рафаел.

— Скъпи! — извика Мадлин. — Вече няколко пъти говорихме по този въпрос.

— Бихме могли да продължим ваканцията си... — настоя той. — Карам до Довил, прекарваме нощта в хотел „Норманди“ и утре закусваме с моите родители.

— Съблазнително е, но... не. И освен това имаш среща с клиент за посещение на обекта.

— Ти решаваш — капитулира архитектът, докато завиваше по булевард „Журдан“.

„Данфер-Рошро“, „Монпарнас“, „Распай“: колата премина голяма част от XIV район, преди да спре на улица „Кампань-Премиер“ номер 13 пред тъмнозелена врата.

— Да дойда ли довечера да те взема от магазина?

— Не, ще пристигна при теб с мотопед.

— Ще измръзнеш.

— Може би, но обожавам моят „Триумф“ — отговори тя и го целуна.

Прегръдката им продължи, докато клаксонът на нетърпелив шофьор на такси ги измъкна брутално от техния пашкул.

Мадлин хлопна вратата на автомобила, преди да отправи прощална целувка на любимия си. Тя набра кода, за да отвори вратата към преддверието, което водеше към засаден с дървета двор. Там, в крилото на сградата на нивото на градината, се намираще апартаментът, който беше наела, откакто живееше в Париж.

— Брр! Тук е минус 15 градуса! — потрепери тя, влизайки в малкия мезонет, типичен за ателиетата на творците, построени в квартала в края на XIX век.

Запали бойлера и включи електрическата кана, за да си направи чай.

Някогашното художническо ателие отдавна беше отстъпило пред красив двустаен апартамент, разполагащ със салон, кухничка и стая на мецанина. Но височината на тавана, широките витражи, превзели основната стена, и дървеният лакиран паркет напомняха за изначалното артистично предназначение и допринасяха за очарованието и своеобразието на мястото.

Мадлин пусна радио „ТСФ джаз“^[15], провери дали радиаторите са надути докрай и отпи с наслада чая си, поклащайки се в ритъма на тромпета на Луис Армстронг в очакване апартаментът да се стопли.

Тя взе светкавичен душ, излезе от банята, зъзнейки, и грабна от гардероба си фланелка „Термолактил“, дънки и дебел шотландски пуловер. Готова за тръгване, схруска едно шоколадово блокче „Киндер Буено“, като същевременно нахлузи кожено яке и върза около врата си своя най-топъл шал.

Беше малко след осем часа, когато яхна яркожълтия си мотопед. Магазинът ѝ беше съвсем близко, но тя искаше да избегне повторното минаване през ателието, когато Рафаел щеше да дойде. С развени на вятъра коси премина стотината метра на улицата, която обожаваше. Тук Рембо и Верлен бяха съчинявали стихове, Луи Арагон и Елза Триоле се бяха обичали, а Годар беше обезсмъртил финала на първия си филм: тази толкова тъжна сцена, в която Жан-Пол Белмондо — „До последен дъх“ — се строполява с куршум в гърба пред очите на американската си годеница.

Мадлин зави по булевард „Распай“ и тръгна по улица „Деламбр“ до „Необикновената градина“, магазина, който бе нейната гордост и който откри преди две години.

Тя вдигна ролетката с боязън. Никога не беше отсъствала толкова дълго. По време на ваканцията в Ню Йорк беше поверила юздите на магазина на Такуми, нейния японски помощник, който завършваше училището за цветари в Париж.

Когато влезе в помещението, въздъхна облекчено. Такуми дословно беше последвал съветите ѝ. Предния ден младият азиатец беше пазарувал на Рунжис и стаята беше изпълнена със свежи цветя: орхидеи, бели лалета, лилии, поинсети, кукуряк, лютичета, мимози, жълти нарциси, теменуги, амарилис. Голямото коледно дърво, което бяха декорирали заедно, грееше, а снопове бял имел и бодливолистен джел висяха от тавана.

Успокоена, тя свали якето и си сложи престилката, подготви работните си инструменти — градинска ножица, лейка, мотичка — и щастливо се впрегна да свърши най-спешните задачи, да изчисти листата на фикус, да прибере орхидея, да подреже бонсай.

Мадлин беше преобработила своя цветарски магазин в магическо и поетично място, оазис за мечтания, мирен пристан, вдъхващ сигурност, далеч от глъчката и насилието в града. Колкото и тъжен да беше денят, искаше клиентите ѝ да забравят грижите си, щом пристъпят прага. По Коледа атмосферата на нейната „Необикновена градина“ беше чародейна, отпращаше посетителите към ароматите на детството и към отколешните традиции.

Когато първите задачи приключиха, младата жена извади елхите, за да ги нареди на витрината, и отвори бутика точно в 9 часа.

Тя се усмихна, когато видя да влиза първият ѝ клиент — в професията стара поговорка твърдеше, че ако е мъж, денят ще бъде щастлив, — после се помрачи, като чу поръчката: той искаше да доставят букет на жена му, без да оставя визитна картичка. Това беше нова модна стратегия сред ревнивите мъже: изпращаха анонимно цветя, за да проследят реакцията на половинките си. Ако, когато се върнеха в къщи, тя не обелваше ни дума за букета, те заключаваха, че дамата си има любовник... Мъжът плати поръчката и си тръгна, без да се интересува как ще бъдат комплектувани цветята. Така че Мадлин започна сама изработването на китката — която Такуми щеше да поднесе към 10 часа в една банка на улица „Булард“, — когато мелодията на „Jumpin' Jack Flash“^[16] огласи помещението. Цветарката свъси вежди. Прочутото парче на „Ролинг Стоунс“ се разнасяше от

джоба на чантата, която носеше на гърба си, а в нея се намираше телефонът на въпросния Джонатан. Тя се поколеба дали да отговори, но докато вземе решение, звъненето престана. Настъпи минута мълчание, след което кратък и глух звук извести, че е получено съобщение.

Мадлин сви рамене. Нямахше намерение да слуша обаждане, което не е предназначено за нея... Имаше си друга работа! И освен това не ѝ пукаше за тоя Джонатан някой си, който беше толкова груб и несимпатичен. Освен това...

Променила мнението си и обхваната от неудържимо любопитство, тя докосна екрана и прилепи телефона до ухото си. Прозвуча сериозен и колеблив глас: американка, с лек италиански акцент, която едва удържаше риданията си.

Джонатан, аз съм, Франческа. Моля те, обади ми се. Трябва да поговорим, трябва... Знам, че те предадох, знам, че ти не разбираш защо провалих всичко. Върни се, моля те, направи го за Чарли, направи го заради нас. Няма да забравиш, но ще ми простиш. Имаме само един живот, Джонатан, и сме създадени, за да го прекараме заедно и да си родим още деца. Да подхванем отново нашите планове, да продължим както преди. Без теб няма живот...

Гласът на италианката потъна в безкрайна скръб и посланието прекъсна.

Няколко секунди Мадлин остана неподвижна, разтърсена от току-що чутото и обзета от чувство за вина. Ръцете ѝ изтръпнаха. Тя потрепери, след това остави на тезгяха все още потъналия в сълзи телефон и се запита какво трябва да направи.

[1] „Separate Lives“ („Самостоятелните животи“) е песен на Фил Колинс, включена във филма „Бели нощи“. Композиторът Стивън Бишъп е номиниран за „Оскар“ за най-добра оригинална песен през 1986 г. ↑

[2] Пол Моран (1888–1976) е френски писател, дипломат и академик, един от пионерите на модерната литература на ХХ век. ↑

[3] Американска компания, предоставяща пощенски и куриерски услуги по цял свят, основана е през 1971 г. в Литъл Рок (Арканзас). ↑

[4] „Ембаркадеро“ е името на крайбрежния път по бреговата линия на Санфранциския залив и пристанището; изграден е на изкуствена дига и натрупана земя до залива. ↑

[5] Американски анимационен герой, който се появява през 1943 г. във филма на режисьора Текс Евери — куче с унило лице, откъдето идва и името му: Дроору (унил). ↑

[6] Панталон baggy е с ниска талия и широк надолу, произхожда от американските затворници, които при влизането в затвора трябва да предадат коланите си; с увиснал панталон те продължават да ходят и в свободния живот. ↑

[7] В случая означава „Френски стил“. Има и такова явление в американската музика, появило се в началото на 90-те години. ↑

[8] Месо от гърди на патица или гъска. ↑

[9] Два блата от козуначено тесто, между които се поставя подходящ крем; наричат я още хамбургер с крем. ↑

[10] „Screaming Eagle“ („Кряскащият орел“) е висококачествено калифорнийско вино от лимитиран сорт. ↑

[11] Ар деко е елегантен стил в изкуството, който навлиза през 20-те години на XX век и слага отпечатък върху архитектурата, модата, бижутерията и вътрешния дизайн. ↑

[12] „Light My Fire“ („Запали ми“) е една от най-известните песни на състава „Доорс“, изпълнена за първи път през януари 1977 г.; тя е на 35-о място в класацията „500-те най-добри песни за всички времена“ на списание „Ролинг Стоунс“. ↑

[13] Световноизвестен фотограф и фотохудожник (1920–2004). ↑

[14] Главен герой в едноименната френско-италианска комедия на режисьора Клод Шаброл от 1972 г. с Жан-Пол Белмондо в главната роля — човек, когото привличат само некрасиви жени. ↑

[15] „ГСФ джаз“ е парижко радио, което съществува от 1999 г. и излъчва само джазова музика. ↑

[16] „Jumpin’ Jack Flash“ („Подскачащият Джак“) е песен на „Ролинг Стоунс“ от 1968 г., създадена за едноименния филм. ↑

3 ТАЙНО

Всички имат тайни. Само трябва да открием какви.

Стиг Ларшон^[1]

Джонатан смени скоростта и премина на трета. Скоростната кутия се разскърца, сякаш колата щеше да се разглоби на място. Той застана на волана на реното: независимо че бяха близо до дома, беше невъзможно да остави Маркус да кара. Отпуснал се на съседната седалка, приятелят му изтрезняваше и нижеше непристойни куплети от репертоара на Жорж Брасенс:

*За Фернанда щом запея,
големя, големя...*

— Един тон по-ниско! — нареди Джонатан и погледна в огледалото за обратно виждане, за да се убеди, че синът му пребивава в страната на сънищата.

— Прощавай — извини се Маркус, размърдвайки се, за да отвори прозореца на своята врата.

Канадецът измъкна главата си навън, вятърът брулеше лицето му, сякаш нощният въздух щеше да го спаси от махмурлука.

Този тип е съвсем побъркан... — помисли си Джонатан, като намали още малко и почти достигна скоростта на астматичен охлюв.

Количката пое по западната страна на „Филберт Стрийт“, една от най-силно наклонените улици на Сан Франциско. В началото на изкачването бричката се покашля, даде вид, че ще изгасне, но накрая си пое дъх и с мъка достигна върха на хълма, озарен от бялата светлина на кулата „Койт“^[2], която доминира над града. Джонатан

извърши рискована маневра, за да паркира, като обърна гумите навътре към тротоара. Изпита облекчение, че се е добрал до пристана си, грабна детето на ръце и пое по пътека сред евкалипти, палми и бугенвиллии.

Маркус го следваше, залитайки. Поде отново мръсните си песнички, които ревеше колкото му глас държи.

— Искане да спим! — оплака се един съсед.

Джонатан хвана приятеля си за рамото и се опита да го подкани да побърза.

— Ти си ми единственият истински авер, единственият верен другар... — промърмори пияницата и му се обеси на врата.

Джонатан трудно се задържа прав и с миши крачки „двамата мъже и половина“ слязоха по дървените стъпала, които се спускаха стръмно по склона на „Телеграф Хил“. Стълбата се извиваше сред почти тропическа растителност, която даваше достъп до малки живописни къщички. Пощадени от разрушенията на земетресението през 1906 г., тези дървени постройки, издигнати отначало за моряците и докерите, днес бяха заети от заможни творци и интелектуалци.

Най-после те се добраха до преддверието на дива и буйно обрасла градина, в която плевелите бяха спечелили сражението с фуксиите и рододендроните.

— Хайде, всички по стаите си! — нареди Джонатан с авторитета на глава на семейство.

Той съблече Чарли, сложи го да си легне и го целуна. След това стори същото с Маркус, без целувка, разбира се. Все пак не бива да се прекалява.

Най-после, намерил спокойствие, Джонатан отиде в кухнята, наля си чаша вода и излезе на терасата с лаптоп в ръце. Беязан от смяната на часовете, той предотврати една прозявка, като си разтърка клепачите и се свлече на стол от тиково дърво.

— Приятелче, спи ли ти се?

Джонатан вдигна глава по посока на гласа: беше Борис, тропическият папагал на дома.

Този път съвсем го бях забравил!

Животното принадлежеше на бившия собственик, оригинал, който беше включил в завещанието си задължението по отношение на всеки купувач на вилата, да се погрижи за вечни времена за любимата

му птица. Борис беше на повече от шейсет години. В продължение на десетилетия господарят му беше посвещавал всекидневен час по правоговор, научил го беше на хиляди думи и на стотици изрази, които той употребяваше учудващо на място.

Бидейки флегматичен, чудесно се беше интегрирал към новото домакинство и предизвикваше радостта на Чарли. Най-вече великолепно се разбираше с Маркус, който го беше научил на цялата гама псувни на капитан Хадок^[3]. Но папагалът беше страхотен чешит и Джонатан с мярка търпеше гадния му характер и острия му език.

— Спиии ли ти сеее? — повтори птицата.

— Представи си, да, но съм прекалено изморен, за да се унеса.

— Тиквеник! — наруга го Борис.

Джонатан се приближи до птицата, която с голямата си закривена човка и с нозете си с могъщи нокти царстваше величествено на люлката си. Въпреки преклонната ѝ възраст, нейното полузлатно, полутюркоазено оперение беше запазило блясъка си, а черният пух, който обграждаше очите ѝ, ѝ придаваше горд и арогантен вид.

Животното раздвижи дългата си опашка, разпери криле и изрече:

— Искам ябълки, сливи, банани...

Джонатан разгледа клетката.

— Не си си изял краставиците и ендивията.

— Гадна ендивия! Искам ядки, орехи и фъстъцьциии.

Джонатан раздвижи глава и отвори лаптопа си. Прегледа електронната си поща, отговори на двама снабдители, прие няколко резервации и запали цигара, гледайки хилядите светлилки, които грееха над океана. Оттук се разкриваше великолепна панорама към него. Небостъргачите от бизнес квартала се открояваха пред огромния силует на Моста над залива, който свързва града с Оукланд. Този миг покой бе смутен от необичаен телефонен звън: изпълнение на цигулка, началото на един *Каприз* на Паганини според неговите стари музикални знания.

Телефонът на Мадлин Грийн.

Ако искаше да поспи, в негов интерес беше да го изключи, защото при часовата разлика обажданията можеше да се множат. Все пак реши за последен път да се обади.

— Да?

— Ти ли си, хубавице моя?

— Ами...

— Не си ли много изтощена? Надявам се, че пътува добре.

— Чудесно. Колко мило, че се тревожите...

— Но вие не сте Мадлин?

— Явно е.

— Ти ли си, Рафаел?

— Не, аз съм Джонатан от Сан Франциско.

— Жюлиан Ууд, приятно ми е. Мога ли да знам защо вие отговаряте на телефона на най-добрата ми приятелка?

— Защото разменихме джииесемите си по невнимание.

— В Сан Франциско ли?

— В Ню Йорк, на летището. С една дума, дълго е за обяснение.

— Ой! Смешно е...

— Да, особено когато се случва с другите.

— И как стана?

— Чуйте, късно е и не е особено интересно.

— Напротив, разкажете ми!

— От Европа ли се обаждате?

— Звъня от Лондон. Ще помоля Мадлин да ми разкаже. Какъв е вашият номер?

— Моля?

— Вашият телефонен номер.

— ...

— Защото искам да се свържа с Мадлин.

— Не мога да ви дам моя номер, не ви познавам!

— Но щом Мадлин е с вашия телефон...

— Има и друг начин да я намерите! Трябва просто да наберете Рафаел, нали!

Каква бърбровка! — помисли си той и побърза да сложи край на разговора.

— Ало, ало — повтаряше Жюлиан.

Ама че грубиян! — ядоса се тя, като разбра че той ѝ е затворил телефона под носа.

* * *

Джонатан беше решил да затвори апарата, когато любопитството го подтикна отново да разгледа намиращите се в джиесема снимки. Като изключим две-три чувствени пози, файловете се състояха от туристически изгледи, истински албум за спомени от романтичните набези на двойката. Мадлин и Рафаел даваха израз на обичта си на площад „Навона“ в Рим, в гондола във Венеция, пред сградите на архитекта Гауди в Барселона, качени на лисабонски трамваи или яхнали ски в Алпите. Все места, които и Джонатан беше посетил с Франческа по времето на любовта им. Но щастieto на другите го изпълваше с мъка, той набързо прегледа тази галерия.

Продължи изучаването на телефона и изследва с интерес музикалната библиотека на Мадлин. Очакваше най-лошото — компилация от популярни шлагери, поп и ритъм ендблус^[4], — но смръщи вежди, откривайки... музиката, която и той обичаше: Том Уейтс^[5], Лу Рийд^[6], Дейвид Боуи^[7], Боб Дилън^[8], Нийл Йънг^[9]...

Меланхолични и бохемски парчета, които възпяваха *свободата*, блусове на бледите утрини и на разбитите съдби.

Беше изненадващо. Вярно е, че дрехата не прави човека, но му беше трудно да си представи младата гримирана дама с изряден маникюр и чанта „Луи Вюитон“^[10] от летището да се впуска в тези тревожни светове.

Продължи с изследователската си дейност и разгледа заглавията на филмите, които Мадлин беше свалила. Нова изненада: нямаше романтични комедии, епизоди от „Сексът и градът“ или от „Отчаяни съпруги“, а не толкова лъскави и по-оспорвани филми: „Последно танго в Париж“^[11], „Сблъсъци“^[12], „Пианистката“^[13], „Среднощен каубой“^[14], „Да напуснеш Лас Вегас“^[15].

Джонатан замръзна на последното заглавие: тази история за невъзможна любов между алкохолик самоубиец и проститутка несретница беше любимият му филм. Когато го откри, той беше на върха на професионалния и семейния си успех. Обаче хроничният запой на Никълъс Кейдж, който даваше в алкохол краха на своя живот, му се стори почти близък. Този род филми отваряха раните ви, разбуждаха старите демони и вашите инстинкти за саморазрушение. Историята ви предаваше на най-тайните ви страхове, на самотата ви и напомняше, че никой не е застрахован от пропадане в ада. Според вашето душевно състояние в този момент творбата можеше да ви

изпълни с отвращение или да ви помогне по-добре да се опознаете. Във всеки случай тя проникваше дълбоко.

Несъмнено Мадлин Грийн имаше неочаквани вкусове.

Все повече слиян, той се зае да разглежда имейлите и есемесите ѝ. Като изключим професионалните съобщения, нейната кореспонденция се състоеше най-вече от разговори с Рафаел — нейният спътник, видимо много влюбен и внимателен, — както и с най-добрата ѝ приятелка — прословутата Жюлиан, голямата уста, клюкарка и бърбрица, но вярна дружка и с живо чувство за хумор. Десетки имейли от парижки предприемач издаваха скорошното нанасяне в къща в Сен Жермен ан Ле^[16], подредена от Мадлин и Рафаел с грижите и усърдието, които се влагат в първото любовно гнездо. Видимо, двойката летеше на облак, обаче...

... продължавайки своя „тараш“, Джонатан попадна на електронния бележник на Мадлин и засече редовните срещи с някой си Естебан. Той веднага си представи аржентински плејбой, влюбен в младата англичанка. Два пъти седмично, понеделник и четвъртък, между 18 и 19 часа Мадлин се виждаше със своя южноамерикански Казанова! Знаеше ли приятният Рафаел за забежките на красивата си годеница? Не, разбира се. С Джонатан се беше случило същото и той не беше забелязал нищо, докато не откри изневярата на Франческа, когато си мислеше, че семейството му е във вихъра на танца.

Всички са еднакви... — помисли той, след като илюзиите му се срутиха.

На снимките Рафаел му изглеждаше малко безвкусен със своя метнат на раменете пуловер и с бялата риза на идеалния съпруг. Но когато го сблъскваше с разбивача на семейното щастие, какъвто без съмнение беше Естебан, Джонатан нямаше как да не изпитва към него емпатията и солидарността, характерни за измамените мъже.

* * *

Сред останалите срещи терминът „гинеколог“ фигурираше редовно: доктор Силви Андрийо, с която Мадлин се консултираше от шест месеца по проблем, свързан с безплодие. Или поне, това можеше

да се предположи от електронната кореспонденция с лаборатория за медицински анализи, старателно запазена от дамата.

Пред екрана на телефона Джонатан се чувстваше като воайор и изпитваше известно неудобство, но нещо у тази жена започваше да го привлича.

През последните няколко седмици Мадлин се беше подложила на редовни процедури, за да открие евентуална стерилност: график на температурата, вземания на кръв, ехографии и рентгенови снимки. Тук Джонатан се намираше на познат терен: Франческа и той имаха подобни проблеми и бяха преминали през същите изпитания, преди да заченат Чарли.

Той отдели достатъчно време, за да прочете внимателно резултатите. Доколкото разбираше, те бяха по-скоро добри. Мадлен имаше редовен цикъл, успокоителни хормонални дозировки и овулация, която не се нуждаеше от стимулиране. Нейният мил и скъп също беше готов да даде за анализ семенната си течност и Рафаел констатира с облекчение, че сперматозоидите му бяха достатъчно многобройни и подвижни, за да му осигурят детеродна способност.

Липсваше само една проверка, наречена „тест на Хунер“^[17], за да бъде пълна картината. Като разглеждаше отметките в електронния бележник, Джонатан установи, че от три месеца датата на теста непрекъснато беше отлагана.

Странно...

Той си спомняше добре как се чувстваше по времето, когато с Франческа трябваше да преминат през същото изпитание. Наистина тестът, чието предназначение беше да установи съвместимостта на двойката, пораждаше и принуди — анализът трябваше да бъде направен два дни преди датата за овулация и по-малко от дванайсет часа след сексуален контакт без предпазни мерки, но след като сте взели решение да се подложите на процедурата, изпитвате едноединствено желание: да приключите час по-скоро, за да се успокоите.

Защо Мадлин е отложила три пъти датата на теста?

Той си блъскаше главата, но установи, че няма да намери отговор на въпроса. В крайна сметка пропуснатите срещи може би се дължаха на гинеколожката или на Рафаел.

— Отивай да спиш! — нареди му Борис.

Този път птицата имаше право. Какви игрички играеше той, в два часа сутринта да проучва отчаяно екрана на телефона на жена, която беше срещнал само за две минути през живота си?

* * *

Джонатан стана от стола, твърдо решен да отиде да спи, но телефонът продължаваше да упражнява своята привлекателна сила. Тъй като не можеше да го остави, го свърза с Wi-Fi мрежата на дома, преди за пореден път да разгледа колекцията от снимки. Прехвърли позите на Мадлин, докато намери тази, която търсеше. Даде команда за отпечатване и отиде в салона.

Принтерът изпраща, преди да изхвърли портрет в американски план на младата жена пред Канале Гранде във Венеция. Джонатан втренчи поглед в образа на Мадлин.

В това лице имаше някаква тайна. Зад светлината и усмивката усети известна пукнатина, нещо непоправимо счупено, сякаш снимката носеше подсъзнателно послание, което той не успяваше да разчете.

Джонатан се върна на терасата. Хипнотизиран от този телефон, сега се нахвърли на различните данни, включени от Мадлин в паметта — информационни хроники, план на парижкото метро, метеорологична прогноза...

— Каква е тайната ти, Мадлин Грийн? — промълви той, докосвайки екрана.

— Мадлин Грийн — повтори колкото му глас държи папагалът.

В дома отсреща запалиха лампите.

— Искаме да спим! — развика се съседът.

Джонатан отвори уста, за да се скара на Борис, но в същото време една програма привлече вниманието му: „дамски календар“, в който Мадлин записваше голяма част от интимния си живот. Организиран като бележник, този файл съдържаше паметта за датите на менструациите, уточняваше дните за овулация, времето на плодовитост и пресмяташе средната продължителност на циклите. Имаше „дневник“ за промените на теллото, на температурата, на

настроенията, а дискретни икони във формата на сърца бележеха моментите, в които собственичката на телефона бе имала сексуални контакти.

Като разглеждаше разположението на сърцата в календара, Джонатан установи очевидното: Мадлин твърдеше, че иска да има дете, но внимаваше да не прави любов в периоди, в които можеше да забременее...

[1] Цитатът е от романа на Стив Ларшон „Милениум“, т. I, „Мъжете, които мразеха жените“, превела от шведски Неда Димова-Брендстрьом, ИК „Колибри“, 2009. ↑

[2] Кулата „Койт“ е висока 64 м; тя е известна забележителност в квартал „Телеграф Хил“, построена е през 1933 г. съгласно завещанието на Лили Хичкок Койт, която я посвещава на Сан Франциско. ↑

[3] Капитан Арчибалд Хадок е герой от комиксите за Тентен, известен с цветистия си език. ↑

[4] Течение в популярната музика, обозначаващо всички прояви на негърския поп, възникнал въз основа на блуса. ↑

[5] Том Уейтс (1949) е американски певец, актьор, композитор и автор на песни. ↑

[6] Луис Алън „Лу“ Рийд (1942) е американски рок певец, китарист и автор на песни. ↑

[7] Дейвид Боуи (1947) е британски певец, актьор, инструменталист, продуцент; през 2002 г. Би Би Си го класира на 29-о място сред 100-те най-известни англичани. ↑

[8] Боб Дилън (1941) е американски певец, композитор, актьор, поет и сценарист. ↑

[9] Нийл Йънг (1945) е канадски музикант и автор на песни, режисьор. ↑

[10] Френска компания за луксозна мода и висококачествени кожени изделия, предимно чанти и куфари. ↑

[11] Френско-италиански филм от 1972 г. на режисьора Бернардо Бертолучи, с Марлон Брандо и Мария Шнайдер. ↑

[12] Американски филм на режисьора Пол Хагис, със Сандра Бълок и Брендан Фрейзър; получава „Оскар“ за най-добър филм през 2006 г. ↑

[13] Австрийско-френски филм на режисьора Михаел Ханеке, по романа на носителката на Нобелова награда за литература през 2004 г. Елфриде Йелинек, с Изабел Юпер. ↑

[14] Американски филм на режисьора Джон Шлезинджър, с Джон Войт и Дъстин Хофман, получава „Оскар“ за най-добър филм. ↑

[15] Френско-американско-британски филм от 1995 г. на режисьора Майк Фиджис, с Никълъс Кейдж и Елизабет Шу; Кейдж получава „Оскар“ за най-добра мъжка роля. ↑

[16] Предградие на Париж, на брега на Сена, на 19 километра западно от центъра. ↑

[17] Тест на Хунер — известен у нас като „тест на Симс-Хунер“, посткоитален тест, който се прави след полов акт за изследване проводимостта на цервикалната слуз. ↑

4

ЧАСОВА РАЗЛИКА

Сърцето на жената е непроницаем лабиринт, който предизвиква на пусия първичния ум на мъжа. Ако наистина искате да притежавате една жена, трябва да се научите да мислите като нея и първото условие е да покорите душата ѝ.

Карлос Руис
Сафон^[1]

В това време в Париж...

— Такуми, трябва да ми направиш една услуга.

Стенният часовник на магазина отмери единайсет. Кацнала на сгъваема стълбичка, с гребен цвете в кока, с одраскани ръце, Мадлин увесваше огромен букет от джел.

— Разбира се, госпожо — отговори младият помощник.

— Престани да ме наричаш „госпожо“! — смъмри го тя и се смъкна надолу по стъпалата.

— Добре, Мадлин — поде отново азиатецът и почервения.

Да се обръща към работодателката си на малко име означаваше за него интимност, която го смущаваше.

— Искам да предадеш в пощата един колет от мое име — обясни тя и му подаде неголям подплатен плик, в който беше пъхнала телефона на Джонатан.

— Разбира се, госпо..., въ, Мадлин.

— Адресът е в Съединените щати — уточни тя и му връчи банкнота от 20 евро.

Такуми погледна адреса:

JONATHAN LEMPEREUR

FRENCH TOUCH

1606 STOCKTON STREET

SAN FRANCISCO, CA 94133

USA

— Джонатан Лампръор... Като главния готвач ли? — попита той, докато възсядаше електрическото колело, с което изпълняваше поръчките.

— Познаваш ли го? — учуди се цветарката, която излезе заедно с него на тротоара.

— Всички го познават — отвърна японецът, без да си даде сметка, че е сгафил.

— Искаш да кажеш, че съм царицата на тъпаците? — рече Мадлин.

— Не, хм... съвсем не, аз... — мърмореше смутено той.

Сега Такуми беше аленочервен. Капчици пот блестяха на челото му, беше забил поглед в земята.

— Добре, ще си направиш харакири някой друг ден — подигра му се тя. — А дотогава обясни ми какъв е този тип.

Японецът преглътна.

— Преди няколко години Джонатан Лампръор държеше най-хубавия ресторант в Ню Йорк. Моите родители ме поканиха там да отпразнуваме университетската ми диплома. Беше митично място: една година отнапред се записваш в листата на чакащите, а оригиналните вкуснотии ги няма никъде другаде.

— Не мисля, че става дума за същия човек — каза тя и посочи плика. — Адресът, който ми даде, не е на ресторант, а на евтина кръчмичка, тя в никакъв случай не е петзвездна.

Такуми сложи пакета в раничката си и завъртя педалите, без да чака повече обяснения.

— Доскоро.

Мадлин му махна леко с ръка, преди да се прибере в магазина.

Думите на помощника ѝ разпалиха нейното любопитство, но тя се опита отново да се заеме с работа, сякаш нищо не се е случило. От мига, в който го отвориха, бутикът не се беше изпразвал. Както Свети Валентин, така и Коледа разбуждаше чувствата: любов, омраза, самота, меланхолия. Дори само тази сутрин пред нея се изнизаха куп клиенти, кой от кого по-оригинални: стар съблазнител изпрати дванайсет букета до дванайсет завоевания в дванайсет различни града; жена на средна възраст поръча орхидеи за себе си, за да направи добро впечатление на колегите в службата; млада американка ронеше сълзи и избираше за парижкия си любовник красива китка, знак за тяхната раздяла. Колкото до кварталния хлебар, той беше измислил като подарък за обожаваната си тъща огромен мексикански кактус с дълги и заострени бодли...

Мадлин беше наследила от баща си любовта към изкуството да отглежда цветя. Водена от своя ентузиазъм, отначало се самоподготвяше, след това завърши „Пивердиерата“, престижното училище за цветари в Анвер. Беше горда, че практикува дейност, имаща пряко отношение към всички големи събития в живота. Раждане, кръщение, първа среща, сватба, одобряване, професионално израстване, излизане в пенсия, погребение: цветята придружаваха хората от люлката до гроба.

Младата жена започна да майстори нов букет, но го остави след пет минути. От главата ѝ не излизаше историята, която ѝ беше разказал Такуми.

Тя мина зад тезгяха, където се намираше компютърът на магазина, и влезе в интернет. Написа „Джонатан Лампръор“ в Гугъл и получи повече от 600 000 резултата. В Уикипедия имаше дълга статия за готвача, украсена със снимка, която без никакво съмнение беше на човека, когото вчера тя срещна на летището, независимо че на кадъра Джонатан изглеждаше по-млад и по-секси. Смаяна, Мадлин сложи очилцата си и гризейки молив, се запретна да чете:

Джонатан Лампръор, роден на 4 септември 1970 г., е френски готвач и бизнесмен, а по-голяма част от кариерата му преминава в САЩ.

ПЪРВИ КРАЧКИ

Гасконец по произход, той расте в семейство на скромни ресторантьори и много млад започва да работи в заведението на своя баща „Ла Шевалие“, на площад „Либерасион“ в Ош. Шестнайсетгодишен прави първите си стъпки в занаята: помощник в кухнята при Дюкас^[2], Робюшон^[3] и Ленотр^[4], преди да стане заместник на прочутия главен готвач от провинцията Жак Лару в „Ла Бастид“ в Сен Пол де Венс.

ПРОЯВЯВАНЕ

Ненадейното самоубийство на неговия ментор изстрелва Лампръор начело на „Ла Бастид“. Противно на очакванията, той успява да запази класата на заведението и на двацет и пет години става най-младият френски главен готвач начело на тризвезден ресторант в пътеводителя „Мишлен“.

Престижният хотел „Кап д’Антиб“ го наема, за да даде нов импулс на ресторант „Ла Тратория“. За по-малко от година след откриването заведението също получава три звезди, така че Джонатан Лампръор се оказва един от четиримата готвачи, получили шест звезди в знаменития пътеводител.

УТВЪРЖДАВАНЕ

През 2001 г. той среща Франческа, дъщеря на американския бизнесмен Франк Де Лило, която идва в хотела да прекара медения си месец с банкера Марк Чедуик. Наследничката и младият готвач се влюбват лудо и Франческа започва процедура за развод по-малко от седмица след бракосъчетанието си, като по този начин разваля отношенията със своето семейство, а хотелът уволнява готвача, за да си запази репутацията.

Новата двойка се настанява в Ню Йорк и вдига сватба. С помощта на съпругата си Джонатан Лампръор

отваря своя първи ресторант — „Император“, като го разполага на върха на Рокфелер център.

За Лампръор това е началото на особено креативен период. Експериментирайки нови технологии, като същевременно запазва своеобразието на средиземноморската кухня, той става един от апостолите на „молекулярната кухня“^[5]. Успехът му е незабавен. За няколко месеца той се превръща в любимец на звездите, на политиците и на гастрономическите критици. Едва на трийсет и пет години е избран за най-добрия готвач на света от международно жури от четиристотин хроникьори, които възхваляват неговата „пламтяща кухня“ и капацитета му да предлага на сътрапезниците си „невероятно кулинарно пътешествие“. По онова време ресторантът му всяка година получава десетки хиляди поръчки за запазени маси, пристигащи от четирите краища на света, и често пъти за резервация трябва да се чака повече от година.

МЕДИЕН ОБРАЗ

Паралелно със своята кариера на готвач Джонатан Лампръор става прочут с многобройните си телевизионни участия, особено в „Един час с Джонатан“ по „Би Би Си Америка“, а след това и с „Тайните на готвача“ по „Фокс“, които събират всяка седмица милиони телезрители и се превръщат в книги и в DVD-та.

През 2006 г., поддържан от сенаторката от Ню Йорк Хилари Клинтън, Лампръор подхваща кръстоносен поход срещу храната в училищните столове в Голямата ябълка. Неговите срещи с учениците, родителите и преподавателите завършват с приемането в учебните заведения на по-уравновесени менюта.

С чаровната си усмивка, с кожената си престилка и с обезоръжаващия си френски акцент младият готвач се налага като икона на модерната кухня и влиза в листата на списание „Таймс“ на най-влиятелните личности. По този повод седмичникът му дава дори прозвището „Том Круз на готвенето“.

— Продавате ли украсите?

— Моля?

Мадлин вдигна глава от екрана. Погълната от живота на Лампръор, тя дори не си даде сметка, че в магазина току-що беше влязла клиентка.

— Продавате ли украсите? — повтори жената, като посочи пастелните дървени етажерки, на които бяха разположени аксесоарите: стогодишни термометри, стари часовници с кукувички, кафези за птици, осеяни с петънца огледала, ветроупорни лампи и парфюмирани свещи.

— Хм... Не, съжалявам, те са част от магазина — излъга Мадлин, тъй като бързаше да ѝ види петите, за да потъне отново в биографията на Джонатан.

БИЗНЕСМЕН: СЪЗДАВАНЕ НА ГРУПАТА „ИМПЕРАТОР“

Лампръор се обляга на славата си и заедно с жена си основава групата „Император“, която налага марката си под формата на производни продукти. Двойката отваря заведение след заведение: бистра, бирарии, бинарни, луксозни хотели... Империята им от ресторанти се разпростира до четирите краища на света, от Лас Вегас до Маями, като се мине през Пекин, Лондон и Дубай. През 2008 г. за групата „Император“ се трудят повече от две хиляди работници в над петнайсет страни и тя има търговски оборот от десетки милиони долари.

ФИНАНСОВИ ТРУДНОСТИ И ОТСТЪПЛЕНИЕ ОТ СВЕТА НА ГАСТРОНОМИЯТА

Независимо че клиентите продължават да се стичат в нюйоркския му ресторант, френският готвач е мишена на все по-жестоки атаки. Същите критици, които преди няколко години възхваляват креативността и таланта му, сега го укоряват, че се е разпилял и се е превърнал в „обикновена машина за пари“.

Многобройните дейности на неговия конгломерат се оказват нерентабилни. Групата „Император“ се сгромолясва под тежестта на дълговете и през декември 2009 г. се озовава на прага на фалита. Няколко седмици по-късно, след раздялата със съпругата си, Джонатан Лампръор се предава, като заявява, че е „изморен от критиките“, „вдъхновението му е секнало“ и е „разочарован от света на гастронормията“. На трийсет и девет години, принуден да отстъпи лицензията за използване на името му, той окончателно се оттегля от бизнеса, след като е белязал съвременната модерна кухня с отпечатъка си.

От последната част на статията Мадлин научи, че през 2005 г. готвачът е издал книгата „Изповеди на влюбения кулинар“. Ново търсене с две-три маневри я доведе до сайта на ресторантчето „French Touch“, което в този момент Джонатан държеше в Сан Франциско. Видимо сайтът не беше добре поддържан. Имаше няколко примера за менюта по 24 долара: лучена супа, кървавица с ябълки, смокинова торта. Нищо смайващо, достойно за човек, който допреди няколко години е бил начело на най-добрия ресторант в света.

Как се е случило всичко това? — запита се тя, разхождайки се безцелно между елхите и орхидеите. Отиде в края на магазина, подреден като градина, и с невиждащи очи седна на люлката, окачена на огромен клон, който се спускаше от тавана.

Извъняването на телефона на бутика я измъкна от размишлението.

Тя стана рязко от люлката и взе в ръка слушалката. Беше Такуми.

— Все още ли си в пощата?

— Не, госпо..., Мадлин. Заради стачката всички гишета са затворени.

— Добре, преди да се върнеш, надзърни в някоя книжарница и ми купи една книга. Имаш ли с какво да запишеш? Ето заглавието: „Изповеди на влюбения кулинар“ от...

[1] Карлос Руис Сафон, „Сянката на вятъра“, превод от испански Светла Христова, „Изток-Запад“, 2007. ↑

[2] Ален Дюкас (1956) е френски главен готвач, собственик на верига ресторанти в Ню Йорк, Хонконг, Токио, Лас Вегас и др. ↑

[3] Жоел Робюшон (1945) е известен главен готвач, с ресторанти в Париж, Монако, Токио, Лас Вегас, Ню Йорк и др. ↑

[4] Гастон Ленотр (1920–2009) е известен сладкар и автор на много готварски книги. ↑

[5] Молекулярна кухня е термин, който се появява през 60-те години на миналия век, но влиза в практическа употреба в началото на новото хилядолетие; експериментира се със структурата и температурата на храната, продуктите се подлагат на високо налягане във вакуум. ↑

YOU'VE GOT MAIL^[1]

Желанието да опознаеш напълно някого е начин да го присвоиш, да го експлоатираш. Това е срамно желание, от което трябва да се откажеш.

Джойс Каръл Оутс^[2]

Сан Франциско, посред нощ

Джонатан дръпна рязко верижката, която запалваше неоновото осветление над огледалото в банята. Не можеше да затвори очи. Заради нервността и стомашните болки, които не преставаха да го измъчват, откакто изпи това проклето вино. Заобиколен от ореол от бледа светлина, той претърси чекмеджето с лекарствата, за да намери нещо, премахващо тревожността, и медикамент за гастритните смущения. С двете хапчета в ръка отиде в кухнята, за да ги преглътне с минерална вода.

Къщата беше тиха. Маркус, Чарли и дори Борис отдавна се бяха предали в обятията на бога на съня Морфей. Прозорецът, който се вдигаше и спускаше вертикално, беше оставен полуотворен, но в стаята не проникваше студ. Появи се топъл вятър и леко размърда една бамбукова камбанка, а лунният сърп прониза стъклото и освети екрана на телефона, оставен на бара. Джонатан не устоя на изкушението: натисна копчето и включи аппарата, който веднага светна. Кръглата червена точица даваше знак, че Мадлин е получила поща. Някакво шесто чувство, смесено с любопитство, го накара да докосне иконката, за да прочете съобщението. То беше изпратено преди десет минути и колкото да изглеждаше странно, беше предназначено за него...

Скъпи Джонатан (да си спестим любезностите г-н Лампръор и госпожица Грийн, искате ли? Не се съмнявам, че щом имате нахалството да ми четете пощата, сте прегледали и снимките ми, така че сте оплакнали очи с дватрите „артистични“ фотоса от моя албум. Следователно сте първерзник и това си е ваш проблем, но в никакъв случай не ги качвайте във фейсбук, тъй като не съм сигурна, че стореното ще се хареса на бъдещия ми съпруг...),

Скъпи Джонатан (отново), възползвам се от обедната си почивка (е, да, в Париж вече минава дванайсет), за да ви пиша, похапвайки сандвич с рийет от Ман^[3], приготвен грижливо от „Пиер&Пол“, изтъкнати членове на „Братството на рицарите на рийет“, майстори хлебари, чийто магазин е срещу моя. Настанила съм се на слънце, седнала съм на бара. Така че устата ми е пълна с колбаси, целият ми пуловер е в трохи от хляба и мазни петна се мъдрят по екрана на хубавия ви телефон: не е особено шик, но, уверявам ви, много е вкусно. В крайна сметка не вас трябва да убеждавам в удоволствията от доброто хапване...

Така че, скъпи Джонатан, изпращам ви това писмо, за да ви съобщя две вести: една добра и една лоша. Да започнем с лошата: както може би ви е известно, в началото на училищната ваканция стачка парализира тази великолепна страна Франция. Летище, магистрали, обществен транспорт, пощенски служби: всичко е блокирано. Младият ми помощник Такуми завари затворена пощата на булевард „Монпарнас“ и затова не ми е възможно да ви изпратя веднага телефона.

Ваша Мадлин

Реакцията на Джонатан не закъсня. След дванайсет минути той отговори:

Занасяте ли се с мен. Каква е тази история със стачката?

Ако тя не му изпратеше джииесема, в никакъв случай той нямаше да се раздели с нейния!

Мадлин се обади след трийсет секунди:

Още ли не спите в този час, Джонатан? Никога ли не спите? Дали това безсъние не е причината за смесицата от раздразнение и лошо настроение, които, изглежда, са толкова характерни за вас?

Джонатан въздъхна тежко и изпрати ново съобщение на младата жена:

Всъщност вие ми обещахте добра новина, за да компенсирате лошата...

Кацнала на високото си столче, Мадлин погълна последната хапка от своя сандвич, преди да намери необходимите думи, за да му затвори устата:

Точно така, ето и добрата новина, въпреки студа и стачките времето в Париж е чудесно.

Едва беше изпратила имейла и вече очакваше отговор, а той не закъсня:

Сега вече няма съмнение: правите си гаргара с мен.

Тя не можа да скрие усмивката си, макар че изпитваше известно безпокойство. Тази стачка на държавния сектор не ѝ позволяваше да изпрати телефона на неговия собственик и я притесняваше. На плещите ѝ падаше тежестта на отговорност, която не ѝ беше по вкуса.

Трябваше ли да предупреди Джонатан за посланието, изпратено от бившата му съпруга, която го беше потърсила от Ню Йорк, за да го помоли да се върне да живее с нея? Неволно Мадлин задържаеше важна информация за бъдещето на една двойка и това не ѝ се харесваше.

Младата жена поръча втора чаша вино, която изпи, наблюдавайки през стъклото движението на пешеходците и на колите. Улица „Деламбр“ беше близо до много от големите фирми и в този последен уикенд беше изпълнена с пазаруващи за Коледа. По облените от слънце тротоари вталените манта на парижанките, грейките на тийнейджърите, цветните шалове, детските шапчици, тракащите токчета и дъхът, който излизаше от всички усти, се смесваха в опияняващо движение на цветове и на лица.

Мадлин изпи виното си и малко на градус грабна перото — така е думата, — за да изпрати последното съобщение:

Скъпи Джонатан,

13 часът е. Обедната ми почивка свършва и по-добре, защото ако остана още минута в хлебарницата, ще схрускам парче торта „Татин“ с ябълки, топка сладолед и всичко останало. Истинска „убийца“, както казват при вас, но изкушение, което по-малко от седмица преди Рождество никак не е разумно, не сте ли съгласен?

Беше удоволствие да разговаряме, дори така набързо и въпреки лошото ви настроение и недоволния ви, сърдит и начумерен вид, който, както добре разбрах, представлява нещо като ваша „фабрична марка“ и тя трябва да се стори очарователна за някои. Преди да ви оставя, позволете ми да задоволя любопитството си, като ви задам три въпроса:

1) Защо възприеманият за „най-добър готвач на света“ днес предлага стек и пържени картофи в обикновено квартално бистро?

2) Защо още не спите в 4 часа сутринта?

3) Обичате ли все още бившата си съпруга?

* * *

Мадлин кликна върху „Изпрати“ и осъзна, че е извършила дивотия. Но беше много късно...

Излезе от „Пиер&Пол“ и пресече улицата, замаяна от виното.

— Хей, гледай къде вървиш, ГЛУПАЧКЕ! — изтърси ѝ един бобо^[4], с кичур коса, който му падаше над очите. Той едва не я блъсна със своя велиб^[5].

За да избегне велосипеда, Мадлин рязко отстъпи, но беше посрещната от клаксона на джип, който напредваше от дясната страна на колелото. Тя се изплаши и едва избягна тежката кола, но стигна до отсрещния тротоар, като пътьом счупи тока на една от ботинките си.

По дяволите! — пое си дъх, като отвори вратата на магазина, за да намери пристан в своята „Необикновена градина“. Обожаваше Париж и ненавиждаше парижаните...

— Наред ли е всичко, госпожо? — запита я Такуми, виждайки, че е в шок.

— Пак не си в час — смъмри го тя, за да съхрани хладнокръвие.

— Извинявай — поде отново азиатецът. — Наред ли е всичко, Мадлин?

— Да, само това проклето токче...

Тя изрече думите с несигурен тон и си наплиска лицето с вода, а след това свали обувките и якето си пред своя опулен помощник.

— Не е необходимо да ме гледаш толкова сладострастно, няма да продължа стриптийза.

Щом видя Такуми да почервенява като божур, Мадлин съжали за поведението си и се опита да прогони установилото се между тях неудобство.

— Можеш да отидеш да обядваш. Не се притеснявай, аз ще свърша всичко.

Останала сама в бутика, младата жена включи трескаво телефона на Джонатан. Той беше отговорил:

Скъпа Мадлин,

Ако това може да задоволи любопитството ви, ето отговора на вашите въпроси.

1) Някога бях, но отдавна вече не съм „най-добрият готвач в света“. Да речем, че подобно на писател изгубих

вдъхновение и необходимата страст, за да реализирам обновителските си творения. Иначе казано, ако минете през Сан Франциско с вашия Рафаел, не се лишавайте от възможността да опитате „стека с пържени картофи“ на нашия ресторант. Телешкият стек е невероятно крехък и вкусен, а пържените ни картопки са всъщност сотирани с чесън, босилек и магданоз. Сорт „Бел дьо Фонтене“, култивирани в малко количество от местен производител, всичките ни клиенти ги намират топящи се в устата и приятно позлатени.

2) Вярно е, че е 4 часът сутринта, а аз още съм буден. Причината? Два въпроса, които се блъскат в главата ми и ми пречат да намеря покой.

3) Разкарайте се.

На улица „Одеса“ Такуми влезе в малък ресторант, който беше свикнал да посещава. Поздрави собственика и се настани на скътано място във втората зала, не толкова шумна и не толкова населена. Поръча си хилядолистно тесто от домати със свежо козе сирене: специалитет, за който го открихна Мадлин. Докато чакаше поръчката, извади от чантата си джобен речник, за да открие смисъла на думата „сладострастно“ и трудно го намери. Като хванат в прегрешение той имаше ирационалното чувство, че всички клиенти го гледат с обвиняващи очи. Мадлин изпитваше дяволито удоволствие да го провокира и да обърка убежденията и устоите му. Той съжаляваше, че тя не го взема на сериозно и го възприема повече като юноша, а не като мъж. Тази жена го обайваше като тайнствено цвете. Най-често тя беше „голямо слънце“, златиста като слънчоглед, разпръскваща около себе си светлина, доверие и ентузиазъм. Но в някои моменти можеше да бъде потайна и мрачна, подобно на черна орхидея: рядко цвете, търсено от колекционерите, което разцъфваше посред зима в палмовите горички на Мадагаскар.

* * *

Клиентът влезе в лош момент. За да го обслужи, Мадлин прекъсна писането на имейла и скри телефона в малкото джобче на престилката си. Беше юноша, на възраст между петнайсет и седемнайсет години, с външност на млад рокер, каквито се срещаха пред училищата в хубавите квартали: кецове „Конверс“, слим джинс, бяла риза, вталено марково сако, умело разрошени коси.

— Мога ли да ви помогна?

— Аз... хм... искам да купя цветя — обясни той и остави калъфа на китарата си върху един стол.

— Нещата се подреждат. Ако ми бяхте поискали кифлички, щеше да ми бъде по-трудно.

— Какво?

— Нищо, оставете. Какъв букет искате: китка или голям?

— Всъщност не знам.

— В пастелни тонове или многобагрен?

— Какво? — изрече момчето, сякаш му говореха на староеврейски.

Несъмнено не е най-отраканият от своето поколение — помисли си тя и се опита да запази спокойствието и усмивката си.

— Добре, имате ли идея за бюджета, който сте готов да посветите на покупката си?

— Не знам. Мога ли да получа нещо за 300 евро.

Този път тя не успя да удържи въздишката си: ненавиждаше хората, които нямаха никакво съзнание за стойността на парите. За миг няколко спомена от детството ѝ изплуваха на повърхността: годините, когато баща ѝ беше безработен, жертвите на семейството, за да ѝ дадат възможност да учи... Как можеше да съществува такава пропаст между този хлапак, роден със сребърна лъжичка в устата, и детето, което беше била тя?

— Слушай, младежо, нямаш нужда от 300 евро, за да купиш букет. Във всеки случай не в моя магазин. Разбра ли?

— Ми да — отговори той плахо.

— За кого са цветята?

— За една жена.

Мадлин вдигна очи към небето.

— За майка ти или за приятелката ти?

— Всъщност за една приятелка на майка ми — отвърна малко срамежливо.

— Добре, и какво послание искаш да отправиш, като подаряваш букета?

— Послание ли?

— С каква цел ѝ поднасяш цветя? За да ѝ благодариш, че ти е подарила пуловер за рождения ден, или искаш да ѝ кажеш нещо друго?

— Хм... по-скоро второто.

— По дяволите, любовта ли те прави да изглеждаш тъпичък, или винаги си си такъв? — запита тя и тръсна глава.

Хлапето не намери за необходимо да отговори. Мадлин се отдалечи от тезгяха и подреди една китка.

— Как се казваш?

— Джереми.

— А приятелката на майка ти колко е годишна?

— Във всеки случай е по-стара от вас.

— Според теб на колко е години?

Той отново предпочете да не отговори, доказателство, че не беше чак такъв кретен, какъвто изглеждаше.

— Добре, не ги заслужаваш, но ето ти най-хубавото — обясни тя и му подаде един букет. — Това са предпочитаните ми цветя: теменуги от Тулуза, едновременно простички, шик и елегантни.

— Много е красив — призна той, — но на езика на цветята какво означава?

Мадлин сви рамене.

— Остави езика на цветята. Подари онова, което е хубаво и край.

— И все пак — настоя Джереми.

Мадлин се престори, че размисля.

— На онова, което наричаш „език на цветята“, теменугата представлява скромността и свенливостта, но също така тя символизира тайната любов, затова, ако се боиш, че подаръкът ще прозвучи двусмислено, мога да ти направя букет от рози вместо този.

— Не, теменугите напълно ми подходат — отговори той и пусна широка усмивка.

Плати китката и когато напускаше магазина, благодари на Мадлин за нейните съвети.

Най-после сама, тя отново извади телефона и се зае да завърши посланието:

Хиляди пъти простете, Джонатан, за това толкова неделикатно нахълтване в частния ви живот. Виновна е чашата в повече, която ме пришпори да пиша по-бързо от сянката си (пивко бяло вино от Вувре с аромат на мед, на рози и на кайсия; вероятно го познавате и ако е така, ще ми простите).

Мисля, че стачката на пощите няма да бъде вечна, но за да не рискуваме, ще използвам частен преносител. Свързах се с куриер, който ще дойде да вземе вашия телефон привечер. Дори като държим сметка за уикенда и за празниците, ме увериха, че ще получите пакета преди сряда.

Позволете ми да ви пожелаая щастливи празници, също и на вашия син.

Мадлин

ПП: Простете, но съм любопитна. Писахте ми в последното си послание, че все още сте буден посред нощ, защото два въпроса напират в главата ви и ви пречат да заспите. Дали е недискретно, ако ви запитам какви са те?

Скъпа Мадлин,

Искате да знаете кои са двете загадки, които не ми позволяват да мигна. Ето ги:

1. Питам се кой е ЕСТЕБАН.
2. Питам се защо създавате впечатление сред близките си, че искате да имате дете, след като взимате всички необходими мерки да **НЯМАТЕ**.

* * *

Обзета от паника, Мадлин остави телефона и се отдалечи, сякаш се стремеше да избегне голяма опасност.

Той знаеше! Този тип беше се ровил в нейния мобилен апарат и беше отгатнал за Естебан и за детето!

Капка пот се плъзна до дължината на гръбнака ѝ. Тя чуваше как сърцето се блъска в гърдите ѝ. Ръцете ѝ трепереха и краката ѝ отмаляха.

Как беше възможно? Бележникът и имейлите ѝ, разбира се...

Неочаквано в корема ѝ се отвори голяма празнота и тя направи върховни усилия, за да не изгуби равновесие. Трябваше да се успокои: само с тези разкрития Джонатан Лампръор не можеше да я уязви. Докато не сложеше ръка върху други неща, той не беше истинска заплаха.

Но в дълбините на нейния телефон имаше един документ, на който той в *никакъв случай* не биваше да попада. Нещо, което Мадлин нямаше право да притежава. Нещо, което вече беше разрушило живота ѝ и я беше отвело до портите на лудостта и на смъртта.

На теория нейната тайна беше добре защитена. Лампръор беше жалък недискретен човек, но не и ас на информатиката, нито пък шантажър. Той си играеше с нея, забавляваше се за нейна сметка, но ако тя не му дадеше нов импулс, щеше да се обезкуражи.

Поне тя искрено се надяваше да стане така.

[1] „Имате поща“ подсеца за прочутия филм на Нора Ефрон с Том Ханкс и Мег Райън. ↑

[2] Джойс Каръл Оутс (1938) е американска писателка, прозаик, поет, драматург и литературен критик; думите са от романа „Черно момиче, бяло момиче“, който не е преведен на български. ↑

[3] Рийет е запържено, кълцано месо, пръжки от Ман, които са по-тлъсти от тези от Тур. ↑

[4] Терминът „бобо“ (буржоа-бохем) замества „юпи“ и означава в известен смисъл идеалист, еколог, за първи път се употребява от американеца Дейвид Брукс в книгата му „Бобо в рая“, издадена през 2000 г. ↑

[5] Велиб е френска система за наемане на общински велосипеди за по-лесно придвижване в градски условия. ↑

6 НИШКАТА

Защото те бяха свързани с нишка... която можеше да съществува само между две личности като тях, две личности, които бяха разпознали самотата си в самотата на другия.

Паоло Джордано^[1]

Сан Франциско
9,30 сутринта

Маркус трудно изплува от съня.

Като сомнамбул той се замъкна до банята, влезе под душа, без да сваля нито гащетата, нито ризата си, и остана неподвижен, докато бойлерът се изпразни. Ледената вода го накара да отвори око и след като набързо се избърса, се довлече до стаята, където констатира, че чекмеджето му за бельо беше празно. Всичките му слипове и фланелки бяха натрупани в ракивовата кошница. Канадецът въпросително повдигна вежди. Джонатан, който много пъти го беше предупреждавал, че няма да пере дрехите му, беше изпълнил закана!

— Джон! — тръгна да се оплаква той, преди да съобрази, че беше събота и в този час ресторантьорът вероятно вече беше напуснал дома, за да осъществи седмичното си посещение на фермерския пазар на „Ембаркадеро“.

Все още замаян, бръкна сред планината от мръсно бельо и нахлузи първите що-годе използвани дрехи, които му попаднаха.

След това Маркус се запъти към кухнята, а там с опипване намери термоса с китайски Пу'ър чай, който Джонатан приготвяше всяка сутрин. Свлече се на един стол и направо пи от термоса голяма глътка черен чай. Питието сякаш раздвижи неутроните му, той получи внезапно просветление, светкавично се съблече, за да изпере бельото си в мивката с препарат за миене на съдове. След като го изцеди,

отвори вратата на микровълновата печка и нагласи програмата на седем минути.

Доволен от себе си, гол-голеничък той излезе на терасата.

— Здравей, пиянде! — посрещна го Борис.

— Здравей, перната ектоплазма — отговори Маркус, като погъделичка перушината му.

В знак на разбирателството им птицата подскочи, наведе глава и отвори човка, предлагайки му предъвкана хапка смесени плодове.

Маркус благодари на приятеля си, след което продължително се протегна на слънце, като се прозяваше така, че челюстта му можеше да се откачи.

— Разкърши си ребрата! Разкърши си ребрата! — развика се папагалът.

Стимулиран от подканянето, Маркус се зае със задачата, която според него беше най-важната за деня: провери водната система, напояваща десетина стръка канабис, скрити зад розовите храсти в градината. Джонатан не одобряваше насажденията му, но си затваряше очите. В края на краищата Калифорния беше най-големият западен производител на индийски коноп, а Сан Франциско символизираше толерантността и контракултурата.

Маркус остана още малко на терасата, за да се порадва на топлината. Прекарал по-голямата част от живота си сред студовете на Монреал, той се наслаждаваше на мекотата на калифорнийския климат.

Върху малкото възвишение на „Телеграф Хил“ трудно можеше да се повярва, че Коледа приближаваше: златните тромпети на жасмина започваха да разцъфват; палмите, сливите и олеандрите блестяха на слънцето; дървените къщи се покоряваха на бръшляна, потулени сред буйна джунгла, сред която пицяха весели врабчета и многоцветни колибрита.

Макар да беше относително рано, няколко разхождащи се слизаха вече по обсипаните с цветя стъпала на стълбата Филбърт. Въпреки пицната растителност къщата не беше напълно защитена от погледите на любопитните. Някои минувачи се развеселяваха, други се шокираха, но никой не оставаше безразличен пред този гол щурак, който дебелашки разговаряше с един папагал.

Маркус не обръщаше внимание, докато някакъв турист не измъкна фотоапарата си, за да обезсмърти сцената.

— Човек вече не може да бъде спокоен и вкъщи! — възропта канадецът и се прибра в кухнята точно в момента, когато часовниковият механизъм на микровълновата печка оповести края на „печенето“.

Любопитен за резултата, отвори фурната и прибра дрехите си. Те бяха не само сухи, но и топли и свежи!

На всичкото отгоре миришат на козуначени кифлички — зарадва се той, подушвайки купчинката бельо.

Облече се пред огледалото, доволен оправи гащетата си, поглади фланелката, като особено се възхищаваше от щампата отпред:

OUT OF BEER

(life is crap)^[2]

Коремът му изкъркори. Изгладнял, отвори хладилника, разтършува храните и си направи една невероятна смес. Върху филия бял хляб намаза солиден пласт фъстъчено масло и го покри със сардини в олио, върху които нагласи кръгчета банан.

Превъзходно! — помисли си и въздъхна щастливо.

Беше преглътнал само няколко хапки от своя сандвич, когато ги видя.

Снимките на Мадлин.

Повече от петдесетина портрета, прикрепени с кабърчета върху корковото табло, притиснати с магнитчета към вратите на металическите шкафове или дори направо лепнати със скоч на стената.

Видимо неговият сънаемател беше прекарал немалка част от нощта да вади снимки. Младата жена беше огледана като под лупа: сама, в двойка, в лице, в профил... Джонатан дори беше увеличил някои отпечатъци, изследвайки очите и лицето.

Озадачен, Маркус спря да дъвче и се приближи към фотографиите. Без да създава впечатление, канадецът упражняваше известен контрол над Джонатан. Защо той бе предприел цялата тази постановка? Каква тайна търсеше да открие в погледа на Мадлин Грийн?

Под лустрото познаваше крехкостта на своя приятел и разбираше, че неговото „възстановяване“ беше мимолетно.

Всеки човек има в сърцето си празнота, белег, чувство за изоставяне и самота.

Маркус знаеше, че белегът в сърцето на Джонатан е много дълбок.

И че подобно поведение не предвещаваше нищо добро.

В това време на няколко километра разстояние...

— Татко, мога ли да опитам джерки^[3]? — попита Чарли. — Това е месото на каубоите.

Метнал сина си на рамене, Джонатан от час бродеше из тържищата на селския пазар, израснал на площадката на бившия пристан за фериботи^[4]. За ресторантьора това беше неизменен ритуал: всяка събота той идваше да се снабди с продоволствия и да намери вдъхновение, за да подготви седмичното меню.

Пазарът беше истинска институция в Сан Франциско. Около „Фери Билдинг“ се събираха стотици фермери, рибари и зеленчукопроизводители, които продаваха местни продукти. Тук се намираха най-хубавите зеленчуци, най-сочните плодове, най-пресните риби, най-крехките меса. Джонатан обичаше това място, което привличаше пъстра тълпа: туристи, готвачи, изтънчени гастрономи, търсеци качествени продукти.

— Моля те, тате, там има джерки! Никога не съм вкусвал!

Джонатан „освободи“ сина си, който изтича към щанда. Изпълнен с ентузиазъм, Чарли погълна парче изсушено говеждо и тутакси направи гримаса.

Джонатан му смигна закачливо.

Сред този фестивал на вкусови усещания той се чувстваше у дома. Босилек, зехтин, орехи, прясно козе сирене, авокадо, тиквички, домати, патладжани, ароматни треви, тикви кестенки, салати: оглеждаше, подушваше, опитваше, избираше. „Лошият готвач е този, който се опитва да прикрие оригиналния вкус на съставките, вместо да го разкрие.“ Жак Лару, главният готвач, който го беше формирал, му предаде своите познания и строгостта си при подбора на продуктите, уважението към сезоните и търсенето на най-добрите снабдители.

Тук, в зеленчуковата градина на Съединените щати, това не беше особено трудно. От доста време биохраната не беше неотделима част от хипитата. Сега вече тя беше начин на живот в Сан Франциско, както и в цяла Калифорния.

Като не сваляше поглед от Чарли, Джонатан допълни покупките си с пет хубави птици, десет парчета калкан и щайга миди Сен Жак. Спазари се за десет омара и пет килограма лангусти.

При всяка поръчка предоставяше на търговеца номера на мястото, където беше гарирал камионетката си, та да могат момчетата от пазара да му стоварят там стоката.

— Хей, Джонатан, опитай! — призова го един продавач на миди от нос Райс^[5], подавайки му една стрида.

Всъщност ставаше дума за шега между тях, тъй като французинът не ценеше местния обичай да се оставя стридата във вода, преди да бъде сервирана, и затова никога не предлагаше подобни черупчести вкуснотии в менюто на своя ресторант.

Джонатан поблагодари и въпреки всичко погълна мекотелото с резен лимон и парче хляб.

Той се възползва от тази пауза, за да извади от якето си телефона на Мадлин. Прегледа екрана и изпита леко разочарование, констатирайки, че цветарката не беше отговорила на посланието му. Може би трябваше да ѝ изпрати есемес, за да поиска извинение. Може би беше стигнал много далече? Но тази жена толкова го интригуваше... През нощта, веднага след като отпечата снимките, той направи странно откритие, разглеждайки класификацията на капацитета на телефона:

Капацитет на диска: 32 ГБ
Налично пространство: 1,03 ГБ
% използвано: 96,8
% налично: 3,2

Тази информация беше учудваща. Как така паметта на апарата можеше да бъде толкова натоварена? На пръв поглед телефонът съдържаше пет филма, петнайсетина програми, петдесетина снимки, около двеста песни и... това беше всичко. Недостатъчно, за да запълни

един смартфон, не е необходимо да си експерт по информатика, за да го разбереш. Заключение? Твърдият диск несъмнено съдържа и други данни.

Облакът се на парапета, прострял се над залива, Джонатан запали цигара и гледаше как Чарли кляка пред кафезите на зайците. Вероятно не беше съвсем законно да пуши тук, но след като не беше спал, имаше нужда от своята доза никотин. Всмукна веднъж и отговори с кимане на поздрава на колега. Джонатан беше харесван от себеподобните си, особено след като вече не ги засенчваше. Когато го срещаша, повечето от производителите и ресторантьорите го поздравяваха със странна смесица от респект и състрадание. Доста хора тук знаеха, че той беше Джонатан Лампръор, бившият *най-креативен готвач от своето поколение*, бившият *Моцарт на кухнята*, бившият *собственик на най-добрия ресторант в света*.

Бившият, бившият, бившият...

Днес той вече беше нищо, или почти. Юридически погледнато, дори нямаше правото да отвори ресторант. Когато беше принуден да продаде лиценза за дейност, издаден на негово име, той се ангажира да стои далеч от пещите. „French Touch“ не му принадлежеше и името му не фигурираше отпред нито в сайта в интернет, нито във визитните картички.

В своя статия една журналистка от „Кроникъл“ повдигна неудобния въпрос, но тя призна, че скромното заведение, където той се разполагаше днес, нямаше нищо от блясъка на „Император“. Джонатан също използва вестника, за да уточни нещата: да, новият му ресторант предлага прости ястия на достъпни цени; не, никога вече няма да създаде рецепта и вдъхновението му не се е завърнало; не, никога вече няма да се стреми към кулинарни награди. Така поне нещата се изясняваха, а статията имаше това достойнство, че успокояваше готвачите, които се безпокояха от възможното завръщане на Лампръор в кухнята.

— Татко, мога ли да опитам грах с усаби^[6]? — помоли се Чарли, като огледа с любопитство щанда на стар азиатец, който предлагаше също езици от патици и супа от костенурки.

— Не, сладур. Няма да ти хареса: много е пикантен!

— Моля те! Изглежда вкусно!

Джонатан повдигна рамене. Защо от най-ранна възраст човешката природа е склонна да отхвърля благоразумните съвети?

— Направи както искаш.

Той отново дръпна от цигарата си и притвори очи заради слънцето. На кънки, пеша или с колела многобройни посетители се възползваха от хубавото време, за да се разхождат край водата. В далечината океанът блестеше, в оцветеното в наситено синьо небе патрулираха чайки, готови да връхлетят върху всяка достъпна храна.

Подлютен от джерки, Чарли би трябвало да се пази, но хубавият зелен цвят на граха му вдъхна доверие. Така че без страх погълна малка хапка от граха с горчица и...

— Ужасно! Люти! — разкрещя се той, изплювайки набързо онова, което е в устата му.

Под развеселения поглед на стария японец детето се обърна към баща си.

— Можеше да ме предупредиш! — упрекна го то, за да прикрие унижението си.

— Хайде, ела, ще те заведа да купим шоколад — предложи Джонатан, смачка цигарата и вдигна Чарли на раменете си.

В това време в Париж...

Беше малко след 19 часа, когато един куриер влезе в „Необикновената градина“. Въпреки напредналото време магазинът още беше оживен и Мадлин се опитваше да направи невъзможното, за да задоволи всички клиенти.

Куриерът свали каската си и имаше усещането, че е преминал в друго измерение. С цветята в есенни багри, със смесените аромати, с люлката и със старата металическа лейка бутикът странно му напомняше за градината в селската къща на баба му, в която той беше прекарал повечето от своите детски ваканции. Изненадан от неочакваната нежност на този природен остров, той имаше усещането, че за първи път от много време насам диша истински.

— Мога ли да ви помогна? — запита Такуми.

— „Федерал Експрес“ — отговори той, внезапно изплювайки от мечтанието. — Помолиха ме да дойда и да взема някакъв пакет.

— Точно така, ето го.

Куриерът пое картонения плик, който азиатецът му подаде.

— Благодаря. Хубава вечер.

Той се появи на улицата и яхна мотопеда си. Запали го, натисна стартера и ускори ход, за да излезе на булеварда. Вече беше изминал десетина метра, когато забеляза в огледалото за обратно виждане жена, която го викаше. Закова спирачка и спря до тротоара.

— Аз съм Мадлин Грийн — обясни тя, когато го доближи. — Аз попълних формуляра в интернет, за да искам експресното изпращане на тази пратка, но...

— Имате намерение да анулирате поръчката си ли?

— И да получа обратно моя пакет, ако обичате.

Без да създава трудности, младежът върна плика на Мадлин. Очевидно беше свикнал изпращачите да променят намерението си в последния момент.

Тя подписа разписка, след това му подаде банкнота от 20 евро, за да го обезщети.

Мадлин се върна в магазина, притискайки телефона към гърдите си, като си задаваше въпроса дали е взела правилното решение. Избирайки възможността да не връща джиесема на Джонатан, тя осъзнаваше, че поема риска да го провокира. В случай че не чуеше нищо за него в близките дни, щеше да успее да му изпрати апарата, но ако нещата тръгнаха на зле, искаше да запази възможността да осъществи директна връзка с този мъж.

Разбира се, надяваше се това никога да не се случва.

Сан Франциско

Джонатан продължи да пазарува под арките на „Фери Билдинг“. Повече от стогодишна, морската гара гордо се разпростираше по дължината на „Ембаркадеро“. Тя беше изпитала своя час на славата през 20-те години на ХХ век, когато беше пристан за най-значимите пътници на света. Днес основната ѝ сграда беше превърната в елегантна търговска галерия, където щандове за домашно приготвено сирене, хлебарници, магазини за деликатеси, италиански заведения за

готова храна и луксозни бакалници се разполагаха от край до край, а лакомниците високо оценяваха разнообразието.

Ресторантьорът завърши покупките си с асортимент зимни плодове, грозде, киви, лимони, нар, портокали, а след това изпълни обещанието си и поднесе на своя син чаша шоколад в едно от кафенетата на кея.

С облекчение Чарли прогони вкуса на горчицата, който изгаряше устатата му с нежното ухание на какаото. Джонатан се задоволи с чаша китайски чай Пу'ър. Мислите му бяха другаде. Щом отпи от чая, веднага провери екрана на мобилния телефон. Все така нямаше вест от Мадлин.

Вътрешният му глас подсказваше да спре дотук. На какво си играеше? Какво се стремеше да докаже? Какво друго освен неприятности можеха да му докарат тези разследвания?

Но той реши да отхвърли предупрежденията. Последната нощ методично беше отворил всички приложни програми и само една му се струваше подозрителна: тя беше някакъв вид склад, който позволяваше да четете файловете с голям обем — PDF^[7], снимки, видеа, — след като ги е пренесла от компютъра към телефона си. Ако Мадлин криеше документи в апарата си — анализът на паметта на телефона предполагаше именно това, — те се намираха именно там.

Само че това приложение беше предпазено от парола:

ENTER PASSWORD

Джонатан видя как курсорът премигва, подканяйки го да напише тайния код. Каквото ще да става, той опита последователно MADELINE, GREEN, а след това и PASSWORD.

Не биваше да си въобразява.

След като и третият му опит се провали, погледна часовника си и се обезпокои, че толкова много е закъснял. През уикенда наемаше служител, за да му помогне в ресторанта, но младият готвач нямаше ключове, а не трябваше да разчита на мързеливеца Маркус да бъде точен.

— Хайде, моряче, да вдигаме платната! — нареди той и помогна на Чарли да си облече палтото.

— О, татко, може ли преди това да отидем да кажем „добър ден“ на морските лъвове^[8]?

Момчето обожаваше баща му да го заведе да погледа странните морски животни, които след земетресението през 1989 г. превърнаха аквариума в търговския център „Пиер 39“ в свой дом.

— Мили мой, трябва да отида да работя — отговори му Джонатан с известно чувство за вина. — Ще идем утре да ги видим в Бodega Бей и ще ловим риба от корабче, съгласен ли си?

— Окей! — извика Чарли и скочи от стола си.

Със салфетка Джонатан избърса мустаците, които шоколадът беше нарисувал под носа на сина му.

Почти бяха пристигнали на паркинга, когато мобилният телефон започна да вибрира в джоба му. Джонатан извади апарата, за да констатира, че името ЕСТЕБАН се беше изписало на екрана.

* * *

За момент той се поколеба дали да отвърне, но отговорникът за покупките вече го чакаше, за да му помогне да натовари стоката. Чарли с удоволствие беше готов също да се намеси и тримата бързо пренесоха кафезите в „Мини Купър Остин“, автентичен *countryman*^[9] от 60-те години на ХХ в. с дървени апликации, на които се мъдреше емблемата на ресторанта.

— Завържи си колана — помоли Джонатан сина си, преди да даде контакт.

Насочвайки се към италианския квартал, той закрепил телефона в стойката на стъклото на колата и...

Бинго! Естебан беше оставил съобщение! Включи високоговорителя, за да го чуе, но докато очакваше мъжки говор, мелодичен женски глас изрече:

Здравейте, госпожице Грийн, тук е кабинетът на доктор Естебан, търся ви, за да знаете, че е възможно да изместите с един час срещата си за понеделник. Благодаря ви, че ще ни се обадите. Хубав уикенд.

Джонатан беше изненадан. Значи Естебан не беше името на южноамерикански любовник, а презимето на лекар! Горещ от любопитство, той потърси приложението *Жълти страници*, преди синът му да го върне към действителността:

— Гледай си пътя, тате!

Джонатан даде съгласието си:

— Окей, приятел, ти ще ми помогнеш.

Доволен, че използват услугите му, Чарли докосна екрана, за да въведе данните в справочника, който се появи. По инициатива на баща си той написа ДОКТОР ЕСТЕБАН, след това ПАРИЖ и даде команда за търсене. За няколко секунди програмата представи резултата:

Лоранс Естебан
Лекар психиатър
66 б, улица „Лас Казес“, 75007 Париж

Така че Джонатан беше тръгнал по грешен път за прелюбодеянието на Мадлин, но беше открил неразположението ѝ. Върху снимките младата жена демонстрираше привидно щастие, но някой, който посещава два пъти седмично психиатър, рядко е модел за ведрост...

[1] Вж. Паоло Джордано, „Самотата на простите числа“, превод от италиански Ния Филипова, ИК „Колибри“, 2010 г. Авторът е роден през 1982 г., физик, защитава докторат по физика на елементарните частици, а за романа си през 2008 г. получава наградата „Стрега“. ↑

[2] Няма бира (животът е скапан). — Б.а ↑

[3] Парченца осолено и изсушено говеждо месо, американски деликатес. ↑

[4] „Фери Билдинг Маеркетплейс“ е голям пазар, построен през 1898 г., който се намира в историческата сграда „Фери Билдинг“ в края на „Маркет Стрийт“ и се състои от малки и големи магазини с всевъзможни видове храни. ↑

[5] Нос Райс се намира на 48 км северозападно от Сан Франциско, любимо място за разходки на туристите. ↑

[6] Усаби е вид японска горчица. ↑

- [7] Отворен стандарт за обмен на документи. ↑
- [8] Морските лъвове са вид тюлени. ↑
- [9] Мини купър кънтримен е марка американска кола. ↑

ЛАМПРЬОР В НЕМИЛОСТ

И двамата имаме нужда от забрава, от туристическа спалня, преди да помъкнем подалеч багажите си от нищо. (...) Две объркани същества, които се подкрепят в тяхната самота.

Ромен Гари^[1]

Париж, VIII район
1 часът през нощта
Апартамент в малка сграда на „Фобур-дю-Рул“

Смесица от дъжд и сняг падаше по покривите на столицата.

На светлината на нощна лампа, на топло под пухения юрган, Мадлин завършваше последните страници на „Изповеди на влюбения кулинар“, книгата на Джонатан Лампрьор, която Такуми ѝ беше купил същата сутрин.

Легнал от едната ѝ страна, Рафаел спеше от два часа. Когато се присъедини към нея в леглото, той се надяваше, че бъдещата му съпруга ще остави четенето пред перспективата от „гушкане“, но Мадлин беше залепена за четивото и след дълго чакане Рафаел най-накрая заспа.

Мадлин обожаваше да чете в тишината на нощта. Независимо че апартаментът на Рафаел се намираще близо до „Шан-з-Елизе“, това беше мирен пристан, предпазен от сирените на полицейските коли и от виковете на гуляйджиите. Тя погълна прозата на Джонатан със смесица от очарование и отвращение. Книгата датираше от 2005. Лампрьор тогава изживяваше своето звездно време, както свидетелстваше последната страница на корицата, която представяше ентузиазираните и всеобщи положителни критики, на които той се радваше в онзи момент: „магьосник на вкусовите усещания“, „Моцарт на гастрономията“, „най-надареният готвач в света“.

Лампръор отчетливо подчертаваше своето кредо: кулинарното творение е самостоятелно изкуство, също както живописата или литературата. За него гастрономията не се състоеше само в задоволяване на вкусовите усещания, а включваше художествено измерение. Повече от готвач, той се определяше като творец, сравнявайки своята работа с тази на писателя пред бялата страница, и твърдеше, че практикува „авторска кухня“.

„Отвъд обикновената занаятчийска работа, искам моята кухня да разказва истории и да провокира емоции“, декларираше той.

От тази гледна точка авторът се връщаше към изворите на своето творение, за да идентифицира корените на изкуството си. Как се формираше неговата интуиция? В рамките на какъв процес той комбинираше определен вкус с друг, за да постигне непознато усещане? Каква роля изпълняваше композицията на ястието, както и неговият естетически аспект?

„Любопитен съм за всичко — признаваше той. — Подхранвам моето творение, като посещавам музеи, изложби на художници, като слушам музика, като гледам филми и като съзерцавам пейзажи, но главният ми извор за вдъхновение е съпругата ми Франческа. Затварям ресторанта за цели три месеца, за да се оттегля в ателието си в Калифорния. Имам нужда от този промеждутък от време, за да се възстановя и да подготвя новите рецепти, които ще предложа в «Император» през следващата година.“

Мадлин се изненада от броя на главите, посветени на цветята. Джонатан обилно ги използваше в своята кухня, съобразяваше една част от рецептите си с техните вкусови дадености: бонбони от захаросана латинка, хрупкави хапки от гъши черен дроб с конфитюр от рози, жабешко бутче, карамелизирано с теменужки, сорбе от мимоза и целувки с люляк, заледени бонбони с мак от Немур...

Мадлин усети, че коремът ѝ стърже. Четивото я накара да се почувства гладна! Без да вдига шум, тя се измъкна от леглото и се обгърна със завивка, а след това отиде в американската кухня, от която имаше изглед към покривите. Сложи чайника на печката и отвори хладилника, за да потърси нещо за гризкане.

Хм, няма богат избор...

Разтърси се из шкафовете и успя да открие наченат пакет „Гранола“^[2]. Докато чакаше водата да заври, тя хрупна бисквита и

разгледа приложенията на „Изповеди на влюбения кулинар“, където бяха събрани някои от рецептите, които създадоха репутацията на нюйоркския ресторант на Лампръор. По времето, когато Джонатан господстваше в кухнята, „Император“ предлагаше всяка вечер кулинарно пътешествие, организирано около двайсетина ястия, сервирани на малки порции, по ред, достоен за сценарий на филм, включващи изненада и все нови и нови идеи.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Огретен от опашки от речни раци с хайвер
Крокант от бекон и пармезан
Бъркани яйца с морски таралеж и с нугатина^[3]
Сотирани черни бобчета в галета от хляб от
подправки^[4]
Истинска писаладиера от Ница^[5]

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Миди Сен Жак, пържени с макарони
и тяхното ризото с бадеми
Ризото с трюфели и емулсията му от бял шоколад
Телешки джолан от Страната на баските,
маринован в Жасмин
Дует от каре и котлети от млечно агънце с мед и
мащерка

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Сладолед от бонбони маршмелоу^[6], печени на огън
от дърва
Ананас с венчелистчета от магнолия
Ягоди с цвят от латинка, поставени върху златен лист
Целувка от люляк върху млечен мус със зехтин и мед
Сладкиш от банан с какао в ориз с мляко и с цвят на
бъз
Карамелизирана лъжичка с мус от кокос

Заледен захарен памук

С чашата чай в ръка Мадлин се настани пред екрана на лаптопа. През стъклото на прозореца тя гледаше къдравите снежинки, които се топяха, падайки върху покривите. Донякъде въпреки желанието си, младата жена изпитваше все по-силно привличане към Лампрърор и се вълнуваше от тайната, която обграждаше внезапното му слизване от гастрономическата сцена. Защо един все още млад мъж, на гребена на славата и на върха на своето изкуство, избира изведнъж да опропасти кариерата си?

В Гугъл тя написа името „Джонатан Лампрърор“, последвано от „затваряне на неговия ресторант“, и се задълбочи в търсенето си...

В това време в Сан Франциско

Четири часа следобед. Джонатан приготви последния десерт за деня — обикновена торта с кайсии и розмарин, — след това свали престилката и си изми ръцете.

Работата е свършена! — помисли си той, напускайки кухнята. В салона поздрави клиент и мина зад тезгяха, за да направи две еспресо — едното за служителя си, другото за себе си. Взе чаши, провери температурата им, за да е сигурен, че загубата на топлина е минимална и че ароматът на кафето ще се запази. В „Норт Бийч“, италианския квартал на града, не си правеха майтап с това! И дума да не става да измайсториш *ристрето*^[7] случайно или да използваш една от онези машини, които от Шанхай до Ню Йорк уеднаквяват вкуса на кафето по цялата планета.

С чаша в ръка той излезе на терасата и се увери, че Чарли не скучаеше особено. Грабнало своя таблет, хлапето беше потънало в света на динозаврите и не обърна внимание на баща си, когато той седна до него, под един от мангалите за отопление.

Запали си цигара, докато гледаше преминаващите жени, мъже и деца, които пресичаха „Уошингтън Скуеър“. Обичаше това място и неговата неповторима атмосфера. Макар че повечето от жителите днес бяха от азиатски произход, кварталът беше много привързан към своето итало-американско наследство, за което свидетелстваха

количките за сладолед, осветителните стълбове, опасани със знамето „зелено, бяло, червено“, и многобройните семейни ресторанти, където лакомниците опитваха паста с *песто*^[8], *панакота*^[9] и *тирамису*. Мястото беше митично: писателят Джек Керуак беше живял тук, Мерилин Монро се беше омъжвала в тукашната църква, а Франсис Форд Копола, режисьорът на „Кръстникът“, и досега имаше ресторант и офиси.

Джонатан извади от джоба си телефона на Мадлин. Все още нямаше никакво съобщение. Той потърси тайнствената програма, решен този път да премине бариерата с паролата.

ENTER PASSWORD

Добре, трябваше да процедира по-внимателно. Втълпяват ни непрекъснато, че ключът, който предпазва сметките ни, е също толкова важен, колкото секретният код на банковата ни карта. Проглушават ни ушите със съвети да избираме парола, която е наистина сигурна: да избягваме прекалено кратките думи, да не използваме информация, известна на близките ни, да изберем редуване на букви, цифри и специални знаци. Уверяват ни, че от тази гледна точка формула като „!Efv(abu#\$vh%rgiubfv“oalkus,dCX" е великолепна парола, която не може да бъде подложена на пиратска атака.

Само че също така беше невъзможно да я запомни човек...

Джонатан изпи на една глътка своето *ристрето*. Беше убеден, че трябва да потърси нещо просто. В модерния ни живот се налага да жонглираме с какви ли не кодове: кредитни карти, социални мрежи, имейли, администрация... За да получиш някаква услуга, е необходимо да въведеш парола. Това е прекалено сложно за нашата памет. И така, за да си облекчат живота, повечето хора избират кратки и прости кодове, лесни за запомняне. Напук на всички правила за сигурност, техният избор се свързва с датата им на раждане, името на съпругата или децата им, името на домашното животно и номер на телефон или поредица от последователни числа и съседни букви.

Методично Джонатан опита „123456“, „abcde“, „Рафаел“, „Грийн“, както и номера на джиесема на Мадлин.

Неуспех.

Като се ровеше из имейлите на младата жена, той намери особено интересно съобщение: досието за молбата за регистриране, изпратена от Мадлин на концесионера, който ѝ беше продал мотопеда.

То съдържаеше фотокопие наличната ѝ карта. След като по този начин научи нейната дата на раждане, Джонатан набра „21031978“, „21 март 1978“, „21/03/78“, после това опита и на английски „03211978“, „march211978“. „03/21/78“.

Отново неуспех.

— Разсъждавай — рече си той на глас.

Тъй като имейл адресът на Мадлин беше maddygreene78@hotmail.com, той опита „maddygreene“, а след това „maddygreene78“.

Неуспех.

Джонатан усети как гневът и фрустрацията напиреха в него. Сви юмрук и въздъхна. Беше подлудяващо да се намираш пред прага на тайната и да си неспособен да проникнеш!

* * *

Мадлин сложи фини очила за корекция на зрението, за да гледа по-удобно резултатите от търсенето, които се появиха на нейния екран.

Лампръор абдикира, Лампръор детрониран, Сгромолясването на Лампръор: френските вестници се състезаваха кой ще измисли похитроумна игра на думи, за да съобщят „оттеглянето“ на Джонатан. Тя кликна на връзката, която отвеждаше към статията в сайта в интернет на вестник „Либерасион“.

КУЛТУРА 30/12/2009

ЛАМПРЪОР В НЕМИЛОСТ

ЧУДОТО НА АВАНГАРДНАТА КУХНЯ ДАДЕ ИЗНЕНАДВАЩА ПРЕСКОНФЕРЕНЦИЯ ВЧЕРА ВЕЧЕРТА В МАНХАТЪН, ЗА ДА ОБЯВИ ЗАТВАРЯНЕТО НА СВОЯ РЕСТОРАНТ, КАКТО И ПРОДАЖБАТА НА ВСИЧКИ ДЕЙНОСТИ.

С посърнало и погълнато от брадата лице, със сини кръгове под очите, с прегърбен силует — не във форма, папата на нюйоркската гастрономия, френският главен готвач Джонатан Лампръор обяви в четвъртък незабавното

затваряне на своя ресторант „Император“ (три звезди според пътеводителя „Мишлен“), както и продажбата на всички дейности на групата, която беше основал със съпругата си Франческа Де Лило. Решение, чиито последици тежат върху двете хиляди наемни работници.

РАЗЛИЧНИЯТ ГОТВАЧ

Разположен в митичната „Рейнбоу Рум“^[10], „Император“ е определян като „най-добрата трапеза на света“ от британското списание „Ресторант магазин“.

Визионер и изобретател за едни, самозванец и шарлатанин за други, Лампръор разделя гастрономическата планета от почти десет години.

УМОРА

За да оправдае внезапното си решение, готвачът се определи като „изморен, демотивиран и изхабен“, изразявайки по този начин изтощението си да бъде винаги погълнат от титанични усилия и да трябва да работи 18 часа дневно, 300 дни годишно. „Спирам всичко. Окончателно“ — уточни Лампръор, изключвайки категорично възможността да оглави някой голям ресторант. „Вече не изпитвам никакво удоволствие да упражнявам моето изкуство и не смятам, че удоволствието може да се завърне някой ден“ — обясни той, обявявайки се същевременно за отвратен от критиците, които въобще не разбират неговата работа.

ПРОБЛЕМИ НА ДВОЙКАТА

Повече от критиките, вероятно семейните проблеми са тези, които обуславят избора му да се оттегли от света на гастрономията. „Бях много свързан с моята съпруга, Франческа, и няма съмнение, че скорошното ни разделяне има връзка с решението ми“ — призна Лампръор, избягвайки същевременно всички въпроси за личния му живот.

ФИНАНСОВИ ПРОБЛЕМИ

„Но финансовите параметри също са причина, водеща до неизбежното ми оттегляне“ — уточни той. От няколко години групата „Император“ действително беше тежко задлъжняла, попаднала в примката на неконкурентоспособен икономически модел и рисковани инвестиции. Така че с нож, опрян до гърлото, Лампръор се вижда принуден да преотстъпи лиценза за експлоатация на своето име на луксозния хотелски комплекс „Уин Ентъртейнмънт“, който трябва да поднови всички дейности на групата.

НЕСИГУРНО БЪДЕЩЕ

На по-малко от четирийсет години, какво ще прави Лампръор отсега нататък? Ще си почива ли? Ще се опита да възвърне духовните си сили? Ще се хвърли в ново приключение? Готвачът не даде ясен отговор по отношение на своето бъдеще. Забързан да сложи край на изказването си, пресконференцията напусна един самотен мъж, с мътен поглед. Изморен, но може би и тайно облекчен, че вече няма да си играе на „император“.

Мадлин кликна на друго място: статия в сайта на „Ню Йорк Таймс“, която даваше ново осветление върху епизода.

СИНДРОМЪТ НА ВАТЕЛ

ОТ ТЕД БУКЪР

ПУБЛИКАЦИЯ ОТ 30 ДЕКЕМВРИ 2009 Г.

Емблематичен лидер на авангардната кухня, дали Джонатан Лампръор е поразен от синдрома на Вател^[11]?

Нюйоркският главен готвач съвсем не е първият виртуоз на пешите, който внезапно се оттегля от сцената след неочакван и унизителен неуспех. От Бернард Лоазо'^[12] до Жак Лару, много знаменити готвачи са изпитали преди него непрекъснатия страх от залеза.

Джонатан Лампръор успя като по чудо да съчетава творчество, кратичко признание и рентабилност в продължение на десетина години. Именно това нетрайно равновесие се разруши тази вечер.

Следваше компилация от свидетелства, които придаваха на статията облика на некролог, тъй като всички разпитвани говореха за Лампръор като за... мъртъв.

Майкъл Блумбърг, кметът на Ню Йорк, възхваляваше изключителния талант на един голям готвач, който през годините беше станал осиновен нюйоркчанин. Хилари Клинтън припомняше „активната подкрепа на Джонатан Лампръор за дейностите, водени в училищата за подпомагане на обучението на децата в придобиване на вкус“. Фредерик Митеран, френският министър на културата, поздравяваше в негово лице „гения на кулинарното творение, който допринесе за международното разпространение на френската гастрономия“.

Редом с тези консенсусни реакции едно изказване не беше в тон с тях: това на шотландския главен готвач Алек Бакстър, когото Джонатан беше детронирал от мястото на най-добрия кулинар на планетата. Бакстър си отмъщаваше и не криеше задоволството си: „Лампръор беше само една падаща звезда в света на кухнята. Метеор, създаден от медиите, когото накрая погълна системата, която го изведе начело на афиша. Кой ще си спомня името му след десет години?“

Но най-силното, най-личното и най-трогателното свидетелство се дължеше на Клер Лизийо, един от двамата заместник-началници в „Император“: „Аз работя с Джонатан Лампръор от десет години — обясняваше младата жена. — Той ме научи на всичко. Откри ме, когато бях сервитьорка в кафене на «Медисън», където идваше всяка сутрин да закусва. Нямах валидно разрешение за работа, той ми помогна да

уредя положението си и ме нае в своя ресторант. Беше човек с голяма воля, изискващ, но и великодушен с персонала.“

— Ти, приятелко, вероятно си била тайно влюбена в него... — промърмори Мадлин, преди да продължи на чете статията ѝ.

Джонатан е смесица от сила и крехкост — пишеше Клер. — Човек с краен характер, раздиран от противоречия, възхваляван и хулен от медиите. В последно време усещах, че е много потиснат. Хиперактивен, под непрекъснато напрежение, той неуморимо преследваше съвършенството, което за него се превърна в един вид робство. Беше крайно изтощен, тъй като работеше без отдих от сутрин до вечер. Никога не излизаше във ваканция. Докато съпругата му го поддържаше, той беше защитен от полудяване, но когато тя го напусна, всичко това започна да му идва прекалено много. Хората грешат по отношение на Джонатан Лампръор: жаждата му за признание, амбицията му, отстъпките му, свързани със звездната система, не са белези на прекомерна мегаломания. Вярвам, че той правеше невъзможното заради Франческа. За да се хареса, за да го обича тя. От момента, когато се разделиха, мисля, че вече нищо не го интересуваше, че вече нищо нямаше смисъл...

— Защо будуваш?

Мадлин подскочи и се обърна, сякаш заловена да прави пакост. Облечен в халат, все още сънен, Рафаел я гледаше странно.

— Няма нищо, няма нищо — успокой го тя, като набързо загаси екрана на своя компютър. — Проверях си... сметките: разпределях разходите, социалните осигуровки, данъците... Знаеш за какво говоря.

— Но сега е два часът сутринта!

— Не можех да заспя, скъпи — обясни тя и свали очилата си. Мадлин изпи глътка от истиналия чай, напъха си носа в кутията за бисквити, но установи, че е празна.

Рафаел се наведе към нея, за да я целуне по устните. Той бръкна под нощничката и погали корема ѝ. След това устата му се спусна към

врата на Мадлин. Бавно свали едната презрамка на копринената ѝ дреха, после другата...

Любовният му порив беше внезапно прекъснат от мелодията на *Jumpin' Jack Flash*. Рафаел потрепери от изненада и отстъпи.

Мадлин погледна телефона на Джонатан, който вибрираше до компютъра ѝ. Снимката на мургава жена, достолепна, с тъмни и дълбоки очи, се появи на екрана. Изникна и името ѝ:

ФРАНЧЕСКА

Без да губи време за размисъл, Мадлин вдигна телефона...

* * *

— Татко, малко ми е студено.

Джонатан откъсна глава от екрана. От час той бе потънал в криволичещите меандри на размишленията си, опитвайки се без успех да изпиратства кода на Мадлин. Беше преброял голяма част от имейлите на младата жена, събирайки търпеливо късовете информация и опитвайки се при всеки нов да намери съответната парола.

— Иди си вземи пуловер, скъпи — каза той и му подаде хартиена кърпичка, за да избърше течация си като фонтан нос.

Слънцето беше изчезнало, за да отстъпи място на бяла мъгла, която покриваше улиците и парка, към който гледаше терасата. Имаше си причини Сан Франциско да бъде наречен *Fog City*^[13]. Това беше една от най-мистериозните и смущаващи особености на града: бързината, с която гъста мъгла обвиваше него и прочутия му Голдън Гейт^[14].

Когато Чарли се върна, скрит в дебела яка поло, Джонатан погледна часовника си.

— Алесандра скоро ще дойде. Ще ти достави ли удоволствие да отидеш да гледаш *Wicked*^[15] с нея?

Момчето отвърна „да“ с глава, преди да се развика:

— Ето я, идва!

И да подскочи от радост, виждайки бавачката си.

Студентката беше дъщеря на Сандро Сандрини, собственик на един от най-старите италиански ресторанти в квартала. Тя следваше в Бъркли и при всяко посещение на Чарли в Калифорния Джонатан използваше нейните услуги.

Той поздравяваше девойката, когато мобилният телефон започна да вибрира в ръката му. Погледна към екрана и разпозна цифрите на номера на бившата си съпруга.

— Ало?

С неутрален глас Франческа му обясни, че опитвайки се да се свърже с него, попаднала на една парижанка, която ѝ разказала как е станала размяната на телефоните. Тя искаше да се увери, че всичко е наред и да говори с Чарли.

— Майка ти е — рече Джонатан и подаде джииесема на сина си.

[1] Ромен Гари (1914–1980) е френски писател, единственият двукратен лауреат на наградата „Гонкур“ (вторият път под псевдонима Емил Ажар). Вж. романа му „Сияние на жена“, изд. „Леге Артис“, 2004. ↑

[2] Закуска от овесени ядки, орехи и мед, подобна на мюсли. ↑

[3] Нугатината е вид крокант. ↑

[4] Хляб от подправки е специален френски хляб, в който са замесени много подправки. ↑

[5] Писаладиера от Ница е провансалска версия на пицата. ↑

[6] Маршмелоу са специални американски бонбони, приготвени от захар, вода и желатин, разбити на мека гъбеста маса, към която се добавят оцветители. ↑

[7] Ристрето (в превод „ограничено“) е силно кафе, в по-малък обем от еспресото; на 7 г кафе се полагат 15–20 мг вода. ↑

[8] Специфичен италиански сос, произведен на основата на зехтин, босилек и сирене. ↑

[9] Италиански десертен крем с течна сметана, желатин, ванилия и захар. ↑

[10] „Рейнбоу Рум“ е зала, предназначена за ресторант и нощен клуб в Ню Йорк, разположена на 65-ия етаж на „GE Билдинг“ в сърцето на Рокфелер център. Отваря врати на 3 октомври 1934 г. Затворена е от юни 2009 г. ↑

[11] Домуоуправителят на принц Конде, известен на потомците с това, че през 1671 г. се самоубива по време на прием, даван от неговия господар, тъй като риболовът за деня закъснява и той се бои, че няма да му достигнат хранителни продукти. — Б.а. ↑

[12] Един от големите френски главни готвачи през втората половина на XX век. Подложен на медийни атаки през 90 те години, без да остави обяснение, той се самоубива през февруари 2003-та, на петдесет и две години. — Б.а. ↑

[13] Fog City означава Мъглив град. ↑

[14] Голдън Гейт Бридж е висящ мост, който отделя Санфранцисканския залив от Тихия океан. ↑

[15] Wicked (Злата) е мюзикъл на Стивън Шуорц (музика и текст на песните) и Уини Холумен (либрето) по мотиви от „Вълшебникът от Оз“. ↑

8

ТЕЗИ, КОИТО ОБИЧАМЕ

Понякога любовта е и това: да оставим да си тръгнат тези, които обичаме.

Джоузеф О'Конър^[1]

Окръг Сонома^[2]
Калифорния
Неделя сутринта

— Ти вече не обичаш мама, нали? — запита Чарли.

Комбито остин се движеше покрай изрязания бряг на Тихия океан. Джонатан и неговият син бяха станали призори. Те напуснаха Сан Франциско по *Магистрала 1*^[3], като пресякоха последователно плажа с черен пясък на Мюир Бийч и бохемското село Болинас, чиито жители от десетилетия разрушаваха всички информационни табели, за да се предпазят от масов туризъм.

— Е, обичаш ли още мама? — повтори въпроса си хлапакът.

— Защо ме питаш? — рече Джонатан и намали звука на радиото.

— Защото знам, че ѝ липсваш и че тя иска отново да заживеем тримата.

Джонатан тръсна глава. Той винаги бе отхвърлял от съзнанието на сина си мисълта, че раздялата с майка му би могла да бъде временна. От опит знаеше, че детето често продължава да пази тайната надежда родителите му да се съберат един ден и не искаше Чарли да се обляга на тази илюзия.

— Забрави подобна идея, скъпи. Няма да стане така...

— Ти не ми отговори — отбеляза момчето. — Обичаш ли я още, поне малко, а?

— Слушай, Чарли, знам, че ти е трудно и че страдаш от това положение. Моите родители се разделиха, когато бях на твоята възраст. Също като теб бях много тъжен и ги обвинявах, че не са направили

усилие да се помирят. Признавам искрено, че ние тримата бяхме пощастливи, когато майка ти и аз се обичахме. За съжаление, любовните истории не са вечни. Така става. Важно е да разбереш, че това време вече е зад нас и че няма да се върне.

— Хм...

— Ние с мама много се обичахме и ти си плод на тази любов. Дори само заради това аз никога няма да съжалявам за този период.

— Хм...

Пред сина си Джонатан никога не критикуваше Франческа в ролята ѝ на майка. Впрочем ако можеше да я упрекне, че е била невярна съпруга, то за Чарли тя беше великолепна майка.

— Противно на онова, което свързва двойката, връзките между родители и деца траят цял живот — продължи той, повтаряйки дословно съветите на психиатрите, които беше чел. — Ти не трябва да избираш между нас: майка ти ще бъде винаги твоя майка, а аз ще бъда твой баща. Ние двамата сме отговорни за образованието ти и ще те придружаваме в щастливите моменти на твоето съществуване, както и в трудните часове.

— Хм...

Джонатан гледаше пейзажа отвъд стъклото. Лъкатушещ и див, пътят криволичеше покрай океана. С раздробените, спускащи се отвесно към водата скали, брулени от вятъра, това място напомняше повече за Бретан и за Ирландия, отколкото за Калифорния.

Той се чувстваше виновен, че не успяваше да говори на сина си с по-правдиви думи. За Чарли раздялата между родителите му беше брутална и неочаквана. Досега Джонатан внимаваше никога с него да не влиза в детайли относно отношенията с майка му, но дали това беше правилното решение? Да, без съмнение: как да обясниш на едно дете сложността на съпружеските връзки и разрушенията, причинени от измяната? Въпреки всичко той рискува с едно уточняване:

— Не се отказвам от нищо от миналото, но един ден разбрах, че майка ти не е вече жената, която смятах, че познавам. През последните години от нашия брак аз съм бил влюбен в една илюзия. Разбираш ли?

— Хм...

— Стига с твоите „хм“! Разбираш ли или не?

— Не съм много сигурен — отговори детето и направи странна муцуна.

По дяволите, защо му казах това?... — съжали Джонатан.

Изпревариха стадо крави и стигнаха там, закъдето бяха тръгнали: малкото рибарско селище Бodega Бей. Разположено на шейсет километра северозападно от Сан Франциско, то бе получило световна известност благодарение на режисьора Алфред Хичкок, който тук бе снимал повечето сцени от филма си „Птиците“.

В тази зимна утрин крайбрежното селище бавно се оживяваше. Паркираха на почти празния паркинг. Чарли излезе от колата и изтича на понтонния мост, за да гледа морските лъвове, които се печеха на слънце и издаваха доволни крясъци.

На пристанището няколко щанда предлагаха още пърхащи ракообразни, а под навесите на ресторантите малцина „старейшини“^[4] се поклащаха на люлеещите се столове и въпреки ранния час похапваха огромни криви раци и *clam chowders*^[5].

Както беше обещал на сина си, Джонатан нае малко корабче със заострен корпус, което приличаше на марсилска лодка.

— Хайде, юнга, с носа напред!

Водата беше спокойна, чудесна за плаване.

Ореховата черупка се отдалечи от брега и се стабилизира на две мили от пристанището. Чарли извади въдицата и с помощта на баща си закачи червей на кукичката, преди да заметне.

Джонатан провери мобилния телефон на Мадлин, но в тази част на океана нямаше връзка. Наблюдавайки внимателно сина си, той запали цигара и дръпна за първи път, като същевременно гледаше плаващите птици, които обикаляха около кораба. Явно Хичкок се е вдъхновил от тях: мястото бъкеше от всевъзможни пернати: чайки, корморани, бекасини, гоеланди^[6] — крясъците им се смесваха със сирените за мъгла на плавателните съдове.

— Кажи, защо пушиш, щом от това се умира? — запита Чарли.

Джонатан се направи, че не е чул, и на свой ред зададе въпрос:

— Кълве ли?

Но детето нямаше намерение да прекрати настъплението си срещу тютюна.

— Аз не искам ти да умреш — каза то с влажни очи.

Джонатан въздъхна.

Как да се борим срещу подобни доводи?

Той капитулира, смачка цигарата си, след като всмукна дима за последен път.

— Доволен ли си?

— Доволен! — отговори хлапето и лицето му просия.

През това време в Довил...

Салонният часовник отброи деветнайсет часа.

В камината гореше чудесен огън. Рафаел и баща му се сражаваха около масата за билиард. Седнала на тапицираното с кожа канапе, Мадлин механично поклащаше глава, слушайки разсеяно бърбенето на Изаура — бъдещата ѝ свекърва, — докато в краката ѝ Султан, английският кокер на семейството, нежно се лигавеше с новите ѝ обувки.

Навън дъждът плискаше по стъклата от началото на следобеда.

— О! Обожавам тази програма! — възкликна Изаура и внезапно отклони вниманието си от Мадлин, за да увеличи звука на телевизора, който в този период в края на годината излъчваше поредната щуротия.

Мадлин се възползва от положението и скочи от канапето.

— Отивам да изпуша една цигара.

— Мислех, че си ги спряла — протестира Рафаел.

— Това ще ви убие, скъпа — прибави Изаура.

— Сигурно — призна тя, — но нали човек все от нещо трябва да умре!

Облече канадката си и излезе на терасата.

Ноцта беше паднала отдавна, но сложна система от прожектори осветяваше малкото англо-нормандско имение, подчертавайки здравите му подпори и тюркоазната вода на басейна.

Мадлин направи няколко крачки по продължение на покритата тераса, за да се облегне на парапета. Постройката се надвесваше над зеленото поле и предлагаше впечатляваща гледка към Довил.

Тя запали цигара и всмукна за първи път. Вятърът брулеше лицето ѝ. Залъгвана от шума на морето, затвори очи, опитвайки се да не мисли за нищо.

Буржоазният комфорт и инерцията на тези семейни уикенди събуждаха у нея противоречиви чувства: успокоение, кротост, бунт,

желание да избяга.

Може би ще свикна...

Въздухът беше леден. Тя вдигна до врата си ципа на канадката, нахлупи качулката и извади телефона от джоба си.

От сутринта повечето от мислите ѝ летяха към Франческа Де Лило, с която беше говорила по телефона предишната нощ. Тази жена, нейната тайна, нейната история упражняваха върху ѝ странна омая. Техният разговор беше кратък, но достатъчно значим, за да я обсебва през целия ден. Когато Франческа разбра какво е положението, малко смутено помоли Мадлин да изтрие посланието, което беше оставила на Джонатан и най-вече да не му говори нищо по този въпрос. „Момент на слабост“ — изповяда се тя. Мадлин я разбра.

Младата жена раздвижи навигатора на смартфона и набра името на Франческа в отдел „снимки“. В младежките си години, докато следвала мениджърство, наследничката била работила като манекен за големите модни марки. Първите снимки датираха от 90-те години на ХХ век и я показваха на подиумите и в рекламите. Според фотосите тя приличаше на Деми Мур, на Катрин Зита-Джоунс или на Моника Белучи. Следваха немалко пози с Джонатан, доказателство, че по време на щастливите години двойката, без колебание бе използвала частния си живот, за да увеличава популярността на търговското си начинание.

Дъждът оредя. Блесна светкавица, мълнията падна близо до къщата, но, потънала в своето киберпространство, Мадлин не забележа нищо.

Пръстите ѝ шареха по екрана и кликна на една заставка, която я отпрати към уебсайта на списание „Венити Феър“. Няколко години по-рано, американското издание на „Пари Мач“ беше посветило шест страници на двойката под заглавие: „Кухнята, това е любовта!“ Дълго интервю и изпълнени с блясък снимки, които почти нямаха връзка с гастрономията. На една от тях можеше да се види, че двойката си беше татуирала еднакви надписи върху дясната лопатка. Мадлин увеличи изображението, за да дешифрира „епиграфа“.

You'll never walk alone.^[7]

Беше хубаво... при условие че са убедени: цял живот ще останат заедно. Защото днес, след раздялата, в снимката имаше нещо прекалено патетично.

— Скъпа, ще изстинеш! — рече Рафаел, отваряйки вратата.

— Връщам се, сърце мое! — отговори Мадлин, без да вдига очи от телефона.

Като преминаваше от една снимка към друга, в очите ѝ се наби нещо очевидно. В зависимост от това дали беше сама или с Джонатан, поведението на Франческа се променяше: гъвкавият топмодел, сигурен в уменията си да съблазнява, се превръщаше във влюбена жена с очите на Химена^[8]. Независимо от предназначенията за журналистите постановки любовта между двамата не подлежеше на съмнение.

Какво ли ги е разделило? — запита се тя и се върна в салона.

* * *

— Защо са се разделили? — поинтересува се Чарли, прибирайки въдицата в багажника на колата.

— Кои?

— Твоите родители.

Джонатан свъси вежди. Превъртя ключа в контакта и с жест нареди на хлапето да си сложи колана. Возилото напусна Бодега Бей и потегли към Сан Франциско.

Карайки, Джонатан отвори своя портфейл и извади избелялата снимка на малък ресторант в провинцията.

— Твоите баба и дядо имаха ресторант в Югозападна Франция — обясни той и показа фотоса на хлапето.

— „Ше-ва-ли-е“ — произнесе буква по буква Чарли, присвивайки очи, за да дешифрира надписа.

Джонатан потвърди с глава.

— Когато бях дете, в продължение на няколко месеца баща ми се е любил с друга жена: представителката на голяма марка шампанско, която е снабдявала заведението му.

— А?

— Тази любов продължила повече от година. Тъй като в малките градчета слуховете се разпространяват бързо, те внимавали да опазят

историята си в тайна и успели.

— Защо баща ти е сторил това?

Джонатан намали скоростта, за да избегне заслепяване от обедното слънце.

Няколко секунди той не отговори, а след това продължи сякаш разсъждаваше на глас:

— Предполагам, има доста причини: изхабяването на желанието, страхът от остаряване, нуждата да се увериш в способността си да съблазняваш, убеждението, че една авантюра няма да доведе до фатални последици... Несъмнено обясненията могат да бъдат много. Не твърдя, че прощавам на баща си, но и не бих искал да хвърля камък по него.

— Значи не по тази причина не си му говорил преди да почине?

— Не, скъпи, не за това. Баща ми имаше други дефекти, но въпреки неверността му аз никога не съм се съмнявал в неговата любов към майка ми. Сигурен съм, че прелюбодеянието жестоко го е измъчвало, но страстта е като наркотика: в началото си мислиш, че властваш над нея, а после един ден установяваш, че тя властва над тебе...

Едновременно изненадан и малко засрамен от тези изповеди, Чарли погледна баща си учудено във вътрешното обратно огледало, но Джонатан рече:

— В крайна сметка той успя да „се излекува“ от привличането към тази жена. Но шест месеца след края на приключението реши да признае изневярата пред майка ми.

— Защо? — запита момчето, отваряйки широко очи.

— Мисля, че се гневеше на себе си, понеже се смяташе за виновен.

Джонатан даде мигач и паркира пред единствената бензиностанция в района.

— И след това какво? — продължи да пита хлапето, следвайки баща си.

Джонатан откачи маркуча за горивото.

— Умоляваше съпругата си да му прости. Тъй като имаха две деца, той я призоваваше да запазят семейството, но майка ми беше опустошена от тази измяна. Мъжът ѝ беше разрушил тяхната любов и

провалил всичко, което бяха постигнали. Така че тя не прие неговата прошка и го напусна.

— Отведнъж ли?

Джонатан плати и се върна в колата.

— Баба ти беше такава — обясни той, потегляйки.

— Тоест?

— Беше дълбоко влюбена, голяма идеалистка, екзалтирана и страдна. По жесток начин тя осъзна, че човекът, когото обичаше повече от всичко на света, беше способен да я излъже и да я нарани. Често казваше, че при двойката най-важното е доверието. Казваше, че без доверие любовта не е истинска любов и в това отношение ми струва, че има право.

Тъй като хич не беше глупав, Чарли си позволи да отбележи:

— Това прилича на всичко, което си преживял с мама.

Джонатан потвърди:

— Да, в продължение на години ние с майка ти бяхме едно цяло. Деляхме всичко и нашата любов ни предпазваше от всичко. Но един ден... един ден любовта си отиде... и няма какво друго да се каже.

Чарли тъжно поклати глава и тъй като нямаше какво друго да каже, остана мълчалив чак до вкъщи.

[1] Джоузеф О'Конър е ирландски писател, роден през 1963 г. Цитатът е от романа му „Десперадос“, който не е превеждан на български. ↑

[2] Окръг Сонома (Лунната долина, обезсмъртена от Джек Лондон) се намира на северното крайбрежие на щата Калифорния; най-големият и най-северен окръг, разположен в района на залива Сан Франциско; 64 квадратни километра. ↑

[3] Магистрала 1 е щатски път по крайбрежието на Тихия океан, дълъг 1055 км. ↑

[4] Тук оригиналната дума е „*vieux de la vieille*“: така наричали гвардейците на Наполеон, които „умират, но не се предават“; за първи път изразът е използван от Балзак в „Братовчедът Понс“ през 1847 г. — означава хора с голям опит и вещина. ↑

[5] Супа от мерценария (вид мида), с лук и бекон, сервирана направо в издълбано хлебче. — Б.а. ↑

[6] Гоеландите са вид големи чайки. ↑

[7] Ти никога няма да крачиш сам. — Б.а. ↑

[8] Става дума за влюбената Химена от трагедията „Сид“ на Пиер Корней. ↑

ДОБРЕ ПАЗЕНА ТАЙНА

Между тях стоеше интимността на добре пазена тайна.

Маргьорит
Юрсенар^[1]

Сан Франциско
Неделя
Ранен следобед

Чарли отвори вратата на дома си и се спусна към салона.

— Виж, чичо Маркус! Хванах две риби!

Разплул се на канапетото, клатейки крака, канадецът пушеше цигара с канабис, дебела като фунийка за пържени картофки.

— Странно мирише — рече момчето и си стисна носа. Маркус скочи и скри наркотичната цигара, като я захвърли в кашпата, която стоеше върху ниската масичка.

— Хей, здравей, момченце.

Но Джонатан го порази с поглед.

— Колко пъти ще ти повтарям...? — подхвана той, побеснял от яд.

— Добре де, никой не е умрял — защити се вяло канадецът.

— С твоите дивотии ще ми отнемат правата да се грижа за сина си, така че, да, има смъртен случай!

Джонатан отвори всички прозорци, за да проветри, а в същото време Чарли извади от хладилната чанта още пърхащи костур и малък морски език.

— Те са съвсем свежи! — заяви той много горд с улова си.

— Да, не приличат на чичо Маркус... — добави коварно Джонатан, за да разсмее синчето си.

Вярно е, че неговият сънаемател имаше собствена концепция за „неделното облекло“: измачкани гащета, два различни чорапа и

фланелка, която този път беше украсена с листо канабис, което се открояваше върху ямайското знаме.

— Искаш ли плод? — запита Джонатан, подреждайки в хладилника останалата част от провизиите, които беше взел за пътуването.

— Всъщност предпочитам чичо Маркус да ми направи троен сандвич...

— Хубаво — рече готвачът неопределено.

— Почти е готов! — отзова се Маркус и извади необходимите съставки от шкафа.

Чарли си облиза устните и скочи върху една от табуретките, които заобикаляха бара.

Маркус старателно намаза с масло първата филийка бял хляб, замесен с мед, посипа я с какао, преди да я покрие с втора, поръсена с кондензирано мляко, а след това прибави и трета, покрита с кленов сироп.

Чарли захапа сандвича и възкликна с пълна уста:

— М'ого е вкусно, благодаря!

Горд от комплимента, Маркус си приготви същата закуска.

— Ще си направиш ли, Джон?

Джонатан отвори уста, за да откаже — невъзможно е да погълне тази хиперкалорична смес, — но си промени мнението. Защо да обръща гръб на всички удоволствия и на всички моменти на единомислие с Маркус и със сина си? В крайна сметка канадецът имаше много недостатъци, но той внасяше малко веселие и оригиналност в техния дом. И най-вече нямаше равен, който така да успява да разсмее Чарли, докато самият той, затворен в тъгата си, не беше най-лъчезарният баща, за когото един син можеше да мечтае.

— Защо пък не в края на краищата! — съгласи се той и се присъедини към тях на масата.

Сервира на всички по чаша чай Пу'ър, а след това пушна малкото радио и го нагласи на станция, специализирана за калифорнийски рок. Така че в ритъма на инструментите на „Йигълс“^[2], „Тото“^[3] и „Флийтуд Мак“^[4] си излапаха следобедната закуска.

— Знаеш ли какво? Ще запиша знаменития „сандвич трио на чичо Маркус“ в листата на десертите в ресторанта — пошегува се Джонатан. — Сигурен съм, че ще се търси!

Чарли се смееше от сърце, но повдигна очи:

— Защо си разлепил всичките тези снимки? — учуди се детето, като посочи фотосите на Мадлин, които покриваха стената на кухнята.

Джонатан се почувства хванат натясно. От два дни той беше воден от любопитството, но сега му беше трудно да разбере логиката и смисъла на поведението си. Защо животът на тази жена го беше привлякъл толкова? Защо се чувстваше натоварен с нещо като мисия?

— Прав си, ще ги махна — рече почти облекчен от взетото рационално решение.

— Ще ти помогна — предложи Маркус.

Двамата мъже станаха и започнаха да свалят една по една снимките, които покриваха стаята.

Мадлин във Венеция, Мадлин в Рим, Мадлин в Ню Йорк...

— Я, видя ли? Това е Кантона...

— Какво?

Маркус му подаде снимката, която току-що бе отлепил. С кожено яке и вталена шемизета Мадлин се усмихваше пред торта за рожден ден, украсена с двайсет и девет свещички. Събитието датираше отпреди пет или шест години. Тя беше чувствително по-млада, но и не толкова елегантна и женствена, колкото жената, която Джонатан беше срещнал на летището. По онова време имаше по-кръгло лице, момчешки вид и грозни тъмни кръгове под очите.

Снимката беше направена в офис: виждаха се прибори в папки досиета, малко поовехтял компютър и химикалки, маркери и ножица, подредени в чаша. Независимо че изображението не беше с добро качество, можеше да се различи закаченият на стената постер на Ерик Краля^[5], облечен с фланелка на „червените дяволи“.

— Знаеш ли къде е направена тази снимка? — запита Маркус.

— Не.

— Според мен в полицейски участък.

— Защо?

Той посочи черен и жълт силует, мяркащи се в дъното.

— Тези двама са ченгета.

— Глупости!

— Можеш ли да увеличиш снимката?

— Слушай, да не се намираме в сериала „От местопрестъплението“...

— Опитай!

Невярващ, Джонатан грабна лаптопа, на който беше извадил всички снимки на Мадлин, и кликна върху заставката за отварянето на фотошопа, а после задвижи вариообектива. Естествено, равнището на изображението не беше съвършено, но се различаваха много повече детайли.

Не беше невъзможно жълтите петна в дъното на екрана да отговаряха на светлоотразителните жилетки, които носеха някои английски полицаи. Но не беше съвсем сигурно. Докато разглеждаше различни детайли от снимката, друга подробност привлече вниманието му: трите букви GMP, които се мъдреха на чашата на Мадлин.

— GMP? Говори ли ти нещо?

Джонатан отвори прозорчето на навигатора и изписа GMP_Полиция. Първият резултат отпращаше към сайта на_Greater Manchester Police_: полицията в графство Манчестър.

— Ти си прав, наистина се намираме в полицейски участък.

— Много хора ли познаваш, които празнуват рождения си ден в полицейски участък?

Въпросът остана висящ няколко секунди. Отговорът се налагаше от само себе си: в недалечното минало младата жена е била ченге!

Джонатан разбра, че е открил ключа към загадката, която криеше Мадлин. Но именно сега, когато достигна целта си, беше обхванат от съмнение. С какво право се ровеше сред нейните тайни? Отлично съзнаваше, че човек не навлиза в миналото безнаказано и...

— Гледай!

Обсебвайки компютъра, Маркус беше взел решението вместо него. Беше написал в „Гугъл“ „Мадлин_Грийн_Полиция_Манчестър“.

Получиха се стотици резултати, но първият, който се набиваше на очи, беше статия от пресата, публикувана във вестник „Гардиън“:

МАДЛИН ГРИЙН, ДОЗНАТЕЛ НА АФЕРАТА „ДИКСЪН“, ПРАВИ ОПИТ ДА СЕ САМОУБИЕ

[1] Маргьорит Юрсенар (1903–1987) е френска писателка, първата жена член на Френската академия. Цитатът е от романа ѝ

„Творение в черно“, българско издание: 1984 г., „Профиздат“, превод от френски Красимир Мирчев. ↑

[2] Американска рок група, сформирана в Лос Анджелис, Калифорния в началото на 70-те години на XX в. ↑

[3] Американска рок група, формирана в Лос Анджелис през 1977 г. ↑

[4] Американско-британска група, формирана през 1967 г. от Питър Грийн. ↑

[5] Ерик Кралят е прякорът на футболиста Ерик Кантона, когато той играе в отбора на „Манчестър Юнайтед“. — Б.а. ↑

ЖИВОТЪТ НА ДРУГИТЕ

*Голямото ни терзание в битието е, че сме
вечно сами, и всичките ни усилия, всичките ни
действия се напрягат да избегнат тази самота.*

Ги дьо Мопасан^[1]

Париж
Понеделник,
19 декември
4 и 30 през нощта

Фин и гъст сняг падаше от няколко минути над VII район. Скован от нощния студ, кварталът Фобур дю Рул беше пустинен.

Шофьорът на бяло Пежо Партнер даде мигач и колата се оказа в двойна редица по средата на улица „Бери“. Увит в канадката си с голяма качулка, женски силует излезе от буржоазната сграда и се вмъкна в камионетката.

— Пусни парното, замръзвам! — нареди Мадлин и си закопча колана.

— Пуснато е до дупка — отговори Такуми и потегли. — Хубаво ли прекарахте неделята?

Младата жена избегна да отговори на въпроса и си нахлузи вълнените ръкавици, докато кабината се стопли.

Такуми не настоя. Колата се спусна по улица „Артоа“ и зави надясно, за да излезе на улица „Ла Боети“, а след това и на „Шан-з-Елизе“.

Мадлин разхлаби шала си, извади пакет цигари от джоба си и запали една.

— Мислех, че сте се отказали...

— Стига толкова! Няма да се бъркаш и ти! Знаеш ли какво казваше певецът Серж Гинсбург. „Пия и пуша: алкохолът консервира плодовете, а пушекът — месата.“

Такуми се замисли няколко секунди и отговори:

— Първо, той си е присвоил този цитат от Хемингуей...

— ... и второ?

— Второ, и двамата са мъртви, нали?

— Много добре, ако нещо те смущава, отиди да работиш другаде или ме дай под съд, че те правя пасивен пушач!

— Казах това за ваше добро — спокойно отбеляза Такуми.

— Слушай, имаш ли нещо против да ме оставиш на мира? И смени тази станция! — нареди тя и посочи радиото, откъдето се носеше японска версия на „Колко те обичам“, изпълнена от самия Джони Холидей.

Азиатецът извади своето CD, а Мадлин затършува по вълните, докато намери станция за класическа музика, която излъчваше „Бергамска сюита“^[2]. Музиката малко я поуспокои. Тя се обърна към прозореца и загледа снега, който започна да се натупва по тротоарите.

На кръговото кръстовище при вратата „Дофин“ Такуми пое по пътя, който отвеждаше към периферията. Мадлин беше станала накриво, както понякога ѝ се случваше, но лошото ѝ настроение никога не траеше дълго. Той дискретно се прозя. Тези нощни пътувания до Ренжи го очароваха. Жалко само, че трябваше да става така рано... Впрочем не всички цветари си даваха толкова труд. Голяма част от „колегите“ им се задоволяваха да получават цветята директно в магазините си, след като ги бяха поръчали по интернет! Мадлин го убеди, че това не е правилният начин да се упражнява занаята и че първото качество на добрия цветар е да търси и да намира свършения продукт.

Заради снега пътят беше малко хлъзгав, но това не разваляше удоволствието на Такуми да кара нощем в Париж. Несигурността на движението създаваше атмосфера на опиянение и нереалност. Той продължи по шосе А6 в посока към летище „Орли“ и скоро стигна пред будката за пътна такса, въвеждаща към най-големия пазар за свежи продукти в света.

* * *

„Ренжи“ очароваше Такуми. „Търбухът на Париж“ предлагаше половината от рибите, плодовете и зеленчуците, консумирани в столицата. Оттук се снабдяваха най-добрите ресторанти и най-взискателните търговци. Предишната есен, когато родителите на младия японец дойдоха във Франция, това беше първото посещение, което той им организира, доведе ги тук, дори преди да се качат на Айфеловата кула. Мястото беше впечатляващо: истински град, обитаван от хиляди, със свой собствен полицейски участък, своя гара, свои пожарникари, свои банки, свой фризьор, своя аптека и свои двайсет ресторанта! Той обичаше тази възбуда между четири и пет часа сутринта, когато дейностите достигаха пика си сред балета от камиони, които биваха товарени и разтоварвани във вселената от миризми и вкусови усещания.

На контролния пункт Мадлин представи своята карта на купувач, за да проникне на пазара, и Такуми паркира камионетката между авеню „Мареше“ и авеню „Вийет“, на един от покритите паркинги на сектора, предназначен за градинарите и цветарите.

Те избраха висока количка и влязоха в огромния павилион от стъкло и стомана. Двайсет и двата хиляди квадратни метра на павилион С1 бяха посветени само на цветята. Автоматичните врати се отвориха и двамата се озоваха в друг свят, където сивотата на всекидневието отстъпваше място на симфония от багри и миризми.

Ободрена от зрелището, Мадлин си потърка очите, разбуди се напълно и влезе в салона с решителна крачка. Върху пространство, равно на повече от три футболни игрища, петдесетина търговци на едро съжителстваха в този огромен хангар, където пасажите носеха имена на цветя: алея на мимозите, на ирисите, на анемониите...

— Здравей, красавице! — посрещна я Емил, отговорникът на щанда, от който тя купуваше голяма част от продукцията.

Със сламената си шапка, градинските ножици, гащеризона и мустаците си като кормило на велосипед, Емил Фошлеван беше институция. Появил се в „Ренжи“ още при откриването на пазара през 1969 г., той познаваше всички кодове и механизми.

— Да ти приготвя ли късо без захар? — рече и сложи няколко монети в машината за кафе.

Мадлин му благодари с кимане на глава.

— И чай за Катсухи? — попита той, гледайки с подозрение протежето на цветарката.

— Казвам се Такуми — отвърна студено азиатецът — и по-скоро ще изпия едно капучино.

Емил не се поколеба:

— И капучино за Тсашуми!

Младият мъж пое чашката си, без да каже нищо, и сведе глава, разстроен, че не е обект на уважение от страна на търговеца.

— Някой ден трябва да го цапардосаш с юмрук по муцуната — пошепна му Мадлин, докато Емил се беше насочил към нови клиенти. — Не мога да направя това вместо теб.

— Ама... той е старец.

— Три глави е по-висок от теб и тежи два пъти, колкото е теглото ти! Ако това може да те успокои, тормозът над мен продължи шест месеца. Всеки път, когато ме видеше, ме наричаше „Розбив“ или „Мома англичанка“.

— И как сложи край?

— Като му изсипах врялото кафе пред муцуната. Оттогава се отнася с мен като с принцеса.

Такуми се почувства безпомощен. В страната, където беше роден, хората всячески се опитваха да избягват конфликтите, противопоставянията и агресивността.

— Но... защо тук стават такива работи?

— Навсякъде стават — каза тя, смачквайки пласмасовата чашка, преди да я хвърли в кошчето. — И ако искаш да чуеш моето мнение, трябва да се сблъскаш с подобни ситуации, за да станеш мъж.

— Но аз съм мъж, Мадлин!

— Да, но не такъв, какъвто би искал да бъдеш.

Тя го остави да размишлява и отиде да намери Беранжер, една от продавачките на Фошлеван, с която премина през различни щандове. Купи два вързопа зеленина, упорито води преговори за цената на лалетата, паричките и камелиите, но отстъпи в наддаването за три великолепни букета рози от Екватора. Добре се оправяше в „алъш-вериша“ и държеше да купи цветята за толкова пари, колкото те наистина струваха. Такуми отиде, да натовари първата покупка и се присъедини към шефката си в помещението, предназначено за растенията.

С експертен поглед Мадлин се спря на бегонии и незабравки в саксии, докато, тъй като празниците в края на годината го изискваха, помощникът ѝ се погрижи за коледните звезди, които бяха джел, бял имел, поинсетия и кукуряк.

Остави на неговия вкус и прочистващите въздуха растения, които се радваха на нарастващ успех в предприятията, но според нея те бяха скучни до смърт, трябваше ѝ повече време, за да избере белите и пастелните орхидеи, на тях дължеше репутацията на своя магазин.

След това бързо наобиколи парника, където се намираха „джаджите“, които даваха възможност на нейните клиенти да поднасят забавни и не много скъпи подаръци: парфюмирани свещи, „хищни“ растения, малки кактуси във формата на сърце, листа от кафе, посадени в чаши за еспreso...

В отделението за декорации тя се поддаде на внезапното желание да купи един ангел от ковано желязо, който щеше да предизвика фурор на витрината ѝ. Такуми я следваше и попиваше словата ѝ. Въпреки крехкия си силует той смяташе за чест да изпълнява най-трудните задачи и теглеше количка, която ставаше по-тежка след всяко спиране, вдигаше с една ръка чувал с торна пръст от десет килограма или огромни кашпи от теракота.

Вятърът виеше над парниците. През стъклата се виждаха блестящите снежинки, които се спускаха от небето и покриваха асфалта с бяла и ледена наметка.

За да отсрочи момента на схватката със студа, Мадлин удължи престоя си в приветливия пашкул. Покупката на предвестници на пролетта — зюмбюли, жълти нарциси, кокичета — я измъкна от меланхолията. За нея, която ненавиждаше периода на празниците, началото на зимата беше най-тъжният момент на годината, но също така и времето, когато тя изпитваше най-голяма нужда да види как животът се възвръща. Именно това беше за Мадлин истинското обещание на Коледата...

* * *

Такуми с усилие затвори багажника. Камионетката беше препълнена до пръсване.

— Хайде, ела, ще те черпя закуска! — предложи Мадлин.

— Най-после нежна думичка!

Те щурмуваха вратата на „Корделиери“ — бистрото, разположено в центъра на градинарския сектор. Около бара множество клиенти дискутираха щяло и нещяло, прекрояваха света пред чаша червено или бяло вино. Някои бяха погълнати в четене на „Паризиен“, други попълваха фишовете за лотото или за конните надбягвания. Немалко от разговорите се въртяха около близките президентски избори: ще бъде ли преизбран Саркози? Дали левицата е предложила по-добър кандидат?

Те седнаха на маса, която се намираше на не толкова шумно място. Мадлин поръча двойно еспreso, а Такуми беше съблазнен от мазен кебап.

— Стомахът ти навярно функционира много добре! Четеш ми морал за пушенето, а ти трябва да внимаваш за своя холестерол!

— Отворен съм към всички култури — оправда се азиатецът и отхапа голямо парче от сандвича.

Младата жена си свали ръкавиците и разкопча канадката, от която извади телефона на Джонатан.

— Още не сте го изпратили — констатира японецът.

— Наблюдателен си.

— Впрочем никак не се учудвам.

— Създавам ли ти проблем? — изрепчи се тя отбранително.

— Не, бях сигурен, че историята на Лампръор ви заинтригува...

Тя смекчи тона и привидно колебаеща се, му подаде лист хартия, който през нощта беше извадила на принтера.

— Тъй като си живял в Съединените щати, чул ли си нещо по този въпрос?

Обзет от любопитство, Такуми взе в ръце статията и прочете:

ДЖОНАТАН ЛАМПРЪОР ПРЕДАДЕН ОТ НАЙ-ДОБРИЯ СИ ПРИЯТЕЛ

За няколко дена най-прочутият главен готвач изгуби съпругата си, своя ресторант и най-добрия си приятел. Поглед към една двойна измяна.

(сп. „Пийпъл“, 3 януари 2010 г.)

— Не знаех, че четете подобна преса — каза той и си сложи очилата.

— Спести ми стрелите си, ако обичаш!

Четири снимки, които илюстрираха статията, не оставяха никакво съмнение за възможните интерпретации. Те бяха направени на 28 декември 2009 г. в Насау, на Бахамските острови. На тях се виждаше Франческа в компанията на някой си Жорж ла Тюлип. Двойката беше заловена от папарак в райско местенце, наречено Кейбъл Бийч. Макар и „откраднати“, фотосите имаха естетически вид. В светла памучна рокля, бившата манекенка крачеше ръка в ръка с любовника си по плаж от чист пясък, край тюркоазени и блестящи води. Поведението им издаваше техните чувства: усмихваха се и флиртуваха съчастнически — сякаш са сами на света. На последната снимка двете влюбени гълъбчета нежно се целуваха на терасата на кафене с колониална архитектура.

В тази серия от пози имаше нещо сладниково и ретро, което напомняше за рекламите на Калвин Клайн от 90-те години на ХХ в.

Обикновено повече склонна да разкрива мъжките забежки, скандалната преса не изглеждаше дружелюбна към „лудориите на Франческа“. Трябва да се каже, че в този лицемерен и двуличен свят всички съставки бяха налице, за да се предаде на измяната измерение на антична трагедия. От една страна, прелюбодейката с фатална красота, която заминаваше на края на света, за да измами съпруга си с най-добрия му приятел. От друга, верният мъж, останал в Ню Йорк, за да се грижи за сина си, и същевременно опитващ се да спаси ресторанта в опасност. Последна, но не най-маловажна, ролята на любовника се изпълняваше с представителност от Жорж ла Тюлип. Човекът беше висок, кестеняв, тайнствен, съблазнител. „Красиво копеле“, което въпреки смешното си име^[3] имаше фрапираща прилика с Ричард Гиър от най-хубавите му години.

Когато човек се зачетеше по-внимателно в статията, разбираше, че Жорж ла Тюлип е работил като първи помощник на Джонатан в „Император“: той беше най-близкият му сътрудник, а също и негов приятел. Преди да срещне Джонатан, Жорж обикаляше филмовите кастинги и същевременно продаваше хотдог в амбулантна количка, с каквито е пълно в Манхатън. Джонатан имаше способност да разкрива

потенциалните възможности на хората. Той подготви Жорж и го направи свой адютант, донесе му стабилност, материално благополучие и CV, което му създаваше сигурност, че ще намира работа до края на дните си. За да му благодари, Жорж беше откраднал жена му...

— Какво мислиш?

— Мисля си, че понякога жените са кучки — отговори Такуми.

— Ако говориш такива простотии — промърмори Мадлин, — смятам да престана да те вода по заведения и...

Но младият японец не я остави да завърши изречението:

— Чакайте! Това име: Жорж ла Тюлип, съм го чувал някъде. Дали не сме му продавали цветя?

— Не, не вярвам. С подобна фамилия щях да го запомня! И освен това бих се учудила, ако той се разхожда из Париж...

Но Такуми не се отказа от идеята си.

— Носите ли компютъра си с вас?

Мадлин въздъхна и извади от чантата си *електронния бележник*, в който беше записала постоянната си клиентела.

Такуми премести екрана пред себе си и написа „Ла Тюлип“. Не чака дълго и прочете появилите се данни:

ЖОРЖ ЛА ТЮЛИП

КАФЕ „ФАНФАН“ №22, АВЕНЮ „ВИКТОР ЮГО“

75116 ПАРИЖ

— Изпратих му букет пурпурни далии преди осем месеца. Поръчка, която ни възложи вашият колега от XVI район Изидор Брокус. Аз попълних фактурата на името на ресторанта, затова презимето му не ви говори нищо.

— А ти спомняш ли си го?

— Не, оставих цветята на един служител.

Мадлин не можеше да повярва на очите си. Не само Жорж ла Тюлип беше наел отново ресторант, но и живееше в Париж. Няма съмнение, че светът е голямо село...

— Добре, да вдигаме платната — даде нареждане тя. — Ще си доядеш кебапа в колата, но внимавай да не намеря следа от мазнина по седалките!

— В магазина ли се връщаме?

— Да, ти отиваш там; аз имам намерение да направя посещение на „Фанфан Лалето“.

— Но под какъв претекст?

— Мислиш ли, че трябва да имам претекст, за да поговоря с мъж?

[1] Тези думи големият френски писател Мопасан е изрекъл в есето си „Самота“. ↑

[2] Сюита за пиано на Клод Дебюси, публикувана през 1905 г., а е композирана 15 години по-рано; най-известна е третата част — „Лунна светлина“. ↑

[3] Ла Тюлип в превод означава Лалето, което напомня за знаменития филм с Жерар Филип и героя Фанфан Лалето. ↑

11

ДОЗНАНИЕТО

*В същността си човек е това, което крие:
жалка малка купчина от тайни.*

Андре Малро^[1]

Сан Франциско

Хипнотизиран от екрана на своя компютър, Джонатан препрочиташе за трети път статията от вестника.

МАДЛИН ГРИЙН, ДОЗНАТЕЛ НА АФЕРАТА „ДИКСЪН“, ПРАВИ ОПИТ ДА СЕ САМОУБИЕ

(„Гардиън“, 8 юли 2009 г.)

Чийтъм Бридж — Месец след зловещото откритие, свело до нулеви шансовете да бъде намерена жива младата Алис Диксън, лейтенантът от полицията, натоварен с дознанието, Мадлин Грийн, трийсет и една годишна, тази нощ се опитала да сложи край на живота си, като се обесила на греда в своя апартамент.

Младата главна инспекторка за щастие повлякла при падането си стъклен бюфет, който се разбил на пода и разбудил съседката по етаж Жюлиан Ууд, а тя светкавично се намесила. След като получила първа помощ, госпожица Грийн била превозена в болницата в Нютън Хийт.

Според лекарите състоянието е тревожно, но прогнозата за живот е добра.

ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ ЕДНО МЪЧИТЕЛНО ДОЗНАНИЕ

Как да си обясним този злощастен жест? Чувство за вина? Свръхактивност? Неспособност да забрави едно мъчително дознание? Във всеки случай това е правдоподобно обяснение. Хенри Полстер, суперинтендант на полицията в Манчестър, разкри, че Мадлин Грийн е спряла да работи, след като е научила за смъртта на Алис Диксън, четиринайсетгодишна, последната жертва на Харалд Бишоп, печално известния сериен убиец, арестуван преди няколко дни от полицията в Мърсисайд. Сред колегите на госпожица Грийн учудването се смесва с вълнение. „Дори зад решетките, Палача от Ливърпул докопа нова жертва“, изразява тъгата си нейният колега, детектив Джим Флаерти.

Джонатан си почеса главата: тази история несъмнено беше държала в напрежение Великобритания в продължение на месеци, но не бе прекосила Атлантическия океан.

— Чувал ли си да се говори за аферата „Алис Диксън“ или за Палача от Ливърпул? — за всеки случай той запита приятеля си.

— Никога — увери го канадецът.

Естествено. Няма какво да размишлява: хора като Маркус живееха в нереален свят, далеч от действителността. Свят, в който Бил Клинтън беше все още президент, Берлинската стена си стоеше на мястото, там непрестанно се играеше на флипер и на „Пъкмен“^[2] по баровете.

Идеята възникна от само себе си. Джонатан включи клетъчния телефон на Мадлин и стигна до софтуера, защитен от парола.

ENTER PASSWORD

Той написа „Алис“ и програмата тутакси го прие...

* * *

Телефонът съдържаеше стотици документи по аферата „Диксън“: бележки, статии, снимки, видеа. Последователно, след като ги оглеждаше на екрана, Джонатан ги прехвърляше в своя компютър, за

да ги осмисли внимателно по-късно. В началото реши, че тези файлове представляват нещо като огромно пресдосие за отвлечането и убийството на момичето, но колкото повече напредваше, той разбираше защо Мадлин беше сторила всичко необходимо, за да защити данните. Младата жена беше сканирала и копирала всички елементи от досието, представляващо последното ѝ дознание. Тук се намираха собствените ѝ бележки, списъците на взетите отпечатъци от пръсти, разпитите на заподозрените, филмирани по време на задържането им, снимките и точните описания на веществените доказателства, десетки страници с разпити на съседни. Цял куп документи, белязани с печата на „Greater Manchester Police“, които въобще не трябваше да напускат полицейския участък или съдебната зала...

— Какво е това, тате? — запита Чарли, обезпокоен от гледката на серия кървави снимки върху компютъра на баща му.

— Не гледай, скъпи, не са неща за деца — отговори Джонатан и обърна екрана на друга страна.

Той провери скоростта на сваляне на данни. Въпреки че имаше Wi-Fi технология на безжичната мрежа, свалянето не ставаше много бързо и оставаше работа за още най-малко два часа.

— Хайде, ела! Ще поиграем баскет с чичо Маркус — предложи с жизнерадостен глас.

Те излязоха на един от оградените с телени мрежи терени, които се точеха покрай „Левис Плаза“. Играта беше оспорвана. Чарли се бореше с все сили, вкара двайсетина коша и се върна грохнал в къщи. Взе душ, похапна малко риба и заспа пред епизод от „Двама мъже и половина“.

Джонатан го занесе в стаята му. Навън беше паднала нощта. Маркус отново запали наркотичната си цигара, наслаждаваше ѝ се на терасата, сякаш пушеше хаванска пура, и оживено разговаряше с папагала.

Джонатан претърси хладилника и намери бутилка черешова водка, подарена му от руски клиент. Активирайки екрана на компютъра, той си сипа чаша от този еликсир, който според етикета бе дестилиран върху брезови въглища и е прецеден през сито от диаманти.

Провери дали всички данни са пренесени върху твърдия му диск. Мадлин бе отнесла не десетки, а стотици документи. Общо близо хиляда парчета, които оформяха зловец и трагичен пъзел. Видимо младата жена се беше отдала на тази афера в продължение на шест месеца, беше работила нощ и ден, така че накрая бе оставила там здравето и разума си. Мръсна история, която като нищо можеше да ѝ вземе живота...

Джонатан отвори последните пренесени снимки; бяха нетърпимо ужасяващи. Обхвана го силно колебание. Имаше ли наистина желание и смелост да се набърка в история за изчезване и убийство на дете?

Отговорът беше не.

* * *

Обаче, след като изпи чашата водка, си сипа втора и се потопи в ада.

[1] Андре Малро (1901–1978) е френски писател и политик, участник в Съпротивата; цитатът е от „Ореховите дървета в Алтенбург“. ↑

[2] Много популярна класическа видеоигра. ↑

ВТОРА ЧАСТ
АФЕРАТА „АЛИС ДИКСЪН“

12

АЛИС

Това се случи през зеленото и лудо лято. Франки беше на дванайсет години. Тя не членуваше в никакъв клуб и в нищо на света. Беше се превърнала в същество без каквито и да било привързаности, което се влачеше от врата на врата и се страхуваше.

Карсън Маккълърс^[1]

Преди три години
8 декември 2008.
Полицейски участък в Чийтъм,
североизточно от Манчестър

Мадлин повиши тон:

— Трябва да ми обясните ясно нещата, тъй като продължавам да не разбирам. Защо сте чакали ОСЕМ ДНИ, за да обявите изчезването на дъщеря ви?

Седнала пред нея, бледа и със слепнали коси, Ерин Диксън се гърчеше на стола. Чувстваше се зле, трепереше, мигаше виновно и мачкаше пластмасовата си чаша за кафе.

— Знаете какви са подрастващите, по дяволите! Отиват, връщат се. И освен това вече ви казах: Алис винаги е била независима, тя сама се оправяше, тя...

— Тя е само на ЧЕТИРИНАЙСЕТ ГОДИНИ! — прекъсна я студено Мадлин.

Ерин тръсна глава и поиска разрешение да излезе, за да изпуши цигара.

— И дума да не става! — отсече полицайката.

Присви очи и направи пауза. Жената, която разпитваше, беше трийсетгодишна (на нейната възраст), но ѝ липсваха няколко зъба и

лицето ѝ, осветено силно от студената светлина на плафониерата, беше опустошено от умора и синини.

Намираше се от час в полицейското управление и беше преминала през всички етапи: първо сълзи, когато събщи за изчезването на дъщеря си, после агресия и гняв, тъй като разпитът се проточи, а тя се оказа неспособна да обясни в две смислени изречения защо е изчакала цяла седмица, преди да бие тревога.

— А баща ѝ какво мисли?

Ерин повдигна рамене.

— Много отдавна той изчезна... Право да си кажа, дори не съм сигурна в самоличността му. По онова време спях наляво и надясно, без да вземам мерки...

Внезапно Мадлин се раздразни силно. Беше работила пет години в отдела за наркотици и добре познаваше това поведение: тази превъзбуда, неуловимият поглед бяха очевидни знаци за липсата на дрога. Следите около устните на Ерин бяха изгаряния, причинени от лула от пирекс^[2]. Госпожа Диксън беше пристрастена към крека^[3]. И точка.

— Добре, да вървим, Джим! — реши Мадлин, грабна якето и служебното си оръжие.

Докато тя се отби в кабинета на началника си, нейният съекипник отведе Ерин до паркинга и ѝ запали цигара.

Беше десет часът сутринта, но покритото с тъмни облаци небе създаваше впечатление, че нощта продължава.

* * *

— Получихме отговор от централната система за спешни повиквания — обяви Джим, след като затвори мобилния си телефон.
— Болниците не разполагат с досие на името на Алис Диксън.

— Бях готова да се обзаложа — отговори Мадлин и смени скоростта.

Форд фокусът внезапно направи остро отклонение на мокрия път. Със светец буркан и виеща сирена, колата се носеше към северните квартали. Дознателката държеше лявата си ръка на волана, а с дясната нагласяше радиото. Тя координираше първите необходими

мерки: разпространение на снимката на Алис по всички полицейски участъци в страната, съобщение за изчезването до пресата и до редакциите на телевизионните новини, спешно искане да бъде мобилизиран екип от криминалната лаборатория...

— Карай по-внимателно, ще ни пратиш по дяволите! — оплака се Джим, когато Мадлин опасно едва не се качи на тротоара.

— Не ти ли се струва, че изгубихме достатъчно време?

— Така е, но за десет минути нищо няма да се...

— Страхотен глупак си!

Двете ченгета пристигнаха до кръстовището на квартал за простолудието. С редиците от къщи от червени тухли, които се простираха, докдето стигаше погледът, Чийтъм Бридж беше архетип на пострадало от бедствие старо индустриално предградие. През последните години лейбъристите бяха вложили много пари, за да обновят североизточните квартали, но Чийтъм Бридж не се възползва особено от това разкрасяване. Много жилища бяха изоставени, повечето градини пустееха, а кризата, която тормозеше английската икономика, не обещаваеше скорошно поправяне на нещата.

Ако секторът не заемаше видно място в туристическите справочници, то какво да кажем за Фарм Хил Роуд, карето от сгради, където живееше майката на Алис? Това беше истински анклав на мизерията, прояждан от престъпност. Мадлин и Джим последваха Ерин Диксън сред редица от съборетини, превзети от самонастанили се бездомници, от проститутки и от продавачи на дрога.

Когато влезе в бараката, Мадлин усети, че ѝ се повдига. Помещението беше угнетяващо и отблъскващо: дюшек направо на пода, прозорци, облепени с картони и с шперплати, смрад на развалена храна... Очевидно Ерин беше подредила своя апартамент като „пушалня“, за да събере малко пари от наркоманчетата, които се навъртаха наоколо. Дори да е предположила, че полицията ще си напъха носа в дома, тя не си беше направила труда да прикрие очевидното: ръчно изработена лула, специално предназначена за пушене на наркотик, стоеше под прозореца редом с празни бутилки от бира и пепелник, в който лежеше почти допушена цигара с хашиш.

Мадлин и Джим размениха тревожни погледи: като се има предвид колко подозрителни лица бяха посещавали мястото,

дознанието нямаше да бъде лесно. Те се качиха на втория етаж, отвориха вратата на стаята на Алис и...

* * *

Тук всичко се различаваше от видяното в останалата част на къщата. Стаята беше скромна и добре подредена с бюро, етажерки и книги. Благодарение на ароматизатор приятен мирис на ирис и на ванилия се носеше из въздуха.

Друг свят...

Мадлин вдигна очи и разгледа внимателно стените на стаичката, декорирани с билети и програми за спектакли, на които Алис беше присъствала: опери — „Кармен“ и „Дон Жуан“ в „Лаури театър“, пиеса — „Стъклената менажерия“^[4] в „Плейхаус“, балет — „Ромео и Жулиета“^[5] в сградата на Филхармоничния оркестър на Би Би Си.

— Извънземно ли е това момиче или що? — запита Джим.

— Да — изсумтя Ерин. — Тя... Тя винаги си е била такава: винаги вгълбена в книгите, рисуването и музиката... Питам се на кого ли се е метнала.

Не на теб във всеки случай — помисли си Мадлин.

Полицайката беше хипнотизирана от откритията си. От двете страни на бюрото имаше репродукции на картини: „Автопортрет“ на Пикасо, датиращ от синия му период, и знаменитата „Ключалката“ на Жан Оноре Фрагонар^[6].

Джим разгледа заглавията на книгите върху етажерките — класически романи, театрални пиеси.

— Познаваш ли много хлапета от Чийтъм Бридж, които четат „Братя Карамазови“ и „Опасни връзки“^[7]? — запита той, прелиствайки двете томчета.

— Познавам поне едно — отговори Мадлин разсеяно.

— Кое?

— Аз.

Тя прогони спомена от съзнанието си. Раните от детството ѝ бяха още живи и сега не беше време да оплаква съдбата си.

Нахлузи латексови ръкавици, след което отвори всички чекмеджета и претърси цялата стая.

В шкафовете Мадлин намери десетина пакета бисквити с какао и ванилия — „Орео“, — както и малки пластмасови бутилки „Нескуик“ с ягодно мляко.

— Тя се храни почти само с бисквити, които топи в мляко — обясни майката.

Алис си беше „тръгнала“, без да вземе нищо: цигулката ѝ беше оставена на леглото, старият ѝ компютър „Мак“ господстваше на бюрото, а колкото до личния ѝ дневник, той лежеше до крака на леглото. Мадлин го отвори с любопитство и откри вътре банкнота от 50 лири стерлинги, сгъната на четири.

Гневен пламък блесна в очите на Ерин. Видимо тя се ядосваше, че не се е сетила да прерови стаята преди ченгетата.

Лошо предзнаменование — каза си Мадлин. — *Ако момичето беше избягало, нямаше да остави след себе си подобна сума.*

Екипът, който тя беше поръчала, пристигна. Поиска от криминалната лаборатория да претърси внимателно къщата. С пинсети, скалпели и тампони техническите специалисти взеха множество мостри, които поставяха съответно в херметични туби. Докато мъжете събираха основните веществени доказателства, Мадлин отвори класьор, в който девойката държеше някои от домашните си за училище: бележките ѝ бяха отлични и мненията на учителите — възторжени.

Алис си беше създала културна крепост, за да се спаси от гнусното всекидневие. Използваше образованието и познанията като щит, за да се предпази от насилието, от страха и от посредствеността...

* * *

Пет полицейски коли бяха пристигнали във Фарм Хил Роуд. Мадлин размени няколко думи с отговорника на лабораторията, който я успокои, че са намерили достатъчно косми върху четката на Алис, за да имат висококачествени проби от ДНК.

След това полицайката се облегна на капака на колата и запали цигара, гледайки втренчено снимката на Алис. Беше красиво момиче,

високо и слабо, което изглеждаше по-голямо за възрастта си. Полупрозрачното ѝ лице, подчертано от дискретни петна червенина, издаваше ирландски произход. Тя имаше бадемово зеленикави очи, които напомняха портретите на Модилиани, и в които можеше да се прочете голямо отвращение, както и ясно изразено желание да скрият красотата си, тъй като в средата, където тя живееше, хубостта ѝ носеше повече неприятности, отколкото удовлетворение.

Какво да очакваш от бъдещето, след като условията за старт в живота са толкова тежки? Как да растеш в тези долни слоеве на обществото, сред наркоманите и чалнатите, без самият ти да станеш малко смахнат?

Може би си побягнала в края на краищата? — Мадлин мислено зададе въпрос на Алис. — Може би си напуснала този покварен квартал, където се срещат само жалки отрепки? Може би си пожелала да се спасиш от тази дебилна майка, която дори не е способна да ти каже кой е твоят баща?

Но Мадлин не вярваше в този сценарий. Алис изглеждаше интелигентно и организирано момиче. Да се чупи от града? Добре. Но къде да отиде? С кого? Какво да прави?

Тя използва фасата, за да запали нова цигара.

Стаята на Алис беше съживила спомените от собствената ѝ история. Както 99% от отрасналите в квартала деца Мадлин беше преживяла хаотично детство между изпадаща в депресии майка и баща, вкопчен в бутилката. Когато поотрасна, се закле да избяга от клоаката, да опита шансовете си другаде. Голямата ѝ мечта беше един ден да живее в Париж! Беше добра ученичка и издържа изпитите си за следване на право, след това реалността на квартала я сграбчи отново и тя влезе в полицията, изкачвайки малко по малко стъпалата в ѝерархията, но същевременно оставайки плътно свързана със сивотата и тъгата на Чийтъм Бридж.

Тя не се оплакваше от съдбата си, напротив. Харесваше работата си, защото имаше смисъл: да не позволяваш на престъпниците да рушат, да помагаш на семействата да се почувстват по-спокойни в скръбта, като откриваш убийците на техните близки, понякога и да спасяваш животи. Естествено, никак не беше лесно. Тук, както и навсякъде другаде, голямо притеснение измъчваше полицаите. Те не само че не се чувстваха уважавани, но статутът им предизвикваше

псувни и заплахи. Такава беше всеобщата действителност, но нещата се усещаха още по-ясно в квартал като Чийтъм Бридж. Наранени колеги криеха професията си от съседите и изискваха от децата си да сторят същото в училище. Хората обичаха ченгетата в телевизионните сериали, но заплюваха тези, които работеха в махалата им... Така че трябваше да се свиква с всекидневния стрес, да се търпи враждебността на населението и липсата на интерес от страна на началството. Да не се учудваш, когато замерят колата ти с камъни и да се примиряваш с остарялата техника: някои брички дори нямаха радио, а компютрите бяха „Пентиум II“...

На моменти беше тежко. Дълбоко вътре в себе си преживявате абсурдността на смъртните инциденти, страданията на битите жени, ужаса на прелъстените деца, болката на семействата на жертвите.

Ако се отдадяха на мрачни мисли и непрестанно живееха в напрежение, някои накрая не издържаха. Миналата година един полицай от нейния отряд беше изтрещял и без видима причина уби дребен бандит при задържането му; преди шест месеца млада стажантка се самоуби в полицейското управление със служебното си оръжие.

За разлика от много свои колеги Мадлин не беше разочарована, не изпаднаше в депресии. Тя драговошно остана в „трудния“ квартал, за да порасне по-бързо в йерархията. Нито „старите кокали“, нито новопостъпилите се застояваха тук. Така се откриваха перспективи за кариера... В течение на годините тя си беше спечелила специална позиция, както и известна самостоятелност — това ѝ позволяваше да разследва най-интересните случаи, които бяха и най-мрачни, и най-кървави.

— Момичето не се е оттеглило доброволно, нали? — попита Джим, след като се присъедини към нея.

— Не, ако беше бягство, вече щяхме да я открием, а и тя не би се отказала от 50 лири.

— Като вземем предвид колко пари има Ерин в банката, мисля че можем да се откажем от предположението за отвличане с цел откуп.

— Няма съмнение — потвърди тя, — но все пак трябва да проучим бандата от наркомани, които се въртят около нея; при тези типове винаги може да става дума за отмъщение или за рекет.

— Ще я намерим — заяви Джим, сякаш се опитваше да убеди самия себе си.

Не се намираха в Съединените щати, нито в криминален филм: в съвременна Англия неразкритите афери с изчезвания на малолетни бяха рядкост.

Две години преди това Мадлин и Джим бяха разследвали похищението на момче, отвлечено, докато играело в градината на родителите си. Веднага бе обявена тревога: в рамките на много кратко време бяха разгърнати значими сили за търсене. Благодарение на описанието на колата му похитителят беше задържан няколко часа по-късно и веднага беше започнал да дава показания. Още преди да падне нощта, откриха момченцето, завързано в една колиба, но живо и в добро здраве.

Припомняйки си този епизод, който показваше колко важно е да се действа незабавно, Мадлин избухна:

— По дяволите, каква тъпачка! — изръмжа тя и удари с юмрук по колата. — Да чака осем дни, преди да съобщи за изчезването на дъщеря си! Ще я вкарам в пандиза.

При всяко изчезване първите четирийсет и осем часа са решаващи. Ако след това време търсеният не биваше намерен, имаше голяма опасност той да не бъде открит никога.

— Успокой се! — рече Джим и се отдалечи. — Взех номера на мобилния на девойката. Ще се опитаме да проследим разговорите ѝ.

Мадлин отново погледна снимката и гърлото ѝ се сви. Тя виждаше в Алис по-малка сестра, дори дъщеря... Също като Ерин би могла да забременее от някой тип от квартала на седемнайсет години, когато събота вечер се връщаше от танци, на задната седалка на скапан „Ровър 200“.

Къде си? — прошепна.

Нещо, което рядко се случваше с нея, обзе я непохватимо убеждение: Алис беше жива. Но дори да е така, Мадлин не си правеше никакви илюзии. Девойката се намираше на гадно място. Вероятно в мрачното и влажно мазе на извратеняк или в лапите на мафията, специализирала се в търговия с бели робини.

Във всеки случай едно беше сигурно.

Тя изпитваше страх.

Ужасяващ страх.

[1] Карсън Маккълърс (1917–1967) е американска писателка, известна у нас с романа си „Сърцето е самотен ловец“ и с новели; цитатът е от новелата „Франки Адамс“. ↑

[2] Лула от пирекс е специална стъклена лула за пушене на наркотици. ↑

[3] Крек е форма на кокаина, има вид на малки бели, бежови или кафяви кристалчета, пригодени за пушене. ↑

[4] „Стъклената менажерия“ е пиеса от американския драматург Тенеси Уилямс (1911–1983). ↑

[5] „Ромео и Жулиета“ е балет от руския композитор Сергей Прокофиев (1891–1953). ↑

[6] Жан Оноре Фрагонар (1732–1806) е френски художник, най-известният сред късните представители на стила рококо: картината „Ключалката“ е известна и като „Изнасилването“. ↑

[7] „Опасни връзки“ е роман от френския армейски генерал и писател Пиер Амброаз Франсоа Шодерло дьо Лакло (1732–1806). ↑

13 ДНИ НА ПРОВАЛ

Everybody counts or nobody counts.

Майкъл Конъли^[1]

Последното „лице“, видяло Алис Диксън жива, беше..., камера за наблюдение. Върху видеото, направено на пресечката на „Пайкъл Крос“, можеше да се различи крехкият силует на девойката, която слизаше от автобус, с чанта на рамо. Виждаше се ясно как тя завива на ъгъла на улицата, за да поеме по страничната алея, която води към нейния колеж. Маршрут от по-малко от осемстотин метра. И после... нищо. Дни мълчание, безразличие и мистерия. Никой не я беше виждал, нито пък чувал. Сякаш Алис се беше изпарила.

* * *

Както всички големи градове в Англия, Манчестър беше натъпкан с хиляди камери. От десет години широкомащабна политика за видеонаблюдение опасваше всяко кътче на града. Така че един гражданин можеше да бъде сниман по триста пъти на ден. Много надежден начин за борба с престъпността. Поне, в речите на политиците, тъй като в действителността се случваха други неща: по липса на достатъчно средства материалът често пъти беше дефектен. В утринта на изчезването на Алис всички камери, които оглеждаха сектора на колежа, бяха повредени или извън строя, а образите — мъгляви или неизползваеми...

* * *

През следващите дни Мадлин мобилизира сто и петдесет полицаи, които да претърсят апартаментите, мазетата и градините в радиус от три километра около училището. Събраха свидетелствата на стотици хора, задържаха познатите педофили и проследиха маршрута на подозрителна бяла камионетка, видяна от доста ученици.

* * *

Убедена, че тя носи тежката отговорност за изчезването на Алис, Мадлин задържа Ерин Диксън и я подложи на разпит в продължение на повече от двайсет часа. За полицайката Ерин беше вампир, напълно зависима от наркотика, способна на всичко за една доза, включително и да продаде дъщеря си на търговци на бели робини. Но казаното от майката никак не помогна. По съвет на адвокатата си Ерин поиска да се подложи на детектор на лъжата — голяма шарлатания — и премина теста успешно. Тя излезе свободна и си позволи лукса пред камерите с вълнение в гласа да отправи призив към похитителите.

* * *

Компютърният отдел на полицейския участък лесно разкри паролата на компютъра на Алис: Хийтклиф, също като героя от „Брулени хълмове“, любимия ѝ роман. За съжаление, нито анализът на твърдия диск, нито прегледът на имейлите доведоха до намирането на нещо сериозно.

* * *

Преглеждайки интимния дневник на Алис, Мадлин откри, че девойката имаше навик да се хваща на работа тук и там, давайки лъжливи сведения за възрастта си. Именно така тя намираще пари, за да си плаща книгите и културните развлечения. През последните месеци беше работила в „Соул Кафе“, бар на „Оксфорд Роуд“, в

университетския квартал. Арестуван и обвинен за наемането на малолетна, собственикът беше извън подозрение по отношение на отвличането.

* * *

На 15 декември водолази преровиха на разстояние над два километра западния бряг на река Ирк. Други — блатото на Рокуел, разположено на четиристотин метра от училището. Те извадиха няколко скелета на коли, един мотопед, два хладилника и разни железарии. Но никакво тяло.

* * *

Джим внимателно прослуша всички разговори по мобилния телефон на девойката. Лицата, влезли в контакт с нея, бяха разпитани. Беседите с тях не дадоха никакъв резултат.

* * *

Коледа мина, без дознанието да напредне дори сантиметър.

Мадлин се отказа от ваканция. Тя започна да взема медикаменти, за да затвори очи и да може да поспи няколко часа.

Не беше дебютантка. От години работеше в този ужасяващ квартал. Години, през които насилието и ужасът бяха част от всекидневието ѝ. Години, през които носеше на гърба си тежкия товар от сцени на престъпления, от аутопсии и от арести на индивиди от най-лоша порода. Беше залавяла убийци, беше щраквала белезниците на крадци и на дилъри, сблъсквала се беше с педофили, разкривала беше мрежи на наркотрафиканти. Ако трябваше да смята, беше се трудила над десетки и десетки убийства. Преди три години дори едва се размина със смъртта, по време на престрелка между две банди: куршум от „Магнум 357“ я беше засегнал, бе разкъсал малко кожата на

черепа ѝ и ѝ остави белег, който тя се опитваше да прикрие с косите си.

Животът ѝ — това беше дознанието.

Независимо че дознанието предполагаше появата на натрапчиви мисли, самота и непрекъснато дебнеща опасност.

Независимо че дознанието ви превръщаше в призрак за приятелите, семейството и колегите.

Но в този конкретен случай нали именно това беше цената, която трябваше да плати: да се превърне самата тя в призрак, за да намери друг призрак?...

* * *

През януари Джим и неговият екип прегледаха телефонните разговори, проведени в непосредствена близост с училището в часовете, предшествали и последвали изчезването на Алис. Имената на абонатите бяха проверени в картотеката на полицията. Повече от двеста от тях бяха известни, най-често за дребни прегрешения. Всички бяха разпитани, бе установено как са прекарвали времето си, а жилищата им бяха претърсени. Сред тях се оказа мъж на петдесет години, Флетчър Уолш, осъден за изнасилване преди две десетилетия и собственик на бяло комби...

* * *

На пръв поглед алибито на Флетчър Уолш изглеждаше добро, но когато претърсиха гаража му, хората от бригадата, използваща обучени кучета, намериха следи от кръв по задната седалка на колата му. Пробите бяха изпратени за изследване в съдебномедицинската служба в Бирмингам, а полицията в очакване на резултатите постави под денонощно наблюдение Уолш.

* * *

На 13 февруари говорителят на полицията обяви, че анализите на следите от кръв, открити в колата на Флетчър Уолш, не дават възможност да се твърди със сигурност, че принадлежат на Алис Диксън.

* * *

След това медийният интерес стихна. Полицейските части, заети с разследването, бяха изпратени на други места. Дознанието тъпчеше на едно място.

Всяка нощ Мадлин продължи да сънува Алис и да бъде преследвана от нейния поглед. Всяка сутрин тя ставаше с надеждата да намери нова улика или да се появи нова следа, която до този момент е била пренебрегвана.

Колегите и началниците ѝ винаги я бяха възприемали като солидно ченге, но този път тя не стигаше дъното с крак. Обикновено построяваше разсъжденията си върху несигурни основи, направени от защитен крепез, който не изключваше реалното състрадание. Тя дори ставаше по-добра, когато мъката на жертвите се превърнеше в нейна собствена мъка. Опасна близост, но я правеше ефикасна.

Точно това се случи и с Алис. От първия ден изчезването ѝ я беше опустошило. Тази хлапачка прекалено много ѝ напомняше за самата нея в юношеските години. Смуцаваща идентификация, объркана връзка, органична привързаност. Чувство, което тя знаеше, че е опустошително, но срещу което дори не се опита да се бори.

Не ставаше дума само за лична история, а за нещо повече от това. Живееше с увереността, че е единствената, която *действително* се вълнува от съдбата на девойката. Изпитваше усещането, че е заместила майка ѝ и че е натоварила на раменете си бремето на отговорността за нейното изчезване.

Тази нощ тя си обеща нещо: ако не успее да намери Алис жива, никога няма да има деца...

* * *

Обземаше я безсилие. Понякога беше по-зле, отколкото ако ѝ бяха съобщили, че е умряла, защото не преставаше да си представя какво изпитва Алис. Злокобни и потискащи картини превземаха съзнанието ѝ.

За да се хване за нещо, тя дори отиде да се консултира с медиум. Шарлатанинът опипа дреха, принадлежала на девойката, и заяви, че е мъртва, дори даде адреса на строежа, където лежало тялото. Мадлин мобилизира екип, който прерови из основи мястото. Напразно.

* * *

Когато научи за странното действие, нейният началник я посъветва да си вземе няколко дни отпуск. „Трябва да гледате действителността в очите: Алис Диксън изчезна преди три месеца. Трагично е, но на този етап шансовете да я намерим почти не съществуват. Има други дознания и други досиета, които чакат вас...“

* * *

Но Алис се чувстваше неспособна да работи над „други дознания и други досиета“. Тя беше готова на всичко, за да запази крехката надежда да намери Алис.

* * *

Тогава реши да направи посещение лично на дявола.

[1] „Всички имат значение или никой няма значение“ е персоналното кредо на детектив Хари Бош, любим герой на американския писател Майкъл Конъли. Цитатът е от романа „Последният койот“, издаден на български през 1996 г. от ИК „Атика“ под заглавието „Последна мисия“ в превод на Благовеста Динева и

Милена Кацарска: второ издание под оригиналното заглавие — „Бард“, 2001. [↑](#)

ИНТИМНИЯТ НЕПРИЯТЕЛ

*Винаги имаме избор. Всъщност сме сумата
от нашите избори.*

Джоузеф О'Конър^[1]

Мадлин паркира колата си пред „Черният лебед“, ирландският пъб, който принадлежеше на фамилията Дойл от няколко поколения.

Чийтъм Бридж беше малък анклав с под десет хиляди жители, на три километра североизточно от центъра на Манчестър. Някога предимно ирландски, старият индустриален квартал беше преживял последователната миграция на индийци, антилци, пакистанци, африканци и в по-ново време на преселници от Източна Европа. Това етническо разнообразие пораждаше странно смесване на културите, но беше също така в основата на смъртоносна и безмилостна война между банди. Действията на полицията бяха трудни, а равнището на престъпността чудовищно.

Едва влязла в пъба, Мадлин беше приветствана от ироничен глас:

— Здравей, Мади! Ти все още имаш най-хубавото малко дупенце от цялата полиция на Манчестър!

Тя се обърна, за да види в дъното на заведението Дани Дойл, облегал се на бара пред чаша тъмна бира, която той вдигна в посока към нея. Беше заобиколен от телохранителите си, които с цяло гърло се засмяха на шегата.

— Здравей, Даниел! — каза тя и се приближи. — Отдавна не сме се виждали.

Дани „Дъб“^[2] Дойл беше шеф на един от най-могъщите кланове в подземния свят на Манчестър. Кръстникът на семейна криминална династия, която властваше от петдесет години над поквареното кралство Чийтъм Бридж. На трийсет и четири години, той беше пребивавал няколко пъти в затвора и съдебното му досие беше дълго

като ръка: измъчвания, трафик на наркотици, въоръжени нападения, пране на пари, продажба на бели робини, проявена агресия срещу полицаи...

Дани беше жесток човек, способен да разпъне на кръст върху билиардната маса шефа на вражески клан. С брат си и с бандата „Дъб“ беше избил двайсетина души, най-често измъчвайки ги с изключителна жестокост.

— Ще пийнеш ли една бира? — предложи той.

— Предпочитам чаша бордо — отговори Мадлин. — Твоята отвратителна „Гинес“ ме кара да драйфам.

Учуден шепот плъзна сред вярната гвардия на Дойл. Никой не си позволяваше да му говори с този тон и още по-малко жена. Мадлин презрително измери с поглед обкръжението на боса. Това беше смесица от горили и от жалки типове, които прекалено често бяха гледали „Белязаният“ и „Кръстникът“. Опитваха се да имитират позите и репликите, но със стойката им на дървеняци и с просташкия им диалект те никога не можеха да достигнат класата на Корлеоне.

Без да повишава глас, Дани Дойл попита бармана дали в мазето има бордо.

— Бордо ли? Не. Освен ако... Може би в кашоните, които Лиам открадна от руснака...

— Иди да провериш — нареди Дойл.

Мадлин го погледна право в очите.

— Тъмно е тук. Да излезем на терасата, там е хубаво.

— Следвам те.

Дойл беше сложен и необикновен човек. Той разделяше лидерството в клана си със своя брат близък, Джони, излязъл от корема на майка им пет минути след него, но който никога не беше приел статута си на по-малък. Обхващан от непредвидими кризи на насилие, Джони страдеше от параноидна шизофрения и на няколко пъти беше настаняван в болница, тъй като случаят му се отнасяше повече за психиатрично заведение, отколкото за затвора. От двамата Джони беше кръвожадният грубиян и Мадлин винаги си беше мислила, че отчасти за да поддържа властта над брат си, Дани се беше поддал на тази спирала на насилие.

Когато пристигнаха в патиото, един риж тип се приближи с намерението да претърси младата полицайка, но Мадлин успя да го

разубеди:

— Ако ме пипнеш, ще те разчлени на две.

Дани леко се усмихна и вдигна ръка, за да успокои своите воители, и ги отпрати. Той помоли Мадлин да му предаде оръжието си и се увери, че тя не носи друго на гърба си или по дължината на глезена си.

— Не се възползвай, за да ме опипаш!

— Подсигурявам се: всички добре знаят, че ако ченгетата решат един ден да ме убият, ще помолят теб да свършиш мръсната работа...

Те седнаха един срещу друг на маса от емайлирано желязо, под обвита в бръшлян беседка с буколически чар.

— Човек се чувства като в Прованс или в Италия — рече Дойл в опит да премахне неловкостта, която витаеше във въздуха.

Мадлин потръпна. Не беше лесно да седиш срещу дявола.

Само че преди да стане дяволът, Дани Дойл беше другарчето ѝ от основното училище и по-късно, в лицей, първото момче, на което беше разрешила да я целуне...

— Слушам те — каза Дани и скръсти ръце.

Среден на ръст, с тъмнокестенява коса, с гладко и квадратно лице, Дойл се мъчеше да прилича на „господин който и да било“. Мадлин знаеше, че той се възхищава от хамелеонския вид на персонажа, който Кевин Спейси играеше в „Обичайните заподозрени“. Облечен от горе до долу в черно, той носеше без показност костюм „Ерменеджилдо Дзень“, който вероятно струваше повече от 1000 лири. За разлика от своите наемни убиинци, Дойл нямаше нищо общо с карикатура. Притежаваше дори чара на мъжете, които са се отказали да съблазняват.

— Идвам да те видя по повод на Алис Диксън, Даниел.

— Момиченцето, което изчезна ли?

— Да. Аз водя дознанието от три месеца. Имаш ли някаква информация?

Дойл поклати глава.

— Не, защо?

— Ще се закълнеш ли, че не стоиш зад тази афера?

— Защо бих отвлякъл тази девойка?

— За да я накараш да работи, за да я експлоатираш...

— Та тя е на четиринайсет години!

Мадлин извади от портфейла си снимката на Алис.

— Изглежда поне на шестнайсет. И освен това е хубавичка, нали? — рече и му тикна снимката под носа. — Не ми казвай, че не ти хваща окото!

Дойл не понесе тази провокация. С бърз жест хвана Мадлин за косите, приближи лицето ѝ на няколко сантиметра от своето и я погледна право в очите.

— На какво си играеш, Мади? Имам всички кусури на света, ръцете ми са целите в кръв и мястото ми в ада вече е запазено, но НИКОГА не бих докоснал дете.

— Тогава помогни ми! — извика тя и се освободи от властта му.

Дойл изчака малко да спадне напрежението и запита раздражено:

— Какво искаш да сторя?

— Ти познаваш всички в квартала и половината хора ти дължат някаква услуга. Разрешаваш проблеми между съседни, защитавааш търговците, организиращ дори разпределението на коледните подаръци за най-бедните семейства...

— Това е моят стил ала Робин Худ — иронизира Дойл.

— Стремиш се колкото се може повече хора да са ти задължени.

— Основата на бизнеса ми е такава...

— Е, добре, искам да използваш мрежите си, за да ми намериш информации за отвличането на Алис.

— Какви информации?

— Свидетелства, които хората не са пожелали да дадат пред полицията.

Дойл въздъхна и в продължение на няколко секунди се замисли.

— Мади... Тази хлапачка изчезна преди повече от три месеца. Отлично знаеш, че никога няма да я наме...

— Не съм дошла, за да ти слушам глупостите — спря го тя, преди да продължи с разсъжденията си. — Сред твоите връзки има безскрупулни политици и много бизнесмени. Типове, които също са ти дължни понеже не си изпратил на жените им или на пресата компрометиращи ги снимки, където правят групов секс с кол-гърли. Впрочем детайлите са ти известни по-добре отколкото на мен, защото на тези момичета ти им плащаш...

Нервен тик се появи на устните на Дойл.

— Откъде знаеш?

— Аз съм ченге, Даниел. Наясно си, че телефонът ти се подслушва от месеци.

— Имам десетина телефона — защити се той и сви рамене.

— Няма значение. Искам да си послужиш с тези „бели якички“, за да мобилизираме общественото мнение.

Барманът им донесе бутилка бордо, което все пак беше открил.

— Ще бъде ли доволна госпожицата? — попита той.

— „Шато О-Брийон 1989“! — рече тя, гледайки етикета. — Няма да го отваряме. От великолепен район е!

Дойл направи жест с глава на бармана да им сипе в две чаши.

— Принадлежеше на руски курвин син, който сега почива шест стъпки под земята! Изключително удоволствие е за мен да пия за негово здраве.

За да не му противоречи, Мадлин накваси устните си в нектара и зачака отговора на Дойл.

— Ако ти помогна да намериш това момиче, какво ще спечеля в замяна?

— Лично удовлетворение, индулгенция от Бога за някои от твоите действия, един вид изкупване...

Той леко се засмя.

— И по-сериозно?

За да си даде смелост, Мадлин отпи дълга глътка вино. Беше се подготвила за търговската сделка. Дойл не даваше нищо без нищо и затова тя дойде да се срещне с него като последна надежда.

— От няколко седмици едно пиленце ни осведомява за твоите планове... — започна тя.

Дойл тръсна глава.

— Твърдиш, че в моя екип има къртица ли? Ти блъфираш.

— То ни предупреди за въоръженото нападение на фургона на Бътерфлай Банк, което си подготвил, за идния петък...

Дойл остана невъзмутим.

— Ако ти помогна, ще ми снесеш ли името му?

Мадлин се сви на стола си.

— И дума да не става, прекалено много ти казах. Оправяй се и изхвърли певеца със собствени средства.

— Приемаш да компрометираш репутацията си, идвайки да искаш помощ от мен, но не си готова да си измърсиш ръцете докрай,

така ли?

— Даниел, моля те... Ако ти дам името на този тип, ще е мъртъв, преди да се свечери.

— Няма съмнение — отговори той и я погледна с обич, смесена с упрек.

Те бяха свързани по странен начин. Освен нея никой никога не го беше наричал „Даниел“, и той беше сигурен, че тя не позволява на много хора да се обръщат към нея с „Мади“.

— Полумерки при това положение не може да има. Или се хвърляш да спасяваш хлапачката, или отказваш да се намокриш. Ти решаваш.

— Не ми оставяш никакъв избор.

— „Винаги имаме избор. Ние дори сме сумата от нашите избори.“ В коя книга бяха тези думи? В един от романите, които ти ми изпрати по време на първия ми престой в затвора.

Пред хората си Даниел се правеше на невеж, но съвсем не беше така. Противно на брат си, той се интересуваше от изкуство и преди да го вкарат в пандиза, започна да следва икономика и мениджмънт първо в Лондон, а след това в университета в Калифорния.

Мадлин извади сгъната на четири хартийка от джоба на джинсите си и я подаде на Дойл.

— Окей, ето името на твоя издайник — рече тя.

Стана, за да си тръгне от пъба.

— Остани още пет минути — помоли той и я задържа за ръката.

Но тя се освободи от докосването му. Тогава, за да бъде с него още малко, той извади запалка от джоба си и запали хартията, без да прочете съдържанието.

— Добре, ти спечели.

Тя прие да седне пак и той ѝ поднесе нова чаша вино.

— Защо не напусна този шибан Манчестър? — попита я и си запали цигара. — Винаги си казвала, че искаш да живееш в Париж.

— Ами ти, защо не остана в Съединените щати? Тези агенции за недвижими имоти и ресторантите, които купи в Лос Анджелис, за какво ти служат? За пране на пари ли?

Той избегна въпроса и рече:

— Искаше да отвориш магазин за цветя...

— А пък ти казваше, че ще пишеш театрални пиеси!

Дойл се усмихна при това припомняне. Театралният клуб в колежа. Тогава той беше на четиринайсет години.

— Книгата на моя живот е била написана още преди да се появя на бял свят! Когато си роден в Чийтъм Бридж и се наричаш Дани Дойл, няма начин да се измъкнеш от съдбата си.

— Струваше ми се, че човек винаги има изход — отговори тя лукаво.

Пламъче светна в погледа на Дойл, последвано от открита усмивка, което незабавно преобрази лицето му и му придаде по-приятелски вид. Трудно можеше да се допусне, че това беше същият мъж, който преди месец отрязва с мачете двата крака и двете ръце на украинец, опитал се да дублира дейностите му. Тя знаеше, че доброто и злото съществуват съвместно във всеки човек. Че някои — по избор или по принуда — изваждат на показ най-лошото в себе си. В този момент си зададе въпроса какъв човек би станал Даниел, ако беше заложил на светлата страна на личността си, вместо да тръгва по криволичещия път на бягството напред със задължително гибелен изход.

Настъпиха две-три секунди, през които времето замръзна. Тези две-три секунди на прошка, когато и двамата бяха на петнайсет години. Когато се усмихваха. Когато Даниел не беше убил никого. Когато тя не беше ченге. Когато Алис не беше изчезнала. Тези две-три секунди, през които животът все още беше пълен с обещания.

* * *

Две-три секунди...

* * *

След това един телохранител се появи на терасата и странният чар изчезна.

— Трябва да вървим, шефе, иначе ще изпуснем мъжа от Ямайка.

— Идвам в колата.

Даниел допи виното си и стана.

— Можеш да разчиташ на мен да ти помогна, Мади, но това най-вероятно е последният път, когато се виждаме.

— Защо?

— Защото скоро ще умра.

Тя сви рамене.

— От години все така говориш.

Дойл яростно си разтърка клепачите.

— Този път всички искат да ми светят маслото: руснаците, албанците, ченгетата, OFAC^[3], новото поколение в квартала, което не уважава нищо и никого...

— Винаги си знаел, че нещата ще свършат така, нали?

— Рано или късно — рече той и ѝ върна оръжието.

След това я изгледа за последен път и думи, които не беше подготвил, сами излязоха от устата му:

— Нашата целувка... още мисля за нея.

Тя сведе очи.

— Отдавна беше, Даниел.

— Вярно е, но искам да знаеш, че споменът винаги е с мен и не съжалявам за стореното.

На свой ред тя го погледна. Беше мъчително да го чуе, мъчително беше и да го приеме. Имаше нещо потискащо дори, но светът не беше бял или черен и честността я подтикна да признае:

— И аз не съжалявам, Даниел.

[1] Цитатът отново е от романа „Десперадос“. ↑

[2] Дъб — ирландско име, което означава „мрачен“. — Б.а. ↑

[3] Office of Foreign Assets Control — отдел в американското Министерство на финансите, което води борба срещу прането на пари. — Б.а. ↑

THE GIRL WHO WASN'T THERE^[1]

*Тя не знаеше, че адът — това е
отсъствието.*

Пол Верлен^[2]

През седмицата след срещата на Мадлин и на Дани в полицейския участък „спонтанно“ се появиха още свидетели, така беше подновена пистата, свързана с бялата камионетка. Най-малко трима души заявиха, че са видели руса девойка на петнайсетина години в превозно средство, подобно на тези, които използват водопроводчиците или електричарите.

Техните свидетелства позволиха да бъде подготвен портрет-робот на мъж от „албански тип“, на възраст от трийсет до четирийсет години, който прокурорът от Crown Prosecution Service^[3] прие да бъде разпространен масово.

* * *

Тайно Дойл въведе интернет сайт, www.alicedixon.com, носител на информацията на асоциация, занимаваща се със събиране на парични средства за финансиране на стотиците табла за афиши по гарите, автобусните спирки и търговските галерии из цяла Англия.

* * *

На 21 март на стадион „Туйкьнам“ в Лондон, по време на Турнира на шестте нации, сред зрителите на ръгби мача между Англия и Шотландия, бяха разпространени 82 000 листовки за търсене.

Всичко се повтори на 7 април, по време на четвъртфиналния мач от Лигата на шампионите между „Манчестър Юнайтед“ и „Порто“: портретът на Алис беше прожектиран в продължение на една минута върху гигантските екрани на стадион „Олд Трафорд“ пред седемдесет хиляди души и няколкостотин милиона телезрители.

* * *

От този момент нататък свидетелствата нараснаха лавинообразно.

Полицейското управление беше атакувано от умопобъркани и от разказвачи на басни, но новите писти ставаха много: лекар твърдеше, че е срещнал Алис в деня на изчезването ѝ във влака „Евростар“ за Брюксел. Проститутка казваше, че е работила с нея в квартала „Де Вален“, зоната с червените фенери в Амстердам, прочут със секшоповете си, с пийпшоу и с изложените на „витрини“ момичета. Наркоманка се кълнеше, че е делила дрога с нея в Сохо. Тираджия беше сигурен, че я е забелязал в черен мерцедес по магистрала в Полша. Туристка изпрати на полицията снимка, направена до басейна на луксозен хотел в Тайланд, а на нея се виждаше девойка, която си приличаше с Алис като две капки вода. Придружаваше я възрастен мъж. Фотосът беше разпространен по интернет и изследван от специалисти по морфология, но накрая и тази следа беше изоставена.

* * *

В анонимно писмо неуравновесен тип призна отвличането, изнасилването и убийството на младото момиче, но той остави многобройни отпечатъци, които дадоха възможност да бъде идентифициран още същия ден. Бързо установиха, че е бил в затвора точно когато Алис е изчезнала.

* * *

На 12 април на третия подземен етаж на паркинг в „Мос Сайд“^[4] намериха трупа на Лиам Килроу, пребит до смърт с бейзболна бухалка. Мъжът беше известен като един от адютантите на Дани „Дъб“ Дойл. Тази смърт не беше добре дошла за полицията, тъй като Лиам беше техен информатор и основната им карта да се надяват бързо да заловят кръстника на Манчестър.

* * *

Тази нощ Мадлин не заспа.

[1] Момичето, което не беше там. ↑

[2] Вж. Пол Верлен, стихотворението „Любовница на Дявола“ от стихосбирката „Някога и неотдавна“. ↑

[3] Кралската прокурорска служба. ↑

[4] Квартал на три километра южно от центъра на Манчестър. ↑

16

КУТИЯТА

*Който си къпе ръцете в кръв, ще ги измие в
сълзи.*

Немска поговорка

На 15 юни странен пакет пристигна в полицейското управление в Чийтъм Бридж.

Беше адресиран до *Лейтенант Мадлин Грийн, дознател на аферата „Алис Диксън“*.

Беше херметичен контейнер от пластмаса, подобен на хладилните чанти, които се използват на пикниците. Мадлен отвори кутията: тя преливаше от счукани парчета лед. С ръце младата жена отстрани полупрозрачните кубчета. Първият пласт беше белезникав, но по-надолу червеникава течност проникваше сред леда. Когато забеляза петната от кръв, сърдечният ѝ ритъм стана трескав. Опита се да не изпада в паника и направи кратка пауза, преди да продължи изследването си. На дъното имаше... полузамръзнало парче месо, което тя огледа с отвращение. После разбра, че това беше орган.

Зле отделено от тялото сърце.

Човешко сърце.

Сърцето на Алис.

* * *

Този път лабораторията в Бирмингам разполагаше с достатъчно материал и ѝ бяха необходими само няколко часа, за да потвърди, че биологичните мостри, извадени от замразеното сърце, отговаряха на ДНК пробите, съдържащи се в косите на Алис.

Сега вече нямаше никакво съмнение.

Алис беше мъртва.

* * *

В този ден нещо се случило в Мадлин. Тя се прибра у дома като сомнамбул, изпи няколко чаши уиски и две сънотворни хапчета. На другия ден не отиде на работа, нито през следващите дни. В продължение на три седмици остана просната на леглото си, в един вид летаргия, изгубена между алкохола и медикаментите. Реалността беше станала за нея непоносима. Вече нищо нямаше значение. Нито дори възможността да арестува смахнатия, който беше извършил престъплението. Тя беше изгубила управление, неспособна да се види в бъдеще време, готова да натисне копчето „OFF“ на своя живот.

* * *

На 19 юни вестник „Сън“ съобщи, че Ерин Диксън е влязла във връзка с продуцентска къща и е получила 50 000 лири стерлинги, за да бъде пренесена на екрана история, разказваща за изчезването и убийството на дъщеря ѝ.

* * *

На 26 юни при извършване на обикновена пътна проверка полицията в Мърсисайд арестува някой си Харалд Бишоп. В пияно състояние мъжът пренасяше отзад в своя фургон режещи инструменти, изцапани с кръв. Отначало претендираше, че е разчленил глиган, когото случайно блъснал в гората на Боуланд. Но приказките му бяха объркани и подозрителни. Беше отведен в изтрезвителя в малкия полицейски участък в Прескот. Когато започна двайсет и четири часовото му задържане, полицаите не се усъмниха, че пред тях е този, когото пресата от години наричаше Палача от Ливърпул.

По време на разпита Бишоп призна за повече от двайсет убийства на млади жени или на подрастващи и също за толкова изнасилвания, извършени от 2001 до 2009 година.

Учудването беше пълно. Обикновен тест за наличие на алкохол в кръвта даде възможност за арестуването на един от най-ужасните стахановци на престъплението, които Англия е познавала. Множество убийства и отвличания от десет години насам най-последно бяха разкрити.

* * *

Признанията на Харалд Бишоп продължиха цяла нощ. Призори последното убийство, което си приписа, беше това на Алис Диксън. Обясни, че хвърлил тялото ѝ в река Мърси, след като изпратил сърцето ѝ на полицията в Манчестър.

* * *

Аферата остана на първа страница на вестниците в продължение на седмици. Бишоп беше разпитван десетки пъти, но имаше несигурна памет, често смесваше дати и объркваше реда на някои от своите престъпления. Разследващите направиха обиск на дома му и откриха толкова многобройни останки от тела, че не беше възможно да идентифицират всичките със сигурност.

* * *

На 7 юли Мадлин Грийн закачи въжето от своята сушилня за пране на гредата, която стърчеше над нейния мецанин.

Това трябваше да спре.

С останалата част от уискито тя нагълта всички медикаменти, с които разполагаше, най-вече приспивателни и премахващи тревожността. След това се качи на стол, грабна въжето, за да направи клуп. Вмъкна главата си и стегна възела.

Това трябваше да спре.

От месеци ужасяващи образи плуваха из главата ѝ. Непоносими образи, които не ѝ даваха отдиш. Образи, които я караха да почувства

осквернението, на което е била подложена Алис.

Това трябваше да спре.

Това трябваше да спре.

* * *

И тя скочи.

ЧЕРНАТА ОРХИДЕЯ

Сама. [...] Винаги съм сама, каквото и да се случва.

Мерилин Монро

Сан Франциско
Понеделник сутринта

Денят изгряваше над „Телеграф Хил“. Първите слънчеви лъчи блещукаха върху хромираната повърхност на хладилника, внезапно кухнята се събуждаше от мрака и се изпълваше със светлина. Заслепен от отражението, Джонатан вдигна ръка пред лицето си.

Вече е утро...

Изтощен от безсънната нощ, прекарана пред екрана на компютъра, той разтри клепачите си. Очите му горяха, ушите бръмчаха, а мозъкът му бе пренаситен с ужаси.

Стана мъчително, включи кафе машината, но като боксьор, замаян след серия удари, постоя цяла минута, без да реагира, с празен поглед. Не можеше да се отърве от шока, предизвикан от потъването в мрачините. Потрепери; призрактът на Алис, придружаван от сянката на Мадлин, все още кръжеше из стаята. В съзнанието му всичко се смеси, убийствената деменция на Палача от Ливърпул, мизерията на Чийтъм Бридж, пораженията от наркотика, двойствената природа на Дани Дойл, кръвта, сълзите, смъртта... Въпреки изпитваното отвращение имаше само едно желание; отново да застане пред компютъра, за да продължи да изследва документите от досието, които все още не беше отворил. Но Чарли скоро щеше да стане и преди да приготви закуска за сина си, той имаше нужда да вземе душ, за да се измие от тази лудост. Остана известно време под горещата струя, сапунисваше се трескаво, за да се освободи от кошмарните образи, които го преследваха. Натрапчиви въпроси го измъчваха като с нажежени клещи и

упорстваха. Какви ужасии беше претърпяло от Бишоп клетото момиченце, преди той да го убие? Беше ли направил други разкрития за Алис? Дали Мадлин отново се е срещнала с Дани и най-вече как настървената полицайка от Манчестър беше станала миловидна парижка цветарка?

Париж, XVI район
10 часът сутринта

Мадлин паркира своя триумф на място, запазено за мотопеди, в началото на авеню „Виктор Юго“. Свали си каската, разчорли косите си и отвори вратата на „Орлето“, малко традиционно бистро с вид на народно заведение, което изглеждаше някак странно в този по-скоро шикозен квартал. Седна на първата маса до прозореца. Оттук можеше много добре да наблюдава „Кафе Фанфан“, ресторанта на Жорж ла Тюлип, чиято престижна фасада господстваше от другата страна на улицата. Тя си поръча чай и кроасан, извади портативния си компютър от чантата, която носеше на гръб, и...

Какво търся тук?

Поставен от другата половина на мозъка ѝ, въпросът я смути. Защо изведнъж бе решила да излезе от удобните релси на живота си? Мястото ѝ беше в магазина, с Такуми и с клиентите. Защо следеше тайно пред ресторанта един тип, когото въобще не познаваше?

Ти вече не си в полицията, приятелко! Ти вече не си в полицията! — повтори си тя, за да убеди сама себе си. Но може ли човек някога да се освободи от подобен занаят?

Реши още известно време да не обръща внимание на разумната страна на своята личност. Носеше в джоба си статията от таблоида, която разказваше за връзката между Жорж и Франческа.

Раздвижи си мозъчните клетки! — нареди си тя и я разгъна на масата.

Отново разгледа снимките, неоспоримо доказателство за прелюбодеянието на Франческа. Все пак нещо в тези фотографии я смущаваше. Те бяха прекалено артистични. Като опитен манекен Франческа имаше шесто чувство за заемане на поза и за игра със светлината. Но макар да се твърдеше, че тази серия от снимки беше

дело на папарак, Мадлин имаше усещането, че те съвсем не са „откраднати“, а са част от грижливо подготвена постановка.

Но от кого? И с каква цел?

Захапа кроасана си и влезе в интернет. На сайта на ресторанта намери лесно номера на телефона на „Кафе Фанфан“. Позвъни и поиска да чуе Жорж, но ѝ отговориха, че господин Ла Тюлип няма да бъде там преди единайсет часа. Тя реши да използва времето, с което разполагаше, за да продължи с разследването си. Сайтът приличаше на ресторанта: модерен и луксозен. Ставаше ясно, че заведението принадлежи на престижния хотелски комплекс „Уин Ентъртейнмънт“.

Групата, която е изкупила всички активи на Лампръор...

В менютата — чиито цени бяха стратосферични — тя разпозна някои от рецептите, донесли славата на Джонатан. Жорж беше откраднал не само жена му, но и най-прочутите му идеи за деликатеси!

Несправедливост...

Мадлин отново потърси данни за Жорж ла Тюлип и намери блог... за гмуркания в морето. Видимо Ла Тюлип беше пристрастен към подводните снимки. Съвършено поддържан, неговият сайт беше витрина на различните пътешествия и представяше стотици сублимни фотоси на многоцветни риби, гигантски костенурки и корали в ярки багри. Ла Тюлип изследваше света от години. Той се беше гмуркал в Белиз, в Хавай, в Занзибар, на Малдивите, в Бразилия, в Мексико... Всичко беше подредено, архивирано, коментирано. Като разглеждаше уеб страниците, Мадлин спря поглед на снимката на великолепна леопардова акула. Според информацията екземплярът беше фотографиран на Малдивите на 26 декември 2009 г. Датата предизвика недоволна гримаса у бившето ченге. Според таблоида снимките с Франческа датираха от 28 декември 2009 г. Те бяха направени на плаж в Насау, на Бахамите. Само че Бахамите и Малдивите се намираха на повече от петнайсет хиляди километра разстояние, на две противоположни точки на земното кълбо... Да прелетиш от едното място до другото със самолет за по-малко от два дни сигурно беше възможно, но трудно заради необходимостта от няколко прекачвания. Убедена, че се е докопала до нещо, тя се опита да задълбочи постигнатото от интуицията си. Преминавайки от страница на страница, забеляза, че нито едно от пребиваванията на Ла Тюлип не продължаваше по-малко от седмица. Когато човек отива на края на

света, за да се гмурка... Но престоят му на Малдивите бе само два дни. Всичко навяваше на мисълта, че Жорж внезапно е прекъснал ваканцията си, за да се срещне с Франческа.

Мадлин усети остър спазъм в стомаха си. Екзалтираща я и приятна горещина, интензивен трепет, който при нея съпровождаше откриването на първите следи при всяко разследване. *Ти ВЕЧЕ не си ченге* — отново ѝ пошепна нейният вътрешен глас.

Но тя предпочете да не го послуша и удовлетворена от откритието си, излезе за няколко минути на тротоара, за да изпуши цигара.

Сан Франциско

— Добр'утро, тате.

— Добро да е, скъпи — каза Джонатан и вдигна нависоко Чарли, за да го целуне, а след това го приземи на една от табуретките в кухнята.

Детето потърка очите си и потопа глава в купата с течен шоколад. Джонатан му намаза филийка, като сложи отгоре малко акациев мед. Чарли му благодари и попита може ли да позяпа анимационни филми на малкото телевизорче. Тази сутрин Джонатан имаше добра причина да му спести проповедта си срещу гледането на телевизия.

— Разбира се, миличък — отговори той и лично пусна апарата с дистанционното.

Чарли впери поглед в екрана. Джонатан се възползва от обстоятелството, че синът му се заплесна по „Спондж Боб Квадратни гащи“^[1] и се намести пред своя компютър, за да продължи изследването на досието „Диксън“.

Сред документите, които му оставаше да прегледа, беше видеофайл, той го пусна веднага след като си сложи слушалките. Образът не беше с много добро качество. Вероятно филмът е направен с телефон или с цифров фотоапарат в средата на първото десетилетие на XXI в. Въпреки това звукът се чуваше ясно.

На пръв план човек можеше да различи Мадлин, със затворени очи. Просната на болнично легло, тя изглеждаше в кома или — най-

малкото — дълбоко спяща. След това този, който държеше „камерата“, я остави върху масичката до главата ѝ и започна да снима самия себе си. Беше кестеняв тип, мъжествен, с квадратно лице, с мътен и изморен поглед.

— Този път ще се измъкнеш, Маги... — започна той с безизразен глас.

Джонатан веднага разбра, че това е Дани Дойл...

Париж

Поршето „Панамера“ спря пред ресторанта малко след 11 и 30. Жорж ла Тюлип излезе от колата и повери ключовете на служителя, който паркира возилата.

Седнала зад прозореца на кафенето, Мадлин присви очи, за да го огледа хубаво. Той беше малко състарен в сравнение с образа от снимките, но продължаваше да изглежда добре: стегната походка, атлетичен силует. Слепоочията му бяха леко побелели, но не достатъчно, за да го определи човек като „застаряващ хубавец“.

Тя беше решила да не бърза и да го наблюдава. Предвид часа, в който пристигаше в ресторанта, Жорж вероятно щеше да отдели повече внимание на публичните връзки, отколкото на кухнята. Беше убедена, че мъжът няма да се забави особено, след като работата му приключи.

Колкото повече приближаваше време за обяд, толкова повече „Орлето“ — малкото кафене, в което беше намерила убежище — се изпълваше. Собственичката я запитва иска ли да хапне нещо и тя прие, за да не изгуби наблюдателницата си. Поръча си специалното блюдо за деня. Менюто не беше същото като от другата страна, но тя беше толкова гладна, че на няколко хапки изгълта тулузката наденица с мащерка и карамелизиран лук.

Ето че действаше по отдавна познати начини: скривалище, преследване, хипотези, похапване на крак... Беше дълбоко убедена, че е сложила край на всичко това, но старите рефлексии се завръщаха в галоп. Какво се опитваше да докаже? Че не е изгубила своя нюх? Че все още е способна да разплете възлите на поредната мистерия?

Случилото се я възбуждаше толкова, колкото и я ужасяваше. От повече от две години тя правеше всичко възможно, за да изтрие спомена за миналото си, а днес изпитваше опасение, че той внезапно се завръщаше като дявол, който излиза от бутилката. Чувстваше се като *надрусана* или като алкохоличка: никога напълно излекувана, готова при най-малкото изкушение отново да потъне в бездната.

При възкресяването на онова, което е било, сълзите бликваха в очите ѝ. Трябваше да държи мъката на разстояние. Най-вече да не мисли за Алис. Последното ѝ дознание я беше тласнало в дъното на пропастта. Беше се събудила в болницата след два дни кома, дължаща се на неуспешното ѝ самоубийство. Когато отвори очи, тя държеше в ръка телефона си. Все още замаяна, гледаше екрана, без да разбира. Върху нощната масичка, редом с простицък букет от виолетки лежеше плик, от който извади визитна картичка:

„Винаги имаме избор“.
Пази се

Даниел

Отново погледна към телефона и констатира, че някой го е използвал, за да направи филм. Когато включи опцията, лицето на Дани се появи на екрана. Никога не го беше виждала толкова изморен, нито толкова „човечен“:

— Този път ще се измъкнеш, Мади... — започна той с безизразен глас.

* * *

Този път ще се измъкнеш, Мади, но невинаги ще става така. Познавам ченгетата: те не са много различни от типовете като мен. Знам, че в крайна сметка повечето от тях поемат по пътя на разочарованието: този, който пропада в мрачините, в насилието, в страданието, в обсебеността, в смъртта...

Знам, че ти спиш с пистолета си. Знам, че си привикнала към страха. Знам, че нощите ти са неспокойни, населени с призраци, трупове и демони. Познавам решителността ти, но и меланхолията в теб. Тя ти беше присъща още когато беше съвсем млада, а работата ти я усили. Тя те превърна в жив мъртвец. Изгуби чистотата, свежестта и светлината си. Сега единствената искра, която се запалва в теб, е искрата на преследването. В крайна сметка не си много различна от майката на това момиче, която се е пристрастила към лулата с наркотик. Станала си лешояд, морфинистка, която има нужда от лов и арести, за да получи своята доза адреналин. Това е твоята инжекция, твоята нирвана, твоето успокоение. Ако продължаваш така, ще пукнеш...

Дани прекъсна монолога си, създаваше впечатление, че търси думи и си запали цигара. Намираще се в болница, където, естествено, пушенето беше строго забранено, но подобни закони, които важаха за смъртните, не се отнасяха за личност като Дойл.

Жадна си за истината — продължи той, — но това дирене на абсолютното те гложди и никога няма край. След Алис ще има други мъртъвци, други разследвания, други престъпници, които ще трябва да прибереш на топло... Всеки път ти ще изпитваш повече меланхолия, самота и блуждаене. Искаш да преследваш Злото, но Злото няма намерение да изчезне. То ще те разруши и ще те остави сама, това е всичко. Злото винаги печели накрая, повярвай ми...

Движиш се настрани от живота си, Мади. Трябва да се спасиш от тази спирала, преди да хлътнеш в пропаст, от която няма да можеш да се измъкнеш.

Не искам да водиш това съществуване. Не искам да се оставиш да бъдеш смазана.

Изчезни от този квартал, Мади. Изчезни от този шибан град. Изживей мечтите си. Замини за Париж.

Отвори цветарския магазин, за който толкова отдавна говориш! Не го превръщай в химера. Ти дори му беше измислила име, доколкото си спомням... Как беше? Носеше заглавието на стара френска песен, струва ми се „Необикновената градина“...

Изречението остана недовършено. Дани разкопча едно копче от ризата си и смукна нервно няколко пъти от цигарата, отклонявайки поглед от обектива. Той потърка очите си, опита се да добави още нещо, доближи ръката си до апарата, за да го загаси, но се отказа. Имаше вид на човек, изпаднал в безнадеждна ситуация. Изненадващо се появи сълза от изнемога и потече по бузата му. Избърса я несръчно, почти по детски. Дани не беше плакал често в живота си. Накрая просто промълви:

— Обичам те.

После образът изчезна.

И Мадлин разбра по инстинкт, че Дани е мъртъв.

От болничното си легло тя погледна към букета с виолетки, след това отново взе визитката. Когато я обърна, видя поредица от цифри. Телефонен номер, който избра панически. Беше на банка в Швейцария. Тя даде фамилията си и ѝ съобщи, че на нейно име е открита сметка и е внесена сума от 300 000 евро.

Сан Франциско

Образът изчезна.

Няколко секунди Джонатан остана смаян пред екрана, изпитвайки, без да го желае, нещо като възхищение от бандита.

Този Дани Дойл... Колко странен тип...

Какво ли беше станало с него през тези две години и половина?

В нашето ужасяващо време повечето въпроси не се съпротивляват дълго на интернет — и този път също: „Гугъл“ му даде

почти незабавен отговор:

Злокобна находка в предградията на Манчестър

Статията датираше от 10 юли 2009 г. Ден или два след като Дани беше заснел филма. Той не блъфираше: знаеше, че го грози смъртна опасност. Журналистът обясняваше, че трупът на кръстника на мафията Дани „Дъб“ Дойл е намерен с отрязани ръце и крака, а всичките му зъби са извадени с клещи. Бандата на украинеца си беше отмъстила жестоко...

Това ново откритие докара студени тръпки по гърба му. Джонатан се върна при своя компютър. Оставаше му да отвори последен документ. Файл .jpg: една снимка. Той придвижи курсора по екрана, кликна върху изображението и кръвта му се смрази.

Париж
Авеню „Виктор Юго“

Жорж ла Тюлип напусна ресторанта малко след 14 часа. Мадлин незабавно се метна на мотопеда и му се лепна отзад, за да не го изпусне от поглед. Тя го проследи до улица „Клеман Маро“, в сърцето на Златния триъгълник^[2]. Поршето се спря за няколко минути пред агенция за луксозни недвижими имоти. Младата жена, която влезе в колата, го разцелува пламенно. Висока, руса, с къса пола и славянски чар. Предизвикваща сексуална възбуда, но достатъчно представителна, за да продава на богата клиентела апартаменти по три-четири милиона евро. Колата напусна VIII район, за да тръгне по левия бряг и да стигне до паркинга на Медицинския университет „Рене Декарт“. Ръка за ръка двойката премина по улица „Сен Сюлпис“, зави по улица „Бонапарт“ и се вмъкна в жилищна сграда на улица „Абей“.

Мадлин напразно чака дващестина минути, преди възрастна дама на свой ред да влезе вътре. Тя се втурна след нея и прегледа пощенските кутии. Една от тях беше на името на Ла Тюлип. Жорж видимо водеше охолен живот: хубава кола, млада любовница,

апартамент в „Сен Жермен дьо Пре“. Не беше зле за бивш продавач на хотдог.

Еротичното им междучасие не продължи прекалено дълго: петнайсет минути по-късно двамата любовници се появиха на улицата. С бърза крачка стигнаха до паркинга, след което Жорж придружи приятелката си до офиса ѝ. Без да забелязва, че е следен, той достигна до квартала „Терн“ по авеню „Ваграм“, сви по улица „Нева“ и влезе през импозантната порта за коли на хубаво частно имение.

Мадлин спря до тротоара и разгледа позлатената табела пред зданието, на която с модерни букви беше гравирани надписът: фондация „Де Лило“.

„Ченгето“ паркира недалеч от концертната зала „Плейел“ и се върна обратно. Снежната утрин беше отстъпила на слънчев ден, но студът беше силен и от устата на младата англичанка излизаше леден дъх.

Тя се намираше в най-хубавите квартали: тук не липсваха кулинарни празници — Шоколадена къща, чайната „Мариаж Фрер“... Като внимаваше да не изпуска от поглед входа на имението, но същевременно искаше да се постопли, Мадлин се настани на маса в най-прочутата чайна в Париж.

Барът беше заобиколен от стена с етажерки от масивен дъб, украсени с десетки железни кутии, които съдържаха най-вкусните чайове. Заведението миришеше на тамян и на жасмин. Менюто с чайовете беше свръхизобилно. Малко наслуки Мадлин се остави да я понесе поезията в имената и поръча чаша „Хималайска мъгла“, придружена от маслена ронливка.

Като по рефлекс, тя извади компютъра си и влезе в интернет.

Търсенето, което направи за фондацията „Де Лило“, даде резултат. Научи, че Франк Де Лило, бащата на Франческа, е създал организацията няколко години преди смъртта си. Призванието му беше да подпомага брилянтни ученици, които нямаха възможност да продължават учението си, като им даваше стипендии. Седалището на тази асоциация — една от най-щедрите в света — беше в Ню Йорк, но тя притежаваше клон в Париж, чийто администратор беше... Жорж ла Тюлип.

Замислена, Мадлин отпи глътка от течността с вкус на лешници и на мискет. Обръчът се затягаше около Ла Тюлип, към който водеха

всички следи. По какво чудо този тръгнал от нищото мъж се беше сдобил с благоволенията на групата, която беше „изгонила“ Джонатан, и с любовта на Франческа?

Всяко от откритията ѝ увеличаваше с една степен нейната възбуда. Разследването направо я всмукваше. В момента тя не мислеше за своите букети, за украшенията и дори за магазина си. Искаше само да открие тайната на Жорж ла Тюлип, която, беше сигурна в това, беше също така загадката на раздялата между Франческа и Джонатан.

Два и половина часа по-късно

Беше вече нощ, когато Жорж излезе от сградата на фондация „Де Лило“. Междувременно Мадлин успя да опита няколко различни видове чай. Много бързо плати прекалено солената сметка и яхна мотопеда в момента, когато поршето се отправи стремително към булевард „Курсел“.

По дяволите!

Тя се метна на триумфа си и даде газ, но докато стигна на площад „Терн“, беше загубила от погледа си колата.

Не се паникьосвай.

По всяка логика Жорж трябваше да се върне в ресторанта за вечерното сервиране.

Бинго! Откри го, когато влизаше в кръговото движение на площад „Етоал“. Отново усети тръпката екзалтация. Все повече и повече се вживяваше в играта на своето „дознание“. ТРЯБВАШЕ да проникне в тайната на Жорж, да претърси апартамента му, да го разпита, за да направи признания, които...

СТОП! Ти вече не си ченге! — крещеше гласът в главата ѝ.

Вярно беше: да водиш разследване е много трудно, ако нямаш полицейска карта. Невъзможно е да го отведеш в участъка или да извършиш обиск на жилището му. Но след като нямаше сила, тя можеше да използва хитрост, да намери начин да влезе в контакт с него и да спечели доверието му.

Какъв начин?

Вятърът силно вееше в лицето ѝ. Мадлин проследи колата до авеню „Виктор Юго“ и спря заедно с нея на червения светофар. „Кафе

Фанфан“ вече беше на двайсетина метра.

Намери нещо. Сега.

Когато светна зелено, тя даде газ, за да се изравни с панамерата.

Няма да рискуваш да си изпотрошиш кокалите, нали!

Но някаква сила я теглеше напред.

Не съсипвай хубавия си моторед!

Докато поршето забавяше ход, Мадлин наруши траекторията му и рязко натисна спирачка, за да му блокира пътя назад. Бронята удари мотопеда в момента, когато той се килна на една страна. Мадлин беше изстреляна от триумфа, който се плъзна по асфалта и спря чак до един уличен фенер. Младата жена падна на земята. Главата ѝ се удари силно, но беше защитена от каската и поради бавната скорост в мига на сблъсъка не пострада особено.

Гумите на панамерата изскърцаха, оставиха ясна следа по асфалта и се заковаха. Силно притеснен, Жорж излезе от своето стоманено чудовище и се хвърли към Мадлин.

— Съжалявам! Съжалявам! Вие ми пресякохте пътя!

Мадлин констатира обхвата на пораженията: якето ѝ беше протрито, джинсите ѝ скъсани, а ръцете ѝ от дланите до лактите — изподрани. Но нищо повече.

— Ще повикам линейка — рече Жорж и посегна към мобилния си телефон.

— Мисля, че няма да е необходимо — успокои го тя и си свали каската.

Разроши косите си и го дари с най-красивата си усмивка.

Желание грейна в погледа на Жорж: огънчето на ловеца. Като прие протегнатата ръка, за да ѝ помогне да стане, Мадлин разбра, че е успяла да направи решителна крачка.

Тя спечели първия етап: да проникне при неприятеля.

Сан Франциско

Джонатан кликна върху последния файл. Снимката се появи на големия екран. Беше копие от афиша, отпечатан в хиляди екземпляри по четирите краища на Обединеното кралство, който съобщаваше за изчезването на Алис Диксън. В центъра на страницата стоеше образът

на петнайсетгодишна хлапачка, с руси и твърди коси, със скръбна усмивка и много бледо лице, посипано с лунички. Бяха избрали тази фотография, защото девойката беше облечена със суичъра, с който е била в деня на отвличането ѝ: подплатен пуловер с качулка в розово и сиво, а марката му беше „Абъркръмби&Фич“. Прекалено голяма за нея дреха, която тя беше персонализирала, като ѝ бе залепила герба на футболния клуб „Манчестър Юнайтед“.

Сред различните документи от досието „Диксън“ Джонатан се бе концентрирал най-вече върху личните бележки на Мадлин и върху официалните документи от дознанието. Това беше първият портрет на Алис, който можеше да разгледа.

Щом снимката се появи на екрана, сърцето му се разигра. Обзе го вълна от безпокойство. След това погледът му потърси очите на Алис и стомахът го присви.

Той познаваше това момиче.

Беше я срещал.

Беше говорил с нея.

Поразен от вълнение, затвори решително компютъра. Сърдечният му ритъм беше ускорен, ръцете му изтръпнаха. Пое дълбоко въздух, за да си възвърне спокойствието, но не успя.

Споменът за една среща, която беше оставила в съзнанието му неизлечим белег, бързо се появи на повърхността. Опита се да го отблъсне, но тялото му бе обзето от леден трепет, който се разтваряше под властта на страха.

Искаше на всяка цена да се добере до истината.

[1] Американски анимационен сериал, който е добре познат и на българските деца. ↑

[2] Златният триъгълник е най-елитната зона на VIII район между „Шан-з-Елизе“ и Сена; там се намират магазините на водещите модни къщи и луксозни хотели. ↑

18

ХИПНОТИЧНО

*От всички злини най-болезнени са тези,
които си причиняваме сами.*

Софокъл^[1]

Сан Франциско
Понеделник, 19 декември
22 и 30 часът

Джонатан слезе от трамвая близо до катедралата „Грейс“^[2]. Градът беше потънал в непрозрачна белота, която заглушаваше звуците и обгръщаше улиците с воал на тайнство. Той пресече „Пауел Стрийт“ пеша и премина още стотина метра, преди да стигне до болницата „Ленокс“.

— Очаква ме доктор Моралес — обяви на приемното гише.

Тъй като го помолиха да почака в хола, той се стовари на едно канапе и извади от джоба си листа хартия, на който беше отпечатал снимката на Алис.

Лицето на момичето не му даваше мира цял ден. Опитваше се да отблъсне спомена, да си рече, че греши, но не успяваше. Когато срещна Алис Диксън, тя беше кестенява и твърдеше, че се нарича Алис Ковалски, но носеше същия розов пуловер и имаше същата ранимост в погледа.

— Добър ден, Джонатан.

— Добър ден, Ана-Лучия — отвърна той и вдигна очи към красивата млада жена с матова кожа и кехлибарено черни коси.

Доктор Моралес излъчваше елегантност и сдържаност. Ниска на ръст, носеше отворената, за да се вижда блузата ѝ, медицинска престилка така, че тя приличаше на опъната по тялото дреха, която дискретно позволяваше да се оцени стройният ѝ силует.

— Ще дойдеш ли в моя кабинет?

С решителна крачка той я последва в асансьора.

— Отдавна не сме се виждали — отбеляза тя и натисна копчето за шестия етаж.

— Малко повече от година — съгласи се Джонатан.

Мълчаха, докато кабинката се издигаше нагоре. Той беше срещнал Ана-Лучия Моралес още през първите си месеци, прекарани в Сан Франциско. В труден период от живота му. Психиатърката му беше препоръчана от Елиът Купър, хирург от болницата, редовен клиент в ресторанта му, който стана и негов приятел. „Неспособна е да разреши заплетения възел на собствения си живот, но може да помогне на другите, независимо че е прекалено красива за психиатър“ — беше го предупредил старият лекар.

Джонатан отиде на няколко терапевтични сеанса, по време на които до известна степен изпадна под влиянието ѝ, после пак я посети, за да получи успокоителни лекарства, а след това повече не се весна. Психоанализата не беше за него, във всеки случай, още не беше готов.

Една вечер, няколко седмици след последната консултация, случайно срещна Ана-Лучия в бар в „Норт Бийч“. Мястото повече приличаше на пристан за хлапетии, отколкото на „Кафе Костес“^[3]. На сцената самотен китарист изпълняваше стар хит на „Лед Цепелин“, като с единия си крак удряше по кахон^[4], а с другия управляваше семплер^[5]. Джонатан все още не беше прежалил бившата си съпруга; Ана-Лучия беше зарязана от гаджето си, властен и егоистичен финансов брокер, който живееше в другия край на страната, но беше влязъл под кожата ѝ. Те изпиха по няколко бири, малко пофлиртуваха и се оказаха съвсем близо до възможността да извършат голяма глупост. Всички имаме моменти на крах...

— Не изглеждаш особено във форма — рече тя, за да наруши тишината.

— Имал съм и по-добри дни — призна той. — Всъщност ще те моля за една услуга.

Вратите на асансьора се отвориха към дълъг коридор, който водеше до кабинета на Ана-Лучия: малка стаичка с приятна светлина, гледаща към „Хайд Стрийт“.

— Слушам те.

— Ако си спомням добре, когато идвах на консултации, ти записваше нашите сеанси, нали?

— Да, но те могат да се преброят на пръстите на едната ми ръка — сети се тя и написа името на Джонатан върху клавиатурата на компютъра си.

Когато се появи досието му, лекарката уточни;

— Има три записа.

— Можеш ли да ми извадиш файловете?

— Естествено, незабавно ще ти ги изпратя по имейла. Това е част от терапията. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Благодаря, това е достатъчно — отвърна той и стана.

— Добре, няма да настоявам.

Тя на свой ред се изправи, свали престилката и я окачи на стенна закачалка.

— Работното ми време приключи, да те закарам ли? — предложи и облече непромокаемо манто от кафява кожа, което я правеше да прилича повече на топмодел, отколкото на лекар.

— Съгласен съм.

Той я последва в подземния паркинг и отидоха до чисто нова кола „Ауди Спайдер“.

— Колко консултации седмично правиш, за да си позволиш такова бижу?

— Не е моя — отвърна тя и завъртя ключа.

Виждам: твоят брокер се е върнал.

— А жена ти?

Джонатан реши, че въпросът е абсурден, и сви рамене.

Кабриолетът пое по „Буш Стрийт“ и зави по „Левънуърт“. Ана-Лучия обичаше да живее опасно. Тя се възползва от дългата дясна ивица на „Калифорния Стрийт“, за да увеличи значително скоростта.

— На какво си играеш?

— Извини ме — рече тя и намали.

Замислена, изкачи в мълчание „Грант Авеню“, а после и „Ломбард“. След малко се реши да констатира:

— Ти приличаш на мнозина други, Джонатан: изгубен в сенчестите си зони. Ще се почувстваш много по-добре, когато се избавиш от бремето на своите призраци.

— Призраците вероятно са леки — усмихна се той.

— Но веригите, които влачат, тежат тонове — не му остана дължна тя.

Той размисляше над този бърз и находчив отговор през останалата част на пътя, докато тя го остави на върха на „Телеграф Хил“.

— А ти — по-добре ли си? — запита, отваряйки вратата на Спайдъра.

— Не — призна тя, — но това е друг проблем.

— Добре, няма да настоявам.

Усмихна му се и като вихър полетя към светлините на града.

Успокоен, че се прибира, Джонатан отвори вратата на дома си. Маркус беше заспал на канапето пред стар епизод на „Стар Трек“. Той загаси телевизора и след това надникна в стаята на сина си, за да провери дали всичко е наред. Чарли спеше със стиснати юмруци. Беше откъртил пред таблета, помагайки на „Ядосаните патета“^[6] да се преборят със зелените прасета.

Малко гневен, Джонатан дезактивира електронната плоча. Когато той беше на тази възраст, заспиваше с книга, а не пред екран! Помисли за дългите часове, които прекарваше с „Тин-тин“, с „Тримата мускетари“, с Марсел Паньол^[7], с Жул Верн, а после, по-късно, със Стивън Кинг и с Джон Ървинг. Всичко това сега му изглеждаше далеч. Телевизията, конзолите за игра, компютрите и телефоните — екраните и електронните мрежи омагьосваха живота от най-ранна възраст. Повече за зло, отколкото за добро.

Дали не съм станал стар глупак? — запита се той, преди на свой ред да се поддаде на чара на компютъра си. Седна пред екрана, за да провери дали имейлите от Ана-Лучия бяха пристигнали.

Имаше три файла mp3, отговарящи на три сеанса, които той бе провел с нея. Знаеше съвсем точно какво търсеше. Пасажът, който искаше да прослуша, се намираше в началото на втория сеанс.

Сложи си слушалките, загаси лампата и се настани на канапето, за да чуе записа.

В първите минути най-вече звучеше невероятно успокоителният глас на Ана-Лучия, която се опитваше да доведе пациента си до състояние на пълна релаксация, подобно на лек хипнотичен сън.

След това тя се насочи към същината на разговора:

Миналия път вие ми разказахте за най-отвратителната седмица от живота ви: тези няколко дни, в които едновременно сте изгубили съпругата си и вашата работа. Седмица, в която сте научили за смъртта на баща си, с когото не сте разговаряли от петнайсет години. Казахте ми, че дълго сте се колебали дали да отидете на погребението му. Накрая, все пак сте се качили на самолета за Париж, нали така?

След кратко мълчание Джонатан започна своята изповед. От времето на медийната му аура беше свикнал с телевизионните камери и беше врял и кипял в интервютата. Но от две години не се беше „слушал да говори“ и му се стори странно доколко изказът и произношението му по онова време бяха заредени с емоции и страдание:

Пристигнах в Париж в късния следобед на 31 декември. Тази година зимата беше вледеняваща в цяла Франция. Седмица преди това беше валил сняг и на някои места столицата приличаше на ски шанца...

[1] Вж. Софокъл, „Едип цар“, Софокъл, „Трагедии“, превод Александър Ничев, ИК „Народна култура“, 1982 г. В текста на трагедията няма подобен пасаж; най-близко до сентенцията, цитирана от Мюсо са думите на Едип: „И има ли зло, от злото по-зло, Едипа то слетя!“ ↑

[2] Катедралата „Грейс“ се намира на хълма Ноб; това е катедралната църква на епископалната епархия в Калифорния, създадена е през 1849 г. ↑

[3] Луксозно кафене в Париж, в квартала на Халите, основано от братята Костес. ↑

[4] Кахон е перуански музикален перкусионен инструмент; представлява голяма правоъгълна кутия с отвор. ↑

[5] Семплерът е от групата на електронните инструменти. ↑

[6] Популярна компютърна игра. ↑

[7] Марсел Паньол (1895–1974) е известен френски писател, драматург и кинорежисьор. ↑

ДА ПРЕСЕЧЕ ПЪТЯ ТИ

*Успехът невинаги е доказателство за
процъфтяване, често пъти той дори е вторична
печалба от скрито страдание.*

Борис Цирюльник^[1]

Пристигнах в Париж в късния следобед на 31 декември. Тази година зимата беше вледеняваща в цяла Франция. Седмица преди това беше валил сняг и на някои места столицата приличаше на ски шанца...

Париж
Преди две години
31 декември 2009 г.

Наех кола на летището, немска, удобна и надеждна за зимни условия машина. Можех да летя до Тулуза, но заради празниците погребението на баща ми беше отложено за 2 януари и идеята да прекарам скръбна Нова година със сестра ми и със съпруга ѝ ме отблъскваше.

Така че реших да стигна до Ош^[2] с автомобил, като тръгна натам чак следващата вечер. Дотогава ми оставаха двайсет и четири часа за убиване. Не бях затварял очи от три дни и смятах да удавя безсънието си в една много дълга нощ. Мечтаех за хапчета, способни да приспят цял полк, но нямах никакви медикаменти в себе си, а да открия лекар по това време не беше лесно. Преди всичко трябваше да си намеря хотел, тъй като в този, където обикновено отсядах, в VI район, нямаше свободни стаи.

— Всичко е пълно — сухо ме осведоми рецепционистката.

Обикновено, дори когато минавах оттук импровизирано, отговорните фактори в хотела ме посрещаха тържествено, защото бях

Джонатан Лампръор, за тях беше чест, че съм избрал техния подслон, тъй като бяха закачили моя снимка с посвещение в малкия салон редом с тези на други VIP личности, които бяха пребивавали тук. Но вестите летят бързо и чиновниците несъмнено бяха наясно, че съм в „немилост“, тъй като никой не направи и най-малко усилие да ми помогне. Познавах няколко колеги в хотелиерството и луксозното ресторантьорство, но мазохизмът ми си имаше граници и реших да не им правя подарък, като гледат падението ми. След няколко разговора по телефона накрая намерих стая в скромен хотел, на площад „Шато Руж“, на ъгъла на булевард „Барбес“ и улица „Пуле“. Стаята ми беше наистина „скромна“, дори спартанска. Най-вече можеше да пукнеш от студ. Опитах се да увелича парното, но нищо не се промени. Беше 17 часът: навън вече беше тъмно. Седнах на леглото и се хванах за главата. Липсваше ми синът ми, съпругата ми ми липсваше, липсваше ми моят живот. За една седмица изгубих всичко. Преди няколко дни живеех със семейството си в просторно жилище в „Трибека“^[3], ръководех империя, имах Черна карта^[4] и по трийсетина предложения да дам интервю седмично... Тази вечер изпитвах желание да плача и щях да прекарам Нова година в самотата на отвратителна стая.

You'll never walk alone...

Злокобната очевидност изведнъж ме обзе. Напуснах стаята, за да отида при колата. Докато карах, зададох адрес на джипиеса улица „Максим Горки“ в Олне су Боа^[5], и се оставих да ме води женският глас на навигатора. На седалката до мен лежаха френските и американските вестници, купени на летището. Галската преса, която често ме беше премълчавала през последните години, този път тръбеше радостно: *Лампръор детрониран, Лампръор абдикира, Сгромолясването на Лампръор...*

Такава беше играта на медиите и аз бях подготвен за нея. Въпреки това тези заглавия бяха опустошителни и аз ги посрещах като юмручни удари право в лицето ми. Трудно ми беше дори да си помисля, че ще се възправа с нова сила. Какво знаех да правя, освен да измислям кулинарни рецепти? Нищо или почти нищо... Изгубвайки Франческа, изгубих пламъка, който ме теглеше напред, отприщването, което ме превърна от „обикновен“ сръчен готвач в „собственик на най-добрата кухня в света“. Имаше двайсет и пет тризвездни ресторанта във Франция и около осемдесет в света, но само в един от тях листата

на чакащите се попълваше за година напред. Това се случваше *при мен* и знам, че го дължах на Франческа. Защото само това ме крепеше: изключителната любов, страстта, непрекъснатата необходимост да я съблазнявам. Срегнах Франческа на трийсет и една години, но съм я търсел още от времето на лица. Петнайсет лета съм се надявал, че жена като нея съществува някъде по света. Жена, красива като Катрин Зита-Джонс, на която са присадили мозъка на Симон дьо Бовоар. Жена, която има десет чифта обувки „Стилетос“^[6] в гардероба си, но е способна да ви говори за влиянието на музиката на Хайдн върху творчеството на Бетовен или за ефекта на черния цвят в картините на Пиер Сулаж^[7].

Когато Франческа влизаше в стая, тя омагьосваше всички погледи. Жените искаха да стане тяхна най-добра приятелка, мъжете мечтаеха да спят с нея, децата оценяваха нежността ѝ. Това се случваше почти механично, неизбежно, естествено. Преживяхме нашите нажежени до бяло години любов, при такова разпределение на дейностите аз имах славата, тя имаше блясъка и магнетизма. В продължение на десет години равновесието в нашата обич се крепеше на тази нишка.

По магистралата стигнах в Олне за двацет минути. Намерих място на улица „Горки“, недалеч от сградата, където живееше Кристоф Салвейр.

— Джонатан е — обявих след като натиснах звънеца.

— Кой Джонатан?

— Джонатан Лампръор, твоят братовчед.

Салвейр беше син на сестрата на майка ми. Никога не се бяхме виждали, докато той ми се обади в Ню Йорк преди три години. Прекарваше ваканцията си в Голямата ябълка, но полицаите го арестуваха при сбиване в някакъв бар. Не познаваше никого в Манхатън и нямаше нито грош. Изпитах роднинско състрадание и платих паричната гаранция. В продължение на петнайсет дни го подслоних в една от пристройките на ресторанта, в очакване неприятностите му да приключат. Братовчедът беше откровен с мен и не скри с какво се занимава във Франция: пласираше кокаин. От напрежение тръпки полазиха по гърба ми, но той ме увери, че е *чист* на американска територия.

— Какви ги дириш тук? — запита ме, след като отвори вратата.

— Нуждая се от една услуга — казах и влязох в апартамента.
— Идваш не навреме, по дяволите. Върнах се „да смажа шкембето“, но трябва отново да изляза.
— Важно е.
— Какво ти трябва?
— Необходимо ми е оръжие.
— Оръжие ли?
— Патлак.
— Видя ли да пише „оръжейна“ на вратата? Откъде да ти намеря патлак?
— Направи усилие!
Салвейр въздъхна.
— Нова година е, мътните те взели! Хората празнуват и трябва да разхвърлям чудовищно количество дрога. Ела утре.
— Не. Нужен ми е тази вечер!
— Тази вечер не мога. Трябва да пласирам максимум кокаин за минимум време.
— Спомняш ли си, че ти помогнах, когато беше нагазил в лайната...
— А кой ще ми плати пропуснатите ползи?
— Кажу колко искаш.
— Ще ти помогна и ти ще купиш дрога за 4000 евро.
И прибави 3000 за патлака.
— Добре — отговорих непредпазливо. — Нямах нищо против доларите, предполагам?
Напускайки Ню Йорк, бях изпразнил касата си и имах в джобовете повече от 10 000 долара.
— Дай ми един час — заяви той. — Можеш да ме чакаш тук: почини си, изглеждаш кофти.
Последвах съвета му и се стоварих на канапето. На масата имаше начената бутилка коняк. Сипах си голяма чаша, после още една, за да заспя.
Салвейр се върна малко след 20 часа.
— Взех ти каквото намерих — каза и ми подаде хромиран револвер с черна дръжка.
Патлакът беше с малки размери, но тежък. С пет патрона, барабанът беше пълен.

— Това е „Смит&Уесън“, модел 60, калибър 38.

Информацията влезе през едното ми ухо и излезе през другото.

Дадох му мангизите и той ми връчи затворено с цип найлоново пликче, което съдържаше двацет дози кокаин. Поколебах се дали да не му ги оставя, но в края на краищата реших да ги взема и по-късно да ги унищожа.

Така поне никой няма да ги консумира — оправдах постъпката си.

Знам, че понякога съм много наивен.

20 часът

Сложих патлака и пликчето в жабката и се насочих към хотела. Нямахше нужда да включвам джипиеса, за да се върна по обратния път: шосе А1, после минах през „Порт дьо ла Шапел“...

По дяволите.

Глупаво пропуснах едно разклонение. Конякът ме беше замаял. Изведнъж изгубих сигурност и за името на улицата. Между „Порт дьо Клинанкур“ и „Порт дьо Клиши“ продължих петстотин метра по булевард „Де Марешо“.

Мястото не беше приветливо. Под бледата светлина на рекламните пана група проститутки дебнеше за клиенти. Някои коли спираха: смъкваха стъклата на прозорците, типовете обсъждаха цената на сеанс или на минет и после в зависимост от отговора си тръгваха с момичето. Или не. Пред мен светна червен светофар. Бях блокиран пред навес на автобусна спирка. Девойка от Изтока, с къса пола и кожени ботуши, потропа на прозореца и ми показва прелестите си. Опитах се да не ѝ обръщам внимание, но тя ми предложи хореографско мини изпълнение в стил „Мулен Руж“. Очите ѝ бяха тъжни и празни. Стана ми мъчно и реших да смъкна стъклото, за да ѝ изкажа комплимент за танца.

Знам, че съм наивен.

* * *

Две полицейски коли се носеха като вихър и достигнаха на двайсетина метра зад мен. За по-малко от три секунди улицата започна да вибрира от шума на сирените. Ченгетата бяха твърдо решили да проявят усърдие в новогодишната нощ и да отведат проститутките, а и да проверят самоличността на клиентите.

Когато вдигнах стъклото, един женски силует внезапно отвори вратата и се настани на седалката до мен.

— Тръгвайте или ще ни опандизят! — извика тя уплашено.

Беше хлапачка. Момиченце на петнайсетина години.

Проститутка ли? На тази възраст?

— Карайте, дявол ви взел!

В какъв капан се бях озовал? Вероятно имах два грама алкохол в кръвта, криех револвер, пакетче, пълно с кокаин, в жабката, а в колата ми седеше малолетно момиче.

Щях да се окажа в затвора и дълго да остана там.

Не дочаках дори да светне зелено и завих в първата пресечка.

* * *^[8]

Стремително преминах по авеню „Порт дьо Сен Уен“ и се включих в движението на околоръстното.

— На какво си играеш? — попитах моята пасажерка.

— 'just wanna escape these fucking cops^[9] — отговори тя на английски с неопределен акцент.

Запалих плафониерата и използвах намалелия трафик, за да я разгледам. Беше девойка на петнайсетина години, с крехък и неуловим силует. Косите ѝ бяха черни, с изключение на няколко аленочервени кичура. Дълъг бретон падаше върху очите ѝ. Носеше джинси слим, кожени кецове „Конверс“ и раирана фланелка, отчасти скрита под суичър в розово и сиво с качулка, на който беше защита емблемата на футболния отбор „Манчестър Юнайтед“. Дребен диамант блестеше върху лявата ѝ ноздра, докато на врата ѝ висеше средновековно колие от сребро и тъмnochервен кристал. Готическият грим — черна очна линия на фона на бледия тен — ѝ придаваше мъртвешки вид, но говореше за нещо отработен стил.

Погледнах чепиците ѝ: бяха почти нови. Тази хлапачка имаше маркови парцалки и бижута. Не беше момиче от улицата, а по-скоро

богаташко чедо.

Не знаех какво да правя. Не можех да я оставя наред околоръстното. Трябваше да науча повече подробности, но тя нямаше вид на бърбровка. Завих при първата отбивка, която водеше към бензиностанцията при „Порт дьо Монтръой“ и спрях на паркинга.

— Как се казваш? — попитах на английски.

— Какво ви влиза в работата?

— Слушай, *ти* се качи в моята кола, без да те разпитвам за нищо, така че по-внимателно с тона, окей?

Сви рамене и обърна глава.

— Как се казваш? — повторих твърдо.

— Алис — въздъхна тя. — Алис Ковалски.

— Къде живееш?

— Не разбирам защо се интересувате.

— Защо преди малко изпитваше страх от ченгетата?

— А вие? — не ми остана дължна тя.

Хванат накъсо, започнах да се защитавам.

— Пих малко повече, това е всичко.

В това време зле затвореният капак на жабката зейна и тя зяпна от учудване. Гледката на огнестрелното оръжие и на наркотика предизвика паника у момичето. То отвори вратата, за да избяга, убедено, че е попаднало на негодник.

— Чакай, не е каквото ти се струва! — казах и изтичах след нея по паркинга.

— Оставете ме — отблъсна ме тя и влезе в бензиностанцията.

Запалих цигара и я наблюдавах през прозореца. Беше седнала на табуретка, близо до автомата за цигари и напитки. Кое беше това момиче? От какво се опитваше да се измъкне? В този момент ме обзе желанието да се върна в колата и да замина. Всичко това не ме засягаше. Освен допълнителните проблеми нямаше какво да спечеля от тази история.

Въздъхнах, но реших въпреки всичко да ида при нея. Бензиностанцията беше нагиздена с празнични декорации: кичозни електрически гирлянди, оголяла елхичка, пластмасови коледни топки. По радиото звучеше изтъркан стар шлагер от 80-те години на XX в.

— Ще ми предложиш ли еспресо?

— Нямам мангизи — каза тя и тръсна глава.

Извадих портфейла си, за да потърся стотинки.

— Искаш ли нещо? — запитах и пуснах монети в автомата.

— Да ме оставите на мира.

Опитах се да я вразумя.

— Слушай, тръгнахме зле.

— Сега изчезвайте, ще се оправя и сама.

— Как? Без пукната пара си и не говориш нито дума френски.

Няма да те оставя така. Като възрастен мъж отговарям за теб.

Тя вдигна очи към небето, но прие парите, които ѝ подадох. От автомата си избра малка бутилка мляко и пакетче бисквити „Орео“. Докато си хапваше, грабнах един екземпляр от „Метро“, който лежеше на масата.

— Виж, има моя снимка във вестника. И то не в рубриката за криминални произшествия.

Тя погледна статията и вдигна очи.

— Познавам ви от телевизията! Беше в предаване, където вие избухнахте в ярост срещу вегетарианците!

Тя говореше за епичен двубой, който ме противопостави на могъщи активисти, те се опитваха да забранят черния дроб в Съединените щати.

— Щом сте звезда, какво търсите при проститутките за по 20 евро вечерта на Нова година, с пълна с наркотици жабка? — попита тя провокативно.

— Добре, върви с мен — помолих я.

Бог да благослови телевизията. Известността ми беше възстановила донякъде доверието ѝ и оставайки на известна дистанция, тя все пак прие да ме съпроводи до беемвето.

— Първо, не бях клиент на проститутките и ти знаеш това много добре, защото не би се качила в колата ми, дори за да се спасиш от полицията...

Тя не отговори, доказателство, че бях спечелил точка.

— Освен това наркотикът не е мой — обясних ѝ, като взех пластмасовата торбичка и я хвърлих в едно от кошчетата на паркинга.

— Историята е сложна, но бях принуден да го взема, за да си набавя пистолет.

— А оръжието за какво ви е?

— Просто за да се защитавам.

Вероятно беше американка, тъй като прие това обяснение без да протестира.

— Добре, сега е твой ред. Каж ми коя си и къде живееш, иначе ще извикам ченгетата.

— Направих глупост — започна тя. — Избягах, това е всичко. Живея в Ню Йорк, но съм във ваканция с родителите си. Имаме къща в Лазурния бряг.

— Къде по-точно?

— В Кап д'Антиб.

Познавах добре мястото. Там открих първия си „истински“ ресторант.

— Искях да се върна вкъщи, но ми откраднаха чантата във високоскоростния влак и нямам нито телефон, нито портфейл.

Изглеждаше искрена, независимо че, не знам защо, нещо не беше наред.

— Обадете се на татко или на мама, ако не ми вярвате!

Даде ми един номер, който набрах на моя портативен апарат и попаднах на някоя си госпожа Ковалски, която възприе обаждането ми като избавление. Тя ми разказа цялата история: дъщеря ѝ избягала сутринта след скарване. Паниката ѝ беше осезаема, макар че се опитваше да прикрие страха си.

Дадох ѝ да приказва с Алис, за да се успокои. Тъй като не исках да бъда недискретен, излязох да изпуша цигара, облегат на капака на колата, но чух голямата част от разговора им. Дълго бърбриха. Алис се извини и проля няколко сълзи. Когато отново ми даде да чуя майка ѝ, предложих на госпожа Ковалски да върна момичето при нея. Трябваше само да „сляза на юг“ за погребението на баща ми и сутринта щях да бъда в Антиб.

Тя дълго се колеба, но накрая прие.

* * *

Пътувахме от повече от половин час.

В сивотата и в снега тръгнахме по магистралата на Слънцето и отминахме Еври. Алис потъна в американските вестници, които бистреха моите професионални и семейни превратности.

— Жена ви е красива... — каза тя, разглеждайки внимателно снимката на Франческа.

— Да, тази фраза слушам поне по веднъж дневно от десет години...

— И това ви додява?

— Добре си разбрала.

— Защо?

— Ако не беше толкова красива, може би нямаше да ми изневери.

— Мисля, че това няма нищо общо — отсъди тя от висотата на петнайсетте си години.

— Естествено, че да. Колкото си по-красива, толкова повече са въздействията, следователно и съблазните. Проста математика...

— Но същото се отнася и за вас, нали? Във вашите предавания изпълнявате ролята на секси кулинар, който...

— Не — прекъснах я. — Не е същото. Аз не съм такъв.

— Какъв?

— Лазиш ми по нервите.

— Дяволски сте конструктивен — забеляза тя.

Сблъскала се с мълчанието ми, девойката пусна радиото и започна да търси станция. Мислих, че ще предпочете „музика за младите“, но изборът ѝ спря на „Франс Мюзик“. Алис беше погълната от изпълнението: деликатна и рафинирана пиеса за пиано.

— Хубаво е — казах.

— Шуман, „Танци на Давидсбюндлерите“^[10], опус 6.

Помислих си, че тя се шегува с мен, но когато парчето свърши говорителката обяви:

— Чухте Маурицио Полини^[11], който интерпретира „Танци на Давидсбюндлерите“ от Роберт Шуман.

— Браво!

Тя се направи на скромна:

— Беше лесно.

— Не познавам добре Шуман. Във всеки случай никога не съм слушал това парче.

— То е посветено на Клара Вик, младата жена, в която е бил влюбен.

Тя помълча и после констатира:

— Понякога любовта разрушава, понякога кристализира във великолепни произведения на изкуството...

— Ти свириш ли на пиано?

Мина време, преди да отговори. Сдържаност, която прояви на няколко пъти през тази нощ, сякаш се боеше да не направи гаф или да не ми се довери прекалено много.

— Не, на цигулка. Музиката е моята страст.

— А училището върви ли? В кой клас си?

Тя се усмихна.

— Добре, не се чувствайте задължен да разговаряте с мен.

— Какво искаше да докажеш с това бягство?

— Този път вие ми лазите по нервите — рече и отново потъна в четенето на вестници.

23 часът

Алис спеше от два часа, но се разбуди при Бон^[12], ние продължавахме да се движим по шосе А6 в посока към Лион.

— За кога е предвидено погребението на баща ви? — запита тя.

— За вдругиден.

— От какво е починал?

— Не знам.

Тя ме погледна странно.

— Не си говорехме от петнайсет години — казах и останах уклончив.

Но тъй като не се чувствах виновен за нищо, продължих още малко с изповедта си:

— Баща ми държеше ресторанта „Ла Шевалие“, обикновено заведение, на площад „Либерасион“ в Ош. През целия си живот мечтаеше да получи една звезда от пътеводителя „Мишлен“, но не успя да я постигне.

Изпреварих няколко коли, преди да продължа:

— През лятото, когато навърших четиринайсет години, се трудех в ресторанта като готвач. Вечер след работа оставах в кухнята, за да експериментирам идеите си. Така създадох три блюда и два десерта, които — под натиска на помощника си — баща ми прие да включи в

менюто. Много бързо, тъй като мълвата се разнасяше от ухо на ухо, хората започнаха да идват в заведението, за да опитват специално тези ястия. *Моите* ястия. Баща ми не се помири, че го засенчвам. В началото на учебната година, за да ме отдалечи, ме записа в един интернат в София-Антиполис, в югоизточната част на Франция.

— Тежко е...

— Да. В месеците, които последваха, „Мишлен“ присъди една звезда на семейното заведение, като цитира новите вкуснотии в ресторанта! Баща ми жестоко ми се разсърди, сякаш съм провалил най-хубавия ден в живота му.

— Какъв глупак!

— Това беше първият етап от конфликта между нас.

Тя грабна лежащия в краката ѝ екземпляр от „Тайм аут Ню Йорк“ и ми показа пасажа от статията, на който беше обърнала внимание.

— А тази история истина ли е или легенда?

— Трябва да избира, да чета или да шофирам...

— Казват, че сте съблазнили съпругата си с макарон^[13]?

— Мълвата е малко пресиленена — отвърнах и се усмихнах.

— Разкажете ми!

— По онова време Франческа току-що се беше омъжила за banker. Беше на сватбено пътешествие в Лазурния бряг, в хотела, където работех. Влюбих се в нея още от пръв поглед, както се хваща вирус. По-късно — вечерта — я видях на плажа, беше без съпруга си. Вървеше край вълните и пушеше цигара. Попитах я кой десерт предпочита. Каза ми, че е мляко с ориз и с ванилия, правила ѝ го нейната баба...

— И след това?

— Прекарах нощта на телефона, разговарях със Съединените щати. Успях да се свържа с баба ѝ, за да науча точната рецепта на десерта, а на следващия ден работих от зори до мрак, за да създам макарон с пълнеж от мляко с ориз. Приготвих дузина и ѝ ги предложих. Легендата стори останалото.

— Трябва да ви се признае, че имате класа — рече девойката.

— Благодаря ти.

— В крайна сметка вие сте малко като Шуман — пошегува се тя. — За да се хареса на любимата си, той писал концерти. А вие създавате за нея макарони!

* * *

Шалон сюр Саон, Турнюс, Макон... Беше полунощ, когато една табела ни предизвести: „Лион — 60 км“.

— Нарру New Year — каза Алис.

— Честита Нова година — отвърнах й.

— Стърже ми коремът...

— И моят. Ще спрем в някоя бензиностанция, за да купим сандвичи.

— Сандвичи! — възкликна тя. — Празнувам Новата година с най-големия кулинар на света и той иска да ми пробута шибаните сандвичи в целофан!

За първи път от седмица насам избухнах в смях. На това момиче не му липсваше остроумие.

— Какво искаш да направим? Не мога да готвя в кола.

— Защо не спрем някъде?

След четиристотин и петдесет километра без почивка и двамата бяхме изморени.

— Права си: заслужаваме малко отдих.

Двайсет минути по-късно минах през изхода „Гар дьо Пераш“, след това продължих към центъра на града, където паркирах на място, запазено за доставки.

— Последвай ме.

Въпреки студа градът живееше: музика, патардия, групи от майтапчии, пияндета, които ревяха неприлични песни...

— Никога не съм обичала 31 декември — каза Алис и вдигна ципа си до врата.

— Аз също.

Цяла вечност не бях стъпвал в Лион. Седемнайсетгодишен, в продължение на три месеца бях чирак в кухнята в ресторант, близо до операта, на ъгъла между улиците „Лонг“ и „Пльоней“.

— Затворено е — констатира Алис, когато пристигнахме пред „Ла фуршет а гош“.

— Честно казано, точно на това се надявах. По времето, когато работех тук, собственикът сложи край на вечерите за Коледа и за Нова година.

В началото на улицата малко сокаче се спускаше диагонално, за да достигне до улица „Платр“. Знаех, че по средата на павирания път има ниска врата, тя позволяваше да се стигне до дворчето, което водеше към кухните. Естествено, беше затворена с катинар, но през тази нощ достатъчно пъти бях прекрачил закона, за да не обръщам внимание на този детайл.

* * *

Кухнята на ресторанта беше модерна, съвсем чиста и подредена.

— Сигурен ли сте, че няма аларма? — попита Алис, гледайки с безпокойство прозореца, чието стъкло бях направил на прах.

— Слушай, не съм сигурен в нищо, но ако много се притесняваш, можеш да се върнеш в колата. Имаш право да си шубелийка.

— Не, не ме е страх! — защити се тя.

— Защото ти беше тази, която толкова искаше да сготвя нещо...

Изглежда ме предизвикателно.

— Окей, ще се заема със спагетите, а вие пригответе макароните, става ли?

— Макарони? Не, не е възможно. Необходими са ми най-малко 24 часа, за да измайсторя нещо достойно за това име. Ако не ги остави човек да престоят в хладилника, те...

— Добре, разбрах: биете отбой.

Забележката ѝ ме жегна:

— Както искаш. Как смяташ да приготвиш спагетите?

— Сос песто — отговори тя, отваряйки хладилника. — Има свеж босилек във фризера.

Започна да събира необходимите ѝ компоненти и аз сторих същото, като същевременно подгрях фурната.

— Подай ми цукалото! — помолих и посочих салатиерата от неръждаема стомана.

Думите ми я развеселиха. Усмивката ѝ беше колкото рядка, толкова и красива.

В съда пресях захар, бадемово брашно и какао. Тя натопи босилека в хладка вода, след това отрязва дръжките и запази само

листата, които изсуши върху кърпа.

— „Грана Падано“ или „Пармиджано Реджано“^[14]? — поколеба се.

— „Пармиджано“! Защо избяга? — попитах директно, като я гледах да стърже пармезана.

— Аз... Имам приятел в Париж, когото срещнах при едно училищно пътешествие във Франция. Искях да го видя, но родителите ми не бяха съгласни.

Притеснена, тя не отговори веднага, търсеше думите, мачкаше носа и брадичката си, не смееше да ме погледне. Все знаци, които ме караха да мисля, че лъжеше.

— И двамата отлично знаем, че това не е истината, нали?

Погледът ѝ срещна моя, молеше ме да не се опитвам да науча повече.

Върнах се към рецептата си, сложих течната смес с какаото при разбитите белтъци, докато тя изсипваше в купата на миксера сиренето, босилека, ядките от борови шишарки, чесъна и олиото.

Когато кашата стана хомогенна, аз я пъгнах в сладкарски шприц и започнах да оформям тестените части от сладкиша.

Тя опита това, което беше приготвила, посоли го, поръси черен пипер и добави олио, като продължаваше да го бърка, за да получи едновременно течен и гъст сос.

— Кой те научи да готвиш така?

— Научих се сама — отговори тя, сякаш беше очевидно.

Докато чаках сладките ми да се втвърдят, се заех с шоколадово-сметановия крем, а тя сложи житните спагети в кипяща вода.

В шкафовете намерих не много лош черен шоколад. Алис си отчупи едно парче, пък аз нарязях на ситно останалата част, за да си приготвя крема.

— За да стане достатъчно мазен, трябва да престои няколко часа в хладилника.

Погледнах часовника. Беше почти два след полунощ. Сложих в печката макароните и намалих температурата на фурната.

— Не ми разкажете защо закрихте вашия ресторант и изоставихте всичко — рече тя и си сипа чаша мляко.

— Сложно е, не можеш да разбереш...

В този момент мислех за хищничеството на „Уин Ентъртейнмънт“, на които бях принуден да продам всичките си дейности, за да предотвратя фалита, и които ме лишиха от реномето ми и от моята работа. Оттогава нататък всички ресторанти от тяхната група имаха право да вписват в менютата си *моите* ястия. Цял един творчески живот, ограбен от мошеници без скрупули. Крахът на приключението, на което се бях отдал телом и духом от шестнайсетгодишен...

Дълъг нож от слонова кост и абанос лежеше на масата. Хванах го за дръжката и го хвърлих напред. Ножът се завъртя няколко пъти във въздуха и с глух шум се заби наред вратата.

— Има само един Лампръор — това съм аз.

Без да каже дума, Алис се приближи до вратата и измъкна острието точно в момента, когато звънът на часовниковия механизъм извести, че макароните са изпечени.

* * *

Сипах малко вода под непромокаемата хартия и отделянето на пара даде възможност на бисквитите да се отлепят лесно.

— Находчиво — отбеляза Алис.

Тя ми помогна щедро да гарнирам с крема половинките, преди да ги слепим две по две, за да оформим макароните.

— За да станат хубави, трябва да ги оставим да престоят двайсет и четири часа в хладилника, но ще ускорим нещата и ще ги сложим във фризера.

В това време Алис сервира две чинии със спагети, които изядохме с огромен апетит. По време на вечерята тя ми разказа какви ли не анекдоти: че на четиринайсет години Моцарт бил способен да препише тайната партитура на „Мизерере“ от Алегри^[15], след като я бил чул само веднъж, че „Адажио“-то на Албиони не било от Албиони^[16], че в края на живота си Пикасо слагал автографи направо на кожата на почитателите си, за да избегне възможността те да ги продават, че в песента „Хей, Джуд“ на „Бийтълс“ ударните инструменти се включват едва при третия куплет, защото Ринго Стар бил в тоалетната в началото!

Когато се отпуснеше и изпитваше доверие, акцентът ѝ недоловимо се променяше. Интонациите ѝ ставаха по-„жвакащи“, тембърът беше приглушен. Караше ме да си спомням за братята Галахър^[17] и бях готов да се обзаложа, че това момиче е живяло в Северна Англия.

Макар да имаше енциклопедична култура, въобще не беше педантка, но по-скоро любопитна за всичко и изпитваше удоволствие да споделя с друг знанията си. Детето, за което си мечтаят всички родители...

* * *^[18]

Продължихме пътуването си на юг.

За два часа глътнах сто и седемдесет километра, а Алис — трийсетина макарона.

— Боли ме коремът — оплака се тя.

— Предупредих те.

Спряхме на една отбивка точно преди Екс ан Прованс. Платих бензина на касата, а тя отиде в тоалетната. Върна се няколко минути по-късно, бледа и с книжни салфетки в ръка.

— Искаш ли чай?

— Не, ще ви чакам в колата.

Лазурният бряг
7 часът сутринта

Утрото, което се задаваше на хоризонта, оцвети небето с розови ивици. На половината път между Ница и Кан, полуостров Кап д'Антиб беше истинско вместилище на скали и приморски борове.

— Трябва да ми посочваш пътя — казах на Алис, когато стигнахме Средиземно море.

Отминахме реномирания хотел „Идън Рок“, след това Алис ме отведе до последния портал на задънената улица „Сан Суси“. В това престижно и райско кътче, сред луксозните хотели и именията на милиардерите, родителите ѝ притежаваха ваканционна вила.

Желязната врата беше отворена. В продължение на повече от двеста метра алея от чакъл пресичаше борова гора, преди да стигне до голяма къща от 30-те години на ХХ век, обърната към морето. Длъгнеста и изискана жена ни чакаше на стъпалата на дома. Алис отвори вратата на колата и те се прегърнаха.

— Госпожа Ковалски — представи се тя и ми подаде ръка.

Вероятно много рано е родила дъщеря си, тъй като ми беше трудно да ѝ дам повече от трийсет и пет години. Русата ѝ коса беше прибрана в сложно сплетен кок. Имаше ясен и напрегнат поглед; чертите на лицето ѝ бяха невероятно фини и деликатни въпреки наличието на странен белег, който тръгваше от дъгата на веждата, за да разкъса горната част на бузата ѝ чак до ъгълчетата на устата. Толкова необикновено посегателство, че човек изпитваше само едно желание: да научи при какви обстоятелства е придобита тази рана. Тя ми благодари за помощта и ми предложи кафе, но аз ѝ обясних, че ме очакват.

Когато се качих отново в колата, Алис ме придружи, за да грабне десетината макарона, които не беше успяла да погълне.

— За следобедната закуска — каза и ми смигна, преди да се върне при майка си.

Беше изминала няколко метра, когато се обърна и сериозно ме посъветва:

— Грижете се за себе си.

* * *

Тръгнах обратно и паркирах пред плажа, където беше началото на крайбрежната пътека. Извадих пистолета от жабката, заключих беемвето и поех пеша по пътя с пълна със спомени глава.

Бях роден в Ош, а в Антиб бях преживял някои от най-хубавите си дни. Четиринайсетгодишен, баща ми ме изпрати в интернат недалече оттук, в София-Антиполис. На петнайсет години на крепостната стена на замъка „Грималди“, целунах Жюстин, моята юношеска любов. По-късно в „Ла Бастид“, в Сен Пол дьо Ванс, а после и в „Отел дьо Кап“ ръководех моите френски ресторанти.

Тези изникнали на повърхността спомени ме разтрепериха.

Странно е, че съдбата ме върна на мястото на първите ми успехи в деня на такова пропадане...

Пътеката беше тясна, обградена с главозамайващи отвесни скали. Скачах от една скала на друга, за да остана близо до стръмния бряг, който се низеше покрай вълните, предлагайки неповторима панорама към укрепения град, към снежните върхове на Алпите и към Леринските острови.

Спрях пред оранжевото слънце, което триумфираше на хоризонта. Въздухът беше чист, спектакълът — ослепителен, а самотата и тревожността ме гризяха отвътре.

Хубав ден за умирање.

Извадих револвера от джоба си. Думите на Кристоф Салвейр се появиха в съзнанието ми: „Смит&Уесън“, модел 60, калибър 38.

Всички имат определено мнение за самоубийството. Смел акт или проява на страх? Вероятно то не е нито едното, нито другото. Само отчаяно решение, когато човек се намира в тупик. Последно средство да се измъкнеш от живота си и да избегнеш непоносимото.

Винаги бях гледал напред, винаги бях постигал своето. Борех се срещу всичко, сражавах се със съдбата и налагах късмета си, но днес беше различно. Изправях се срещу опасен противник: срещу самия себе си. Последният противник. Най-страховитият.

В моя жест нямаше нищо рационално. Не бях го планирал месеци предварително, но той се налагаше като единствения възможен отговор на тази жестока самота, която от няколко дни ме разкъсваше и ме потапяше в нищото.

Мислих си за приятелството, но никога не бях имал приятели. Мислех си за семейството, но бях изгубил своето. Мислех си за любовта, но тя бе отлетяла.

Образът на моя син мина през съзнанието ми и се опитах да се хвана за него, но понякога дори мисълта за нашите деца не е достатъчна, за да се борим срещу смъртта.

Поставих студения метал на дулото до слепоочието си. Заредих, погледнах за последен път слънцето, след това вдишах за последен път и като освобождение натиснах спусъка.

* * *

Натиснах спусъка.
Веднъж.
Втори път.
Но не бях мъртъв.
Погледнах барабана: беше празен.
Невъзможно.

Когато напусках Олне су Боа, проверих дали петте патрона са на мястото си.

Върнах се в колата и отворих жабката: нямаше муниции. Там бяха само двете книжни салфетки от бензиностанцията, с които Алис си избърса ръцете. Между петната от макарони с шоколад тя ми беше оставила бележка, надраскана набързо със син флумастер.

Скъпи господин Лампръор, искам да кажа Джонатан,
Позволих си волността да извадя куршумите от
вашия револвер и да ги хвърля в кошчето на паркинга,
докато вие си пиехте кафето. Не знам защо сте си набавили
оръжие, но съм почти сигурна, че таите лоша идея.

Знам също, че тази нощ, макар да не се чувствахте
добре, направихте усилие да ме размивате и да се грижите
за мен. Съжалявам за финансовите ви проблеми и за
вашата съпруга. Може би един ден нещата между вас
двамата ще се оправят. Може би също така тя всъщност не
е любовта на живота ви.

Дълго време не бях щастлива. Когато наистина
тъжах, се облягах на едно изречение, приписвано на
Виктор Юго, което поставих на първата страница в
дневника си. То гласеше: „Най-хубавите години от един
живот са тези, които все още не сме изживели.“

Грижете се за себе си, Джонатан.

Алис

Докато четях тези думи, животът изведнъж се върна и аз
избухнах в ридание съвсем сам, като глупак, в колата си.

[1] Борис Цирюльник (1937) е най-известният съвременен френски психолог, невропсихиатър и психоаналитик. Цитатът е от книгата му „Умирам да кажа: срам“, издадена през 2010 г. ↑

[2] Ош е град в Южна Франция, главен административен център на департамента Жер. ↑

[3] Моден квартал в западната част на Манхатън — Ню Йорк, там живее и Робърт де Ниро. ↑

[4] Или карта „Центурион“: най-скъпата кредитна карта, пусната в обръщение от компанията „Американ Експрес“. ↑

[5] Североизточно предградие на Париж, на 14 километра от центъра на града. ↑

[6] Луксозни дамски обувки на високи токчета. ↑

[7] Пиер Сулаж (1919) е френски художник абстракционист, който обича да се заиграва с нюансите на черния цвят и го нарича „черно-светлина“. ↑

[8] В книжното издание сюжетният разделител е представен така — 19 * *. — Бел.кор. ↑

[9] Да се измъкнем от тези шибани ченгета. — Б.а. ↑

[10] „Танци на Давидсбюндлерите“ (Братството на Давид) е известна пиеса за пиано от Роберт Шуман (1810–1856). ↑

[11] Маурицио Полини (194–2) е италиански пианист и диригент. ↑

[12] Бон е френски град, винената столица на Бургундия. ↑

[13] Макаронът е традиционен френски сладкиш с хрупкава коричка и мека средина с пълнеж. Как се прави, ще научим по-нататък в романа. ↑

[14] Видове италиански сирена. ↑

[15] Грегорио Алегри (1582–1652) е италиански композитор, а „Мизерере“ е символ на ренесансовата религиозна музика. ↑

[16] Томазо Албиони (1671–1751) е италиански композитор; част от творчеството му е загубена при разрушаването на Дрезденската държавна библиотека през Втората световна война; „Адажио в сол минор“ е реконструкция на Ремо Джацато от 1945 г. ↑

[17] Певец и китарист от рок групата „Оейзис“, и двамата родом от Манчестър. — Б.а. ↑

[18] В книжното издание сюжетният разделител е представен така — 19 * * *. — Бел.кор. ↑

НЕЗАРАСНАЛА РАНА

Моето зло идва от по-далече.

Фланъри О'Конър^[1]

Сан Франциско
Понеделник вечер
Два часът през нощта

Докато сваляше слушалките си, Джонатан усети, че по бузата му се стича сълза.

Това стремително спускане по меандрите на най-мрачния период от съществуването му беше мъчително.

Дали Алис Ковалски, която беше срещнал на пътя, беше наистина Алис Диксън, жертвата на Палача от Ливърпул?

Той провери отново и отново датите, но нещо не пасваше. Мадлин беше получила изрязаното сърце на Алис на 15 юни 2009 г. Разполагайки с надежден генетичен профил, научната лаборатория беше идентифицирала органа като принадлежащ на изчезналото момиче. „Без никакво съмнение“, отбелязваше се в доклада.

Но Джонатан беше срещнал Алис Ковалски в нощта на 31 декември 2009-а.

Повече от шест месеца по-късно!

Той отвъртя капачката на бутилката водка и си сипа ободряваща глътка. Все още под въздействието на шока от откритието, се опита да не се въодушевява, дори методично разгледа всички идеи, които му идваха наум.

Първа хипотеза: двете Алис нямаха нищо общо помежду си. Всичко се дължеше на случайността и на съвпадението: същият подплатен суичър, същата емблема на футболния отбор, същата страст към музиката, същата физика. Трудно е да допуснеш, но пък защо не...

Втора възможност: Алис имаше скрита близначка. Не. Това беше глупаво. Защо едната ще живее в богато американско семейство, а

другата в бедняшки квартал в Манчестър?

Трета опция: двете Алис бяха едно и също лице. В такъв случай, или лабораторията се заблуждава при анализа на ДНК от сърцето (малко вероятно), или Алис е претърпяла сърдечна трансплантация (не много по-правдоподобно, като се има предвид и че изпратеното в полицията сърце не е било отстранено по хирургическите правила, а направо скълцано).

Последна вероятност: свръхестествено обяснение, един вид възкръсване, но кой вярва сериозно в подобни глупости?

Джонатан продължи да размисля още няколко минути, преди да си даде сметка колко късно е вече. Прибра се в стаята си, но не успя да заспи. Още от първия ден имаше лудешкото усещане, че неговият живот и животът на Мадлин са свързани с невидима връзка. Тази нощ успя да идентифицира липсващата брънка: Алис.

Мадлин, Алис...

Дължеше обяснения на първата.

Имаше да изпълнява дълг към втората.

[1] Фланъри О'Конър (1925–1964) е една от най-уважаваните американски писателки на късия разказ; майстор на южната готика. „Моето зло идва отдалече“ е заглавие на неин разказ. ↑

THE WILD SIDE^[1]

Шеметът е нещо различно от страха да паднеш. Гласът на бездната под нас ни привлича и омагьосва, също и желанието да се сгромолясаме, от което по-късно се защитаваме с ужас.

Милан Кундера^[2]

Париж, Монпарнас
Вторник, 20 декември
19,20 часът

Пред огледалото в своя апартамент Мадлин дооформяше камуфлажния си вид: шикозен и дискретен грим, високи токчета, за да удължи фигурата си, малка черна рокля от копринена тафта, нито много дълга, нито много къса, леко над коляното. Тази вечер тя се възприемаше като тръгнала „на мисия“ и ако се съди по сексбомбите, които дефилираха в леглото на Жорж, трябваше да бъде привлекателна, щом искаше да успее да го заплете в мрежите си.

Облече мантията от габардин, което ѝ бе подарил Рафаел, и излезе от апартамента, чувствайки се достатъчно пикантна и фатална, за да измами врага.

В този час колите препускаха броня срещу броня. Въпреки студата тя предпочете метрото пред такси и се вмъкна във входа на станция „Распай“.

Монпарнас, Пастьор, Севр-Льокурб...

Влакчето беше препълнено. Повечето от пътниците се връщаха от работа, други излизаха да вечерят или отиваха на театър, имаше и такива, които бързаха да пазаруват за Коледа. Мадлин отвори ръчната си чанта: там лежеше нейният „Глог 17“ — старото ѝ служебно

оръжие, което не бе предала — и джобно четиво — „Шведският конник“^[3], което върната ѝ книжарка отдавна ѝ беше препоръчала.

Камброн, Ла Мот Пике, Бир Хакейм...

Права срещу допълнителното столче, тя се огледа наоколо. Струваше ѝ се, че все по-малко хора четат в транспортните средства. Както навсякъде другаде, пътниците сезираха в екраните на телефоните си, разговаряха, играеха, слушаха музика. Тя се опита да потъне в романа, но не беше способна да се концентрира. Много народ, много блъсканица и най-вече бремето на вината, което ѝ тежеше на плещите. От събота лъжеше Рафаел. И лъжите ѝ бяха все по-малко невинни. Тази вечер му беше казала, че отива на прощаването с девическия живот на една приятелка. За щастие, той не беше нито подозрителен, нито недоверчив, иначе не би му било трудно да я разобличи.

Паси, Трокадеро, Боасиер, Клебер...

Както се беше надявала, Жорж ла Тюлип не закъсня да се свърже с нея. Едва няколко часа след „инцидента“ той звънна в магазина и ѝ предложи обяд. За да го възбуди, тя отначало отказа, но той настоя и този път Мадлин прие поканата за вечеря. Добре познаваше типовете като Жорж. В психологическите статии в женските списания ги наричаха „неудържими съблазнители“. В реалния живот им се носеше името на секс-маниаци. Въпрос на речник...

Слезе на последната спирка на шеста линия. Още от изхода на метрото беше заслепена от фееричната експлозия на илюминациите. В продължение на повече от два километра, от „Конкорд“ до площад „Етоал“, стотици дървета по най-красивото авеню на света бяха облечени в хоругви от синкави кристали. Дори най-разглезеният парижанин не можеше да остане безразличен пред магията на спектакъла.

Тя пристегна мантото си, тръгна по авеню „Ош“ и продължи до ресторант „Роял Монсо“.

— Възхитителна сте — посрещна я Жорж.

Беше се погрижил добре за нея. Салонът на заведението правеше впечатление с колонадите си, с кожените бежови фотьойли и с играта с различни матери: метални столове край бара, полупрозрачен тезгях...

— Харесва ли ви декорацията? — запита той, докато ги настаняваха на маса в малко дискретно сепаре.

Мадлин потвърди с кимване.

— Почеркът е на Старк^[4]. Знаете ли, че той облече и моя ресторант?

Не, не знаеше.

От този момент нататък тя почти престана да говори, задоволяваше се да бъде красива и да се усмихва, даваше си вид, че е възхитена от любовния флирт на хубавеца Жорж. Приказките му бяха обиграни. С огромно желание той говореше и за двамата, разказваше за своите пътувания, за това как практикува екстремни спортове, за Давид Гета^[5] и за Армин ван Бюрен^[6], когото „познавал лично“, за парижката нощ, която според него е „мрачна, ужасяваща и почти мъртвешка“.

— Много е зле: вече почти няма истинска ъндърграунд култура в столицата. Най-добрите диджеи и най-креативните звукозаписни компании се изселват в Берлин или в Лондон. Ако днес наистина искаш да си спретнеш празник, трябва да се качиш на самолета!

Мадлин разсеяно слушаше тези предварително подготвени слова, които той навярно беше произнасял стотина пъти. Когато ѝ носеха ястие — рохко сварени яйца с речни раци и манатарки, телешко филе в собствен сос с моркови... — тя се питаше какво ли би рекъл Джонатан.

След като излапа и последната хапка от своя десерт — невероятно хилядолистно тесто с шоколад и с лимон, — прие да изпие „последна чаша“ у Жорж.

Настани се на седалката на поршето, което отговарящият за колите пред ресторанта бе докарал. Преди да потегли, Ла Тюлип се наведе към Мадлин и я целуна по устата.

Очевидно този тип няма никакви подозрения.

Усмихна му се, престори се, че ѝ харесва и му върна целувката.

В това време в Сан Франциско...

Часовникът на летището показваше дванайсет, Джонатан целуна сина си и го пусна на земята. Със самолетен билет в ръка той погледна към Маркус.

— Поверявам ти Чарли за два дни. Алесандра остава в града по време на ваканцията, може да идва да ти помага. Що се отнася до ресторанта, анулирах всички резервации до края на седмицата.

— Сигурен ли си, че искаш да се качиш на този самолет?

— Напълно.

— Не разбирам добре какво ще правиш в Лондон.

— Всъщност отивам в Манчестър. Трябва да се срещна с един човек, да уточня няколко детайла...

— Не може ли работата да почака?

— Не.

— Не искаш ли да ми обясниш?

Джонатан остана уклончив:

— Имам да плащам дълг, да прогоня призраци, да осветля сенчести зони...

— Свързано ли е с тази жена, Мадлин Грийн?

— Ще ти разкажа всичко, когато започна да виждам нещата по-ясно. Докато чакаш, грижи се за Чарли.

— Естествено.

— Това ще рече нито капка алкохол, без курви вкъщи, без патардии, наркотици, всякакви лайна...

— Мисля, че те разбрах.

— По отношение на него това ще рече да си мие зъбите всяка сутрин, да не гледа жестоки филми и комикси, без телевизионни излишества, без сладки неща на всеки пет минути, най-малко по пет порции плодове и зеленчуци дневно, пижамата и в леглото в 20 часа.

— Разбрано.

— Всичко ли е ясно?

— Като бял ден — отговори Маркус и разсмя Чарли.

Един след друг Джонатан ги прегърна за последен път и премина в зоната за заминаващи.

Самолетът на „Бритиш Еървейс“ в посока към Лондон излетя от Сан Франциско малко след 13 часа. Гледайки през прозорчето, Джонатан почувства, че сърцето му се свива.

Беше ли добра идея посред коледната ваканция да изостави сина си, когото виждаше толкова рядко? Без съмнение не. Опитва се да прогони съмненията. Сега не можеше да се върне назад. Трябваше да разбере, да се добере до разрешението на тази мистерия, отвъд

спомените и привидностите. След Мадлин беше негов ред да се сблъска с призрака на Алис Диксън.

Париж

Жорж покани Мадлин да влезе първа в малкия асансьор. Затвори вратата, натисна бутона за петия етаж и вкара езика си в устата на младата жена. Една от ръцете му притисна гърдите ѝ, докато другата се опитваше да вдигне нагоре роклята.

Мадлин усети, че гърлото ѝ пресъхва, но успя да преодолее отвращението. Тя беше тук на мисия.

На МИСИЯ.

Мезонетът на Жорж заемаше двата последни етажа на сградата. Организиран като огромно хале, модерният апартамент беше обзаведен с прости и немногобройни мебели, обагрен в естествени цветове. Футуристична стълба от стомана свързваше двата етажа.

Жорж пое мантото на гостенката си, след това докосна стъклен електрически ключ и в стаята се разнесе музика:

— Харесва ли ти? Това е *Прогресивен транс*, предложен от датчанина Карл Карл: кралят на берлинската сцена. Според мен той е новият Моцарт.

А ти си завършен глупак — помисли си Мадлин и му предложи най-чаровната си усмивка.

Сега, когато бяха само двамата, тя не се чувстваше добре. Сърцето ѝ биеше силно в гърдите. Изпитваше опасение от това, което щеше да се случи. Едната част от нея искаше да е другаде, с Рафаел, в уютния комфорт на апартамента ѝ. Но другата страна на личността ѝ, другата вътрешна половина изпитваше трескава възбуда под въздействието на опасността.

— Да ти приготвя ли коктейл „Пинк Пуси Кет“^[7]? — предложи тя и мина зад бара.

Като чу думата *котенце* Жорж изгрухтя от доволство. Той застана зад завоението си, сложи ръце на бедрата ѝ и ги плъзна нагоре към гърдите.

— Чакай, скъпи, всичко ще обърна! — каза тя и внимателно се отмести.

Мадлин взе две чаши и ги напълни с кубчета лед.

— Имам подарък за теб! — рече той и извади от джоба си две малки розови хапчета, украсени със звезда.

Екстази...

Тя взе една от таблетките и му смигна съучастнически.

— Трябва да намалиш светлината — настоя и се престори, че поглъща амфетамин.

Този идиот ще провали плана ми.

Сипа водка в чашите за коктейли, добави сок от грейпфрут и малко сироп от гренадин. Възползва се от миг разсейване на Жорж, за да сложи в питието му една доза рохипнол, могъщо сънотворно, използвано често от изнасилвачите.

— Пресуши чашата! — каза и му подаде питието.

Слава Богу, Жорж не чакаше да го подканят и изпи наведнъж своя коктейл, но щом остави чашата, бутна Мадлин върху канапе, облечено в черен плат, гарнирано с възглавнички на бели и черни ивици.

Двете му ръце хванаха главата на младата жена, насочиха устните ѝ към своите за целувка, която, според него, беше чувствена. Той набута езика си в устата ѝ, вдигна роклята до бикините, разкопча горната част и започна да гали гърдите ѝ, да смуче и хапе зърната.

Мадлин усети, че гърдният ѝ кош се свива. Не ѝ достигаше въздух. Притиснатото към нея тяло на Жорж беше тежко, излъчваше неприятна топлина и миризма. Горещият му и солен дъх предизвикваше у нея отвращение и пристъпи на задушаване. Възбуденият Жорж лежеше отгоре ѝ, гризеше врата ѝ, виждаше се в кожата на лъв, който се готви да погълне газелата. Тя примираше и същевременно беше съгласна с това, което се случваше. Никой не я беше накарал насила да дойде. Никой не я задържаше. Можеше да спре играта с една дума или вик, но не го стори.

За да издържи, тя се фокусира върху заобикалящата я среда, концентрира се върху шума от обувката ѝ, падаща на пода, гледаше тавана, осветяван от фаровете на минаващите по улицата автомобили.

Лицето на ресторантьора се залепи към нейното. Мъжът изостави гърдите ѝ, за да хапе ушите ѝ.

— Харесва ли ти? — прошепна той.

Тя се задоволи със стон и усети ерекцията му под кръста си. С властен жест Жорж взе ръката ѝ и я сложи на члена си. Мадлин затвори очи и усети вкус на кръв в устата си.

Търси. Научи. Разбери.

Разследвай.

Това беше нейният наркотик, откакто влезе в полицията. Беше ченге, оставаше си ченге. Прояви се истинската ѝ природа. Нещо, пуснало корени в нея, което я заразяваше като болест.

Пръстите на Жорж се плъзнаха надолу към корема ѝ, опипваха бедрата, докосваха началото на венериния ѝ хълм.

Мадлин обърна глава към голямото огледало в салона и видя очите си, които блестяха в нощта. Вкусът на замайването, двойствеността на насилието, необходимостта да прекрачиш граници: тази изпълнена със свръхчувствителност страна на нещата, която тя беше загърбила от две години, се връщаше към нея като бумеранг. Спомените и отколешните усещания се появяваха на повърхността. Пагубната привичка към опасността; зависимостта, която можеше да поражда тази професия. Когато се сблъскаше с кървав случай, нищо не можеше да се сравнява с адреналина, който се появяваше при работата ѝ. Нито ваканциите, нито излизанията с приятели, нито сексът. Разследването я правеше дълбоко вгълбена в себе си, мистерията я разкъсваше отвътре. Някога, когато се появеше важен случай, тя „живееше“ в полицейския участък, спеше в гарираната си на паркинг кола или дори в килиите за разпити. Тази вечер беше различно. Поне на пръв поглед. Наистина нямаше убийство, но нюхът ѝ диктуваше да се ожесточи. Франческа се беше превърнала в нейна натрапчива идея: какво беше тласнало тази жена да саботира драговошно любовта си и да взриви семейното си гнездо? Подобно поведение несъмнено прикриваше нещо много голямо...

Още малко пръстите на Жорж останаха впити в тялото ѝ, докосваха плата на бикините ѝ, преди постепенно да изгубят пъргавината си. Когато усети, че „любовникът“ ѝ се срутва върху нея, Мадлин се освободи и скочи от канапето като гмуркач, издрапал да се върне на повърхността на водата. Ла Тюлип лежеше на софата, приспан от лекарството. Мадлин побърза да се убеди, че мъжът все още дишаше. Надяваше се комбинацията от рохипнола и екстазито да не доведе до нежелателен ефект.

Да не губи време. Да действа. Веднага.

Мадлин методично се хвана на работа. Този апартамент криеше тайна, тя беше сигурна. Първо спря оглушителната музика, която я ужасяваше, запали всички лампи и започна претърсването.

Мезонетът беше голям, но относително празен. Или — по-точно — всичко се намираше на мястото си. Жорж беше педантичен и несъмнено използваше жена за почистване. Имаше огромен гардероб, който би възбудил ревността на всяка мадама. В библиотеките и в шкафовете всичко беше грижливо подредено: спортни артикули, хай-фи техника, последен писък на модата, стотици DVD-та, няколко албума... Мадлин преобърна всички лични вещи, отвори навсякъде, където трябваше, претършува всяко кътче. Този вид „познание“ не се губеше. Тя не беше наясно какво точно търсеше, но бе сигурна, че все нещо трябва да намери. Може би сред множеството книжа, които Ла Тюлип пазеше в класьори и в папки?

Провери дали Жорж все още е в безсъзнание, извади своя „Глок“, в случай че той внезапно се събуди, и се настани зад бюрото му, за да прегледа документите: банкови извлечения, съобщения за дължини данъци, електронни фактури за електричество, документи за движими и недвижими вещи. Този „обиск“ й отне повече от един час, но не доведе до разкриване на нищо, което тя не знаеше. Ресторантьорът имаше съществени приходи и като собственик на заведението, и най-вече като администратор във фондацията „Де Лило“.

Мадлин побесня от несполуката.

Времето минаваше бързо.

Оставаше алуминиевият портативен компютър, сложен на ниската масичка в салона. Дознателката предпазливо го отвори. Когато беше ченге, тя можеше да предоставя анализите на съдържанието на твърдите дискове на специализирана служба, собствените й познания по информатика бяха ограничени. Извади късмет, защото лаптопът беше включен и не беше нужно да търси необходимата парола. Задоволи се с две-три основни манипулации, разгледа работните досиета, прерови снимките — имаше тонове от подводни гмуркания,

спря се на уеб сайтовете. Отдели внимание на последната електронна кореспонденция, но не намери нищо интересно.

Да разследваш, означава да упорстваш.

Без да губи кураж, тя започна да тършува в софтуера за електронна поща. Жорж ползваше протокол IMAP (интернет протокол за достъп до съобщения). Мадлин бе сторила същото за собствения си адрес, което ѝ позволяваше да разглежда имейлите си едновременно на телефона и на персоналния си компютър. Не беше необходимо да си експерт по информатика, за да знаеш, че в такъв случай всички писма остават архивирани в сървъра, дори тези, които потребителят смята, че е изтрил.

Мадлин възнамеряваше да хвърли поглед на архива. Там имаше милиони имейли, получени или изпратени от години. Тя приложи различни ключови думи, докато най-накрая успя да изолира пощата, която търсеше. Доказателството, че е на прав път:

От: Франческа Де Лило

До: Жорж ла Тюлип

Дата: 4 юни 2010 г., 19:47

Жорж,

Моля те, откажи се от намерението си да отидеш да видиш Джонатан в Сан Франциско. Ние взехме правилното решение. Късно е да имаш угризения на съвестта, мислех, че си разбрал всичко, като си прочел пресата.

Забрави Джонатан и това, което ни се е случило. Остави го да се съвземе.

Ако му признаеш истината, ще поставиш и трима ни в драматично положение и ще загубиш всичко: работата, апартамента и личния си комфорт...

Ф.

Писмото беше несвързано, но интересно. Несъмнено имаше какво да открие човек, четейки между редовете. Тя разпечата имейла и за по-сигурно изпрати едно копие до собствения си адрес.

Един часът през нощта

Ледена вода върху лицето. После шамари. Жорж отвори очи точно когато нова плесница се стовари върху бузата му.

— Какво става...?

Завързан със собствените си връзки, седеше на стол в салона. Опита се да се освободи, но ръцете му бяха извити зад гърба и всеки от глезените му прилепен до крак на стола. На десет сантиметра от лицето му го заплашваше дулото на автоматичен пистолет. Беше под пълното владичество на тази жена, която беше имал непредпазливостта да доведе в дома си и която го бе „оплела като салам“.

— Аз... мога да ви дам пари. В гардероба има сейф, в който ще намерите най-малко 20 000 евро.

— Да, вече намерих мангизите ти — отговори Мадлин и му хвърли банкнотите в лицето.

— Какво друго искате?

— Истината.

— Истината за какво?

— За това.

Той наведе глава и видя имейла на Франческа.

— Коя сте вие всъщност? Мислех, че сте цветарка и че...

— Аз съм жената, която държи оръжието.

— Не знам какво ви интересува в тази афера, но ви съветвам да...

— В твоята позиция ми се струва, че няма какво да ме съветваш. Да се върнем към имейла: защо искахте да отидете да видите Джонатан Лампръор в Сан Франциско?

На края на силите си, Жорж обилно се потеше. За да го принуди да говори, Мадлин увеличи натиска, като допря дулото на оръжието към челото на ресторантьора.

— На Джонатан дължа всичко — трудно изрече той. — Измъкна ме от дъното и ми помогна да успея. Беше млад и изпълнен с енергия. По онова време беше наистина изключителен човек: щедър, способен да ви освободи от демоните ви и да изтръгне най-доброто от вас.

— И за да му благодарите, вие му откраднахте жената?

— Съвсем не! — защити се той и тръпки обзеха гърдите му. — Нима смятате, че Франческа може да се влюби в тип като мен! Тя беше луда по съпруга си!

Жорж завъртя главата си надолу и избърса потта, която се стичаше по лицето му.

— Бяха странна и екзалтирана двойка — продължи той. — Всеки от тях се възхищаваше на другия. Всеки искаше да удиви другия. Бяха си разпределили задълженията, той в кухнята и на телевизионните екрани, тя зад кулисите, заета с разширяването на влиянието на групата. Франческа обожаваше съпруга си, искаше той да разпростре кулинаруните си владения из целия свят, но...

— ... но какво?

— В желанието си да постигне много бързо разрастването, тя взе лоши стратегически решения, които доведоха групата до прага на фалита.

Сега Жорж тракаше със зъби. Големи черни кръгове като натрупани сажди се бяха образували под очите му. Сместа от екстази и приспивателно не беше за препоръчване.

— Значи тези снимки в таблоидите на вас и на Франческа са лъжа и измама?

— Естествено! Един ден преди две години тя ми телефонира от Бахамите. Беше точно по време на коледната ваканция. Бях на Малдивите с приятел и се гмурках. Доведена до паника, ме помоли да отида при нея в Насау преди петнайсет часа на по-следващия ден. Каза ми, че е спешно. Поисках да науча повече подробности, но ме убеди, че колкото по-малко знам, толкова по-добре ще е за мен.

— Какво ви подтикна да приемете?

— Франческа беше моя работодателка и не бих могъл да кажа, че ми остави правото да избирам. Спомням си, че беше ужасяваща лудница; самолетите бяха пълни; трябваше да летя през Лондон, за да пристигна навреме. Мислех си, че ще получа повече информация на място, но не беше така. Тя просто с един местен папарак подготви мизансцена за дебилните снимки и си тръгнахме със следващия полет.

— И?

— Джонатан ни чакаше на летището. Не знам кой го беше предупредил, но нещата се развиха много зле. Той стовари юмрука си

върху лицето ми и жестоко се скара с жена си пред всички. На следващия ден те обявиха развода си и продажбата на групата.

— Никога ли не сте споделяли истината с вашия приятел?

— Не. Няколко пъти си мислех да го сторя. Имах угризения, знаех, че се чувства зле и че вегетира в Сан Франциско. Говорих с Франческа и всеки път тя ме разубеждаваше, още повече...

— ... още повече че нейната фондация ви плащаше щедро, за да запазите мълчание.

— Слушайте, никога не съм претендирал, че съм положителна личност — защити се Жорж. — Само Джонатан вярваше в това.

— А Франческа?

— Продължава да живее в Ню Йорк със сина си. След смъртта на баща ѝ основно тя се занимава с фондацията.

— Има ли си някого?

— Не знам. Понякога идва с придружител на благотворителните вечери или на премиерите на спектакли, но това не означава, че излиза с мъже. Добре, ще ме освободите ли, по дяволите?

— Не повишавай тон, ако обичаш. За какво намеква тя в писмото си с думите: „Мислех, че си разбрал всичко, като си прочел пресата“?

— Нямам представа!

Мадлин се изпълни с подозрение. Беше готова да се обзаложи, че по този въпрос Жорж лъжеше. Като си възвръщаше присъствието на духа, той дори започна да заплашва:

— Вие, предполагам, си давате сметка, че щом ме освободите, ще изтичам в полицейския участък и...

— Не вярвам, не.

— Защо?

— Защото полицията съм аз, глупако!

Налагаше си да се успокои. Намираще се в рискована ситуация. Какъв трябваше да бъде следващият ход? Да му бутне дулото на глока в устата? Да му налее вода в дихателните пътища, за да го задави? Да му отреже крайчето на пръста?

Тип като Дани за по-малко от пет минути щеше да принуди Жорж да говори. Но не беше сигурна дали самият Дани би желал тя да мине от другата страна.

Взе нож от кухнята, отразя една от връзките, които стягаха Жорж, така че освободи дясната му ръка.

— Останалото ще направиш сам — каза тя и напусна апартамента.

[1] Дивата страна. ↑

[2] Цитатът е от романа „Непосилната лекота на битието“ на Милан Кундера, бълг. издание: превод от чешки Анжелина Пенчева, ИК „Колибри“, 2000. ↑

[3] „Шведският конник“ е роман от австрийския писател и математик Лео Перуц (1882–1957). ↑

[4] Филип Старк (1949) е известен френски дизайнер и декоратор, който наистина е създател на вътрешната подредба на ресторант „Роял Монсо“ в Париж. ↑

[5] Давид Гета (1967) е известен френски диджей. ↑

[6] Армин ван Бюрен (1976) е холандски диджей. ↑

[7] „Пинк Пуси Кет“ (котенце) е коктейл от водка, джин, гренадин и лед. ↑

ПРИЗРАКЪТ ОТ МАНЧЕСТЪР

Тайната, която човек пази, е като грях, който не изповядва: тя покълва, изпълва се с поквара в нас и започва да се храни с други тайни.

Хуан Мануел де
Прада^[1]

Сряда, 21 декември
Лондон

Самолетът на „Бритиш Еървейс“ кацна на летище „Хийтроу“ в 7 часа сутринта, в мрак, дъжд и мъгла. Това „английско“ време не притесни особено Джонатан: той не беше дошъл тук на почивка. Едва слязъл, смени няколко долара и отиде на гишето на фирмата за отдаване на коли под наем „Херц“, за да получи машината, която предната вечер беше запазил по интернет.

От Лондон трябваше да кара четири часа по магистралата, за да стигне до Манчестър. Първите километри бяха кошмарни: Джонатан имаше чувството, че никога няма да свикне с движението отдясно. Антибритански настроения му минаваха през съзнанието (непрекъснато критикуваха арогантността на французите, но какво да си мисли човек за народ, който отказваше да въведе еврото, продължаваше да поддържа движение отляво и даваше знак за почест, като вдигаше показалеца и средния пръст?), но бързо отхвърли етноцентристките клишета. Пое дълбоко въздух и си каза, че е достатъчно да остане верен на дзен идеята да кара по-бавно и да се концентрира.

След това стигна до кръгово движение, щеше да сбърка посоката, искаше да подаде мигач, но оплете командите и включи чистачките, накрая едва не се бутна в кола от отсрещното платно.

По магистралата караше внимателно, следеше ориентирите и указанията за оставащите километри. В предградията на Манчестър включи джипиеса и посочи на навигатора координатите на полицейския участък в Чийтъм Бридж. Беше отведен до сивееща сграда, пред която усети изблик на вълнение. Мястото беше точно такава, каквото си го беше представял. Тук Мадлин беше работила, тук в една мъглива утрин Ерин Диксън беше дошла, за да съобщи за изчезването на дъщеря си...

В приемната той се осведоми дали *детектив* Джим Флеърти все още работи там. Тъй като му отговориха положително, попита дали полицаят може да го приеме.

— Имам да му съобщя нови елементи по едно от неговите разследвания.

Рецепционистката говори с някого по телефона, след което го помоли да я последва. Те пресякоха голяма зала, организирана като общ офис, той си спомни, че я е видял на старата снимка от рождения ден на Мадлин. Полицейският участък си беше все същият. През всичките тези години нищо не се беше променило с изключение на това, че постерът на Кантона беше изчезнал и на негово място бе окачен портретът на Уейн Руни^[2].

Не сте сторили най-доброто, приятели...

Рецепционистката го въведе в кабинета, който Флеърти делеше с млад лейтенант.

— *Главният детектив* ще ви приеме.

Джонатан поздрави другия полицаи и пристъпи навътре в стаята. Флеърти беше прибрал стария постер на Кантона и го беше залепил до афиш за концерт на „Клаш“^[3].

Точка за него...

Върху корковото табло беше закачил различни снимки — рождени дни, изпращания на колеги в пенсия, всевъзможни чествания, — които датираха от времето, когато Мадлин беше „все още тук“. Най-после, горе вдясно, се виждаше пожълтелият и окъсан плакат, подготвен при изчезването на Алис Диксън. Не само че Флеърти не го беше махнал, но беше поставил редом с него портрета на бившата си съекипница. Очевидното се набиваше на очи: двете жени имаха еднакъв поглед, тъжен и премрежен, същата красота и създаваха

чувството, че се намират някъде другаде, в свят, който принадлежи само на тях, далеч от този, който държеше фотоапарата.

— Мога ли да ви помогна? — запита Флеърти и затвори вратата след него.

Джонатан го поздрави. Полицаят имаше приветливо лице, червеникаво-русоляви коси, беше едър и пълен. На снимките беше по-скоро „хубав мъжага“ но сега малко се беше поотпуснал. Най-вече коремът му изскачаше от всички страни: няколко седмици диета „Дюкан“ биха направили силуета му по-съблазнителен.

— Имаме обща позната, лейтенанте — започна Джонатан и седна.

— Коя е тя?

— Мадлин Грийн.

Пламъче грейна в очите на Флеърти.

— Мадлин... Тя не ми се е обаждала, откакто напусна. Как е?

— Мисля, че е добре. Цветарка е в Париж.

— Такива неща чух и аз.

— Всъщност — поде отново Джонатан — не съм тук да ви говоря за Мадлин, а за Алис Диксън.

Флеърти се смути и заплашително свъси вежди. В този момент напрежението се съгъсти и Джонатан вече нямаше никакво желание да го съветва да предприема диети.

— Вие сте шибан гаден журналист, така ли?

— Нищо подобно, аз съм майстор.

— Майстор на какво?

— Майстор-готвач.

Полицаят го огледа и малко поомекна:

— По едно време говорехте по телевизията, нали?

— Да, това съм аз.

— Какво търсите тогава в моя кабинет?

— Имам сведение, което може да ви заинтересува.

Полицаят погледна крадешком колегата си, после обърна внимание на стенния часовник, който показваше 13.

— Обядвал ли сте? — попита.

— Не още. Взех самолета от Сан Франциско и кацнах в Лондон тази сутрин.

— Само за да говорите с мен ли?

— Да.

— Има един бар, който ченгетата посещават, на две улици оттук. Как ви звучи порция риба с пържени картофки?

— С удоволствие — отговори Джонатан и стана, за да го последва.

— Но ви предупреждавам, че не е „Фат Дък“^[4]...

* * *

Полицаят не беше излъгал за обстановката. Заведението беше шумно, миришеше на пържено, на бира и на пот.

Още щом седнаха, Флеърти мина на темата:

— Вие изглеждате симпатичен, но ще ви предупредя веднага: аферата „Алис Диксън“ е приключена преди две години, разбрахте ли? Ако сте дошли да ми мачкате топките с откачени теории и псевдо-разкрития, ще ви навра главата във вашата чиния, ясен ли съм?

— Пределно — отговори Джонатан.

Може би той не се изразява по най-подходящия начин — помисли си и погледна през прозореца, където дъждът се сипеше, а тежки черни облаци плътно висяха над града.

— В такъв случай ви слушам — каза Джим и погълна огромно парче от пържената риба.

— Какво се случи с Ерин Диксън? — започна Джонатан.

— Майката на момичето ли? Умря миналата година от свръхдоза. Профука парите, които грабливите птици от телевизията й дадоха. Не разчитайте на мен да изпитам съжаление за съдбата й...

— Защо аферата беше приключена толкова бързо?

— Бързо ли? Получихме сърцето на момичето преди две години и половина, в края на пролетта на 2009-а, десет дни преди арестуването на Харалд Бишоп, Палача от Ливърпул. Имаме доказателство за смъртта на Алис и убиец зад решетките, не ви ли е достатъчно?

— Четох, че Бишоп се е самообвинил за убийства, които не е извършил...

— Да, такива неща често се случват при серийните убийци. Още не знаем със сигурност какво точно е правил Бишоп. Много говори, но

не за случаите, за които бихме искали да научим повече. Както немалко подобни на него чудовища, той е напълно смахнат и изключително комбинативен. По време на разпитите се забавлява със следователите: признава нещо, отказва се, говори за друго престъпление. Продължихме да правим анализи на всички тленни останки, намерени в неговата градина. Не сме идентифицирали генетичния профил на Алис, но това не значи, че не я е убил.

Джонатан опита хапка от пържената риба и му стана гадно. Чувстваше се зле в това тясно и горещо като сауна място. Разкопча ризата си и поръча вода „Перие“

— Още ли сте влюбен в Мадлин Грийн? — попита и махна капачката на шишето.

Флеърти го погледна стъписан. В него се надигна глуха ярост.

— Хайде, признайте си, Джим! — продължи Джонатан. — Хубаво момиче е, интелигентна и борбена, със своя слаба страна, която я прави още по-привлекателна. Трудно е човек да не я обича, нали?

Флеърти стовари юмрук по масата.

— Откъде вадите тези...

— Достатъчно е да видя снимките в кабинета ви. Откакто Мадлин си отиде, с колко напълняхте? С петнайсет килограма? С двайсет? Отпуснали сте се. Мисля, че заминаването ѝ ви е изтерзало и че...

— Стига глупости! — рече ченгето и го хвана за яката.

Но това не попречи на Джонатан да продължи:

— Също така според мен вие съвсем не сте убеден, че Бишоп е убил Алис. Запазили сте в кабинета си плаката, съобщаващ за изчезването ѝ, защото за вас случаят никога няма да бъде приключен. Сигурен съм, че вие всеки ден си спомняте за Алис. Дори предполагам, че продължавате да разследвате и че сте намерил нови факти. Не доказателства, които биха позволили дознанието да започне отначало, но достатъчно смущаващи елементи, за да тревожат вашите нощи...

Погледът на Флеърти се размъти. Объркан, той освободи Джонатан от лапите си. Французинът си облече палтото, стана и остави банкнота от 10 лири на масата. Направи няколко крачки под дъжда и пресече улицата, за да се скрие от бурята под стряхата на едно училище.

— Почакайте — извика му Флеърти и отиде при него. — Казахте, че имате да ми предоставите сведения.

Двамата мъже седнаха на дървената пейка под навеса. Течеше коледната ваканция. Школото беше празно и спокойно. Бурята връхлиташе с невероятна сила, над квартала се изсипваше тежък и напоителен дъжд, който заплашваше да удави всичко.

— Аз не съм Дядо Коледа — рече Джонатан. — Преди да ви кажа какво намерих, искам да знам точно докъде са стигнали вашите търсения.

Джим въздъхна, но прие да сподели разкритията си:

— Имате право: независимо че случаят е приключен, в свободното си време аз продължих да следвам някои версии, отворени от Мадлин. Особено една, свързана с интимния дневник на Алис, който винаги ни е интригувал.

— Защо?

— Защото не съдържаше нищо друго освен баналности, нищо наистина „интимно“...

— Изследвахте ли го?

— Да, първо графолог, който потвърди автентичността на документа, а после и химик. Макар че е трудно да бъдат датирани неотдавнашни документи, можем да извадим много неща от няколко надраскани страници. Знаете ли например, че някои производители включват в писалките „химически маркери“, които ни дават представа за годината на производство на мастилото?

Джонатан поклати глава. Джим продължи:

— Мастилото остарява, щом влезе в контакт с хартията. Съставните му части се превръщат в други продукти, които могат да бъдат анализирани чрез хроматография^[5] и благодарение на инфрачервени лъчи. Ще ви спестя детайлите. Графологичният доклад е категоричен: страниците са изписани от ръката на Алис, но този дневник, който съдържа събития, случили се в течение на повече от една година, е бил спретнат *на един дъх*!

Джонатан не беше сигурен дали е разбрал всичко. Джим обясни отново откритието си:

— Убеден съм, че става дума за „прочистено“ копие, подготвено от Алис, за да ни обърка.

— Съгласен съм, че това е объркващо, но ми се струва недостатъчно, не е ли така?

— Има и друго — добави Флеърти. — Музикалният инструмент, който намерихме в нейната стая.

— Цигулката ѝ?

— Да. От шест години Алис е взимала уроци при Сара Харис, известна солистка, която я открила, тъй като на доброволни начала сътрудничила в училищата. Понеже тя била надарена, Харис ѝ подарила ръчно измайсторена цигулка с високо качество. Инструмент на стойност от 5000 до 7000 евро...

— Не нея открихте в стаята на Алис, нали?

— Не, извърших експертиза на инструмента: това е скапана цигулка, произведена в Китай, която не струва и копейка...

Този път Джонатан беше принуден да признае, че фактът беше смущаващ. Дали Алис е продала цигулката си, преди да изчезне? Във всеки случай тя не беше с нея на снимките, направени от охранителните камери.

— Потърсих всички възможни решения, но така и не разбирам логиката — призна Джим разочаровано.

— Проверихте ли отново нещата, свързани със сърцето?

— Да не ме взимате за новобранец! За какво си мислите. За трансплантация ли?

— Например...

— Естествено, че проверих! Впрочем не беше много сложно: никой не извършва подобни операции в гаража си и малкият брой органи за присаждане прави задължителна пълната прозрачност. Открих всички младежи, получили ново сърце в месеците след отвличането на Алис. Има само няколко десетки случаи. Лицата бяха идентифицирани, но резултат не постигнахме.

Джонатан отвори ципа на раницата си и извади найлонов плик, съдържащ две надраскани хартиени салфетки, омазани с шоколад.

— Какво е това? — попита Джим, опитвайки се през опаковката да прочете написаното.

Разпозна почерка. Първите редове гласяха:

Скъпи господин Лампръор, искам да кажа Джонатан,

Позволих си волността да извадя куршумите от вашия револвер и да ги хвърля в кошчето на паркинга, докато вие си пиехте кафето...

— Изпратете тези салфетки във вашата лаборатория. Опитайте се да вземете отпечатъци.

— Кажете ми нещо повече — удари на молба полицаят.

— Вижте надписа на гърба и ще разберете.

Джим свъси вежди и обърна найлоновото джобче. По средата на всяка салфетка се мъдреше честитка със златни букви: „Бензиностанции «Тотал» ви желаят хубава 2010 година.“

— Не е възможно: по това време Алис е била мъртва от шест месеца!

— Обадете ми се, когато получите резултатите — отговори Джонатан и му подаде визитната си картичка.

— Почакайте! В Сан Франциско ли се връщате?

— Да — излъга Джонатан. — Самолетът ми излита довечера, имам цял ресторант на главата си.

Стана и в дъжда се върна при колата си.

Даде контакт, включи чистачките и потегли. Съзнанието му беше другаде, опитваше се да свърже елементите, които му поднесе Флеърти. Тази история с дневника, а също и цигулката... Унесен в мислите си, не си направи сметка, че машинално кара в дясната страна. Внезапно насреща му се появи автобус, който летеше бързо. Джонатан извика, завъртя колата с всичка сила и рязко изхвърча напред. Изгуби едната джанта на колелото, издраска бронята и порядъчно се уплаши.

Но беше жив.

Париж, 16.30 Ч.

— Отиваш де се видиш с Жюлиан в Лондон! — възкликна Рафаел. — Ей така, изведнъж го реши!

— Ще ми се отрази добре — отговори Мадлин.

Бяха си определили среща в малко кафене на улица „Перголез“, под сградата, в която Рафаел имаше архитектурно ателие.

— Кога заминаваш?

— Привечер, с влака „Евростар“ в 18.13.

— Остават три дни до Бъдни вечер!

Тя се опита да го успокои:

— Не прави тази физиономия, ще се върна за 24-ти вечерта.

— А магазинът ти? Струваше ми се, че никога не си имала толкова много работа?

— Слушай — раздразни се тя, — искам да отида да видя приятелката си в Англия, това е всичко! Вече не сме през 1950 г., така че ще мина без твоето разрешение.

Внезапно изгубила търпение, стана и излезе от кафенето. Смаян, Рафаел плати сметката и я настигна при стоянката за таксите на авеню „Гранд Арме“.

— Никога не съм те виждал такава — рече обезпокоено той. — Проблеми ли имаш?

— Не, скъпи, не се тревожи. Просто се нуждая от малка почивка, съгласен ли си?

— Добре — склони Рафаел и ѝ помогна да постави сака отзад в таксито. — Ще ми се обадиш ли, като пристигнеш?

— Естествено — каза тя и го целуна.

Той се наведе към шофьора и му нареди: „Гар дю Нор“, ако обичате."

Колата потегли. Мадлин помахаша за сбогом на Рафаел през прозореца. Архитектът ѝ отговори, като изпрати въздушна целувка.

Младата жена изчака таксито да стигне до площад „Етоал“ и се обърна към шофьора:

— Забравете за „Гар дю Нор“. Отивам на летище „Роаси“, Терминал 1.

* * *

Мадлин показа паспорта си и билета на служителката от „Еър Чайна“. В този ваканционен период всички полети за Сан Франциско бяха заети или много скъпи. За по-малко от 1000 евро тя намери в интернет предложението на китайската компания. Бягство към

Калифорния, което я принуждаваше да направи кратък междинен престой в Пекин!

Тръгна по остъклената пътека, която водеше към самолета. Стари джинси, пуловер с поло яка, кожено яке: огледалното ѝ отражение в стъклата на платформата показваше силует, който не беше особено женствен. Беше разрошена, без грим, почти neglije. „Смачканият“ ѝ вид беше отражение на хаоса, който господстваше в нейното съзнание.

Сърдеше се на себе си, че е излъгала любимия си. Рафаел беше примерен мъж, отговорен и внимателен. Той познаваше миналото ѝ и не я съдеше. Беше ѝ осигурил спокойствие и доверие. Тя нямаше право да го мами по този начин.

Обаче Мадлин не се поколеба нито секунда да си купи билет за самолет за другия край на света само няколко мига след като получи съобщението от Джим Флеърти.

Старият ѝ съекипник беше намерил номера на магазина и се беше свързал с нея в ранния следобед, за да я предупреди, че някой си Джонатан Лампръор, човек, който твърдеше, че я познава, дошъл да го разпитва за случая „Диксън“.

Случаят „Диксън“...

Алис.

Това възпоменание изигра ролята на електрошок, който ръководеше поведението ѝ през последните дни. То беше знак на съдбата! Ориста си играеше с нея още от момента, когато размени телефона си с телефона на Лампръор. Като търсеше истината за Жорж, Франческа и Джонатан, тя се натъкна отново на Алис!

В съзнанието ѝ нищо не беше безвъзвратно изчезнало. Споменът за девойката продължаваше да е силен. Ясен образ, който тя напразно се опитваше да прогони, за да запази психическото си здраве. Още жива рана в душата, която нищо не бе в състояние да накара да зарасне.

Човек не се освобождава лесно от миналото си. Не може да избяга от подвижните пясъци на натрапчивите си мисли.

Алис се връщаше и я търсеше.

Алис се връщаше и я обсебваше.

Ужасът, изпитан при епизода със „сърцето“, я принуди да се откаже от дознанието.

Този път беше готова да стигне докрай.

Без значение каква е цената, която трябваше да плати.

[1] Хуан Мануел де Прада (1970) е един от най-талантливите съвременни испански писатели, лауреат на наградата „Планета“; цитатът е от криминалния му роман „Бурята“. ↑

[2] Уейн Руни (1985) е английски футболист, който играе в „Манчестър Юнайтед“ и в националния отбор на Англия като нападател. ↑

[3] „Клаш“ е английска пънк група, създадена през 1976 г. и разпаднала се през 1986; остава с политизираното си поведение и бунтарските текстове. ↑

[4] „Фат Дък“ („Глъстата патица“) е ресторант на майстор-готвача Хестън Блументал, смятан за имащ една от най-престижните кухни във Великобритания. — Б.а. ↑

[5] Набор от лабораторни техники за разделяне на смеси въз основа на различни физико-химични свойства на техните компоненти.

↑

23

ОГЛЕДАЛОТО С ДВЕ ЛИЦА

*Не знам къде отвежда моята
пътека,
но по-добре вървя, когато
стискам във ръка дланта ти
мека.*

Алфред
дьо Мюсе^[1]

Четвъртък, 22 декември
Летище Ница, Лазурният бряг
11.55 ч.

Ярко зимно слънце осветяваше пистата.

Същата утрин Джонатан напусна английската сивота и се пренесе в средиземноморската мекота. Щом слезе от самолета, взе такси до Антиб. Движението беше спокойно, шофьорът изостави магистралата и тръгна по главния път, който следваше брега на морето. На крайбрежната алея „Променад дез Англе“ човек имаше чувството, че е пролет или че е попаднал в Калифорния: спортисти бягаха за здраве, възрастни дами и господа разхождаха кучетата си и във времето за обяд много чиновници хапваха набързо, седнали в беседките, и се възхищаваха на Залива на ангелите.

За двацет минути колата пристигна в Антиб. Пресече центъра на града и тръгна по булевард „Гаруп“. Колкото повече се приближаваше към целта, толкова повече възбудата обземаше Джонатан. Кой живееше в „къщата на Алис“ днес? Беше ваканционен период. Може би девойка, която беше съпроводил преди две години, прекарваше Коледа с родителите си?

— Почакайте ме няколко минути — помоли той шофьора, когато стигнаха до края на задънената улица „Сан Суси“.

Този път порталът беше затворен. Трябваше да звъни доста пъти и да дава опознавателен знак, докато прие да му отворят.

Премина пеш по чакълената алея, която се низеше през борова горичка. Аромат на мащерка, на розмарин и на лавандула се носеше във въздуха. Върху каменното стълбище на къщата го очакваше жена на петдесетина години. Тя носеше забрадка върху косите, държеше палитра в ръка и имаше следи от боя по лицето: явно беше я обезпокоил по време на рисуване.

— С какво мога да ви помогна? — попита го тя със силен австрийски акцент, който увеличаваше приликата ѝ с Роми Шнайдер.

Наричаше се Анна Аскин и притежаваше къщата от пролетта на 2001 г. Собственост, която даваше под наем през голяма част от годината, най-често за седмица, на богата руска, английска и холандска клиентела.

Джонатан беше само наполовина изненадан. Явно Алис го беше излъгала: нейните „родители“ не бяха собственици на имението. Вероятно го бяха наели за времето на кратката ваканция.

— Извинете, че ви безпокоя, но се опитвам да намеря семейство, което е наело вашата къща преди две години. Господин и госпожа Ковалски, това говори ли ви нещо?

Анна Аскин поклати глава. Най-често тя самата не се срещаше с наемателите: страстно увлечен по модерното домакинско обзавеждане, нейният съпруг напълно беше автоматизирал къщата. Всичко функционираше посредством кодове и инфрачервени лъчи, интегрирани в мрежа, ръководена от компютър на програма.

— Не зная нищо повече, но мога да проверя.

Тя направи знак на Джонатан да я последва на терасата. Той отиде с нея на широка площадка, от която се виждаха морето и скалите. Редом с триножник на маса от тиково дърво беше поставен преносим компютър, последен писък на модата, от който се разнасяше релаксираща музика. Австрийката отвори таблица „Ексел“, която съдържаше списъка на наемателите.

— Господин и госпожа Ковалски, точно така. Двойка американци. Наели са къщата за четиринайсет дни между 21 декември 2009 и 4 януари. Странно, но са си тръгнали по-рано: къщата е била празна на 1-ви вечерта.

Потеглили са само няколко часа след завръщането на Алис — помисли си Джонатан.

— Имате ли адреса им?

— Не, всичко са платили в брой: 9000 долара, които авансово са внесли няколко седмици по-рано в офиса на съпруга ми в Ню Йорк. Не е често срещано явление, но и преди се е случвало с американци. Те имат своеобразна религия на кеша — каза тя с леко пренебрежителен тон.

— А паричната им гаранция?

— Никога не са поискали да им се връща нещо.

Дявол да го вземе...

— Все пак няма не сте запазили някаква следа от тях?!

— Само имейл адрес. По този начин се свързваме с клиентите си.

Без да храни особена надежда, Джонатан записа адреса на електронната поща: акаунт хотмейл, вероятно създаден само за този случай, който беше невъзможно да се проследи.

Въпреки всичко, той благодари на Анна Аскин за помощта и помоли шофьора да го откара на летището.

14 часът

Джонатан се насочи към гишетото за регистрация на „Ер Франс“, за да си купи билет за полета в 15 часа за Париж. Премина зоната за качване на пътниците и зачака търпеливо, като си похапваше клубсандвич в един от панорамните ресторанти, които се надвесваха над пистите.

Обикновено се чувстваше зле по летищата, но това на Ница беше различно. Залагайки на прозрачността, терминалът имаше формата на огромен стъклен конус, подобен на летяща чиния. Остъклената фасада предлагаше впечатляваща гледка към синьото безбрежие, към Залива на ангелите и към заснежените върхове на планината Естерел. Футуристично и действащо успокоително, мястото предразполагаше към мечтания. Светлината извираше отвсякъде, като в хале с безкрайни размери, реещо се между небето и земята...

Издърпа ластика, за да отвори тефтерчето, подвързано с изкуствена кожа, в което си беше записал равносметката от дискусиата с Джим Флеърти. Включи там чутото от устата на Анна Аскин, като напълно си даваше сметка, че почти никак не е напреднал в разследването. Историята на Алис Диксън му беше бръкнала дълбоко в душата, но не беше успял да стори нищо повече от тези, които досега се бяха занимавали с нея: колкото повече навлизаше в проблемите, толкова повече тайната се заплиташе и версиите се умножаваха, по-объркващи едни от други.

Добави още няколко бележки, опитвайки се да свърже отделните елементи, сподели с хартията всички хипотези, които му минаваха през главата. Потънал в мислите си, той изчака да повикат името му, за да стане и да тръгне към изхода за излитане.

Осъзна, че дедуктивните му способности се сблъскваха със стена и че сам няма да намери ключа от загадката, затова се примири с очевидното: трябваше да влезе във връзка с Мадлин Грийн.

Летище „Сан Франциско“
8.45

С неприкрита гордост пилотът на „Еър Чайна“ събщи на пътниците, че самолетът се е приземил пет минути преди обявения в разписанието час.

Метнала чанта на рамо, Мадлин се смеси с потока от хора и се нареди на опашката пред бюрото за емиграция. Понеже бе напълно отнесена, беше ѝ нужно време да осъзнае, че е девет часът сутринта. Когато ѝ поискаха паспорта, тя се сети, че в бързината при заминаването беше забравила да попълни по интернет формуляра ESTA, който щеше да ѝ даде право да влезе в САЩ!

— Били сте в Ню Йорк преди няколко дни. Формулярът е валиден две години — успокои я офицерът.

Въздъхна тежко и се опита да се съвземе. Тъй като нямаше багаж, направо се насочи към зоната на такситата и даде на шофьора единствения адрес на Джонатан, с който разполагаше: неговия ресторант.

Беше топло и слънчево. Трудно бе да повярва човек, че няколко часа по-рано тя се е намирала сред парижката сивота. Отвори

прозореца, за да се порадва на мекотата на климата.

Калифорния...

Винаги беше мечтала да дойде тук, но си беше представяла, че ще е през ваканцията, в компанията на влюбен в нея мъж. Не така внезапно, след като беше излъгала човека, който ѝ бе поискал ръката.

По дяволите... защо оплесквам всичко?

Необходими ѝ бяха две години, за да си създаде стабилен и спокоен живот, но хармонията беше станала на пух и прах със завръщането на призраците от миналото. За няколко дни беше изгубила всичките си опорни точки. Чувстваше се в безтегловност на зловеща *ничия земя*, раздвоена между два живота, никой от които вече не беше нейният.

Колата пътува двайсетина минути, пресичайки града от южните квартали до „Норт Бийч“.

Беше десет часът, когато таксито стовари Мадлин пред ресторанта на Джонатан.

В това време в Париж

Осемнайсет часът. Самолетът излетя от Ница със закъснение: непредвидена стачка на въздушните диспечери не позволи на машината да се отлепи от земята в продължение на повече от един час. След това на летище „Орли“ петнайсетина минути чакаха пристигането на стълбичката. Беше мрачно, студено, валеше като из ведро, околоръстното беше блокирано: любезен като дирек, шофьорът на таксито слушаше гърмящото радио, без да се вълнува за предпочитанията на клиента си.

Welcome to Paris!^[2]

Джонатан нямаше парижка душа. За разлика Ню Йорк, от Сан Франциско или от югоизточните градове, столицата не беше *неговият* град. Не се чувстваше у дома, нямаше добри спомени, никога не бе желал да отгледа тук своя син.

Когато преминаха „Порт д’Орлеан“, движението стана потърпимо. Наближаваха „Монпарнас“. Беше проверил на телефона на Мадлин работното време на нейния магазин. Цветарката затваряше бутика чак в 20 часа. Така че след няколко минути щеше да я види, да

говори с нея. Изпитваше смесица от възбуда и боязън. Никога не беше изживявал усещането, че познава много добре някого, когото почти не бе срещал. Тази размяна на телефоните обаче го свързваше с нея много силно.

Таксито отмина Белфорския лъв^[3] на площад „Данфер-Рошро“, продължи по булевард „Распай“, след това зави по улица „Деламбр“. Ето, оставаха само няколко метра. Той забеляза светлозелената витрина на магазина, която беше виждал на снимка в интернет. Паркирал пред ресторант за суши, един камион блокираше улицата. Джонатан бързаше да пристигне, затова плати сметката и на бегом измина няколкото метра, които го деляха от бутика...

Сан Франциско

Вместо афиш, плоча, закачена на вратата на „French Touch“ предупреждаваше:

Скъпи клиенти, ресторантът ще бъде затворен до 26 декември включително.

Благодарим ви за разбирането.

Мадлин не повярва на очите си: Джонатан Лампръор си беше устроил ваканция! Нима беше изминала дванайсет хиляди километра за... нищо!

По дяволите! Можеше да не бъде толкова импулсивна, да направи справка, преди да предприеме такова пътуване, но Джим Флеърти я беше уверил, че ресторантьорът се е качил на самолета същия ден вечерта.

Тя прочете отново последния ред от табелката:

Благодарим ви за разбирането.

— Разбирането! Знаеш ли къде можеш да си го завреш твоето разбиране? — извика пред слисания поглед на една дребничка старица, която си разхождаше кучето.

Париж

Скъпи приятели, поради празниците в края на годината „Необикновената градина“ ще бъде затворена от сряда, 21 декември, до понеделник 26 декември включително.

Весели празници на всички!

Мадлин Грийн + Такуми

Джонатан не можа да повярва и разтърка очите си: цветарка, която затваря магазина си в седмицата преди Коледа! Явно младата англичанка се беше поддала на крайните разбирания на французите за ваканциите! Изумлението му се преобрази в раздразнение. Докато пуфтеше от яд, чу телефонът да звъни в джоба му. Беше Мадлин.

* * *

Тя: Къде сте?

Той: Хей! Не са ли ви учили да казвате добър ден?

Тя: Добър ден. Къде сте?

Той: А вие?

Тя: Представете си, пред вашия ресторант!

Той: Какво?

Тя: Аз съм в Сан Франциско. Кажете ми къде живеете и ще дойда там.

Той: Но аз не съм вкъщи...

Тя: Какво значи това?

Той: В Париж съм, пред вашия магазин.

Тя: ...

Той: ...

Тя: Не успяхте ли да ме предупредите, до дяволите!

Той: Да не е моя грешката? Мога да ви върна комплимента, да знаете!

Тя: ВИЕ започнахте да ровите в моя телефон! ВИЕ се набъркахте в неща, които не ви засягат! ВИЕ измъкнахте досие, което преобърна живота ми. ВИЕ...

Той: ДОСТАТЪЧНО! Слушайте, трябва да поговорим спокойно. Само двамата.

Тя: На десет хиляди километра разстояние ми се струва трудно да осъществим това!

Той: Затова всеки от нас трябва да направи крачка към другия.

Тя:...?

Той: Предлагам да се срещнем в Манхатън. Лесно е, а с промените в часовата разлика, можем да бъдем там още тази вечер.

Тя: Вие сте болен! Първо, самолетите са пълни, моята кредитна карта е на червено и ви казвам, че...

Той: Има полет на „Юнайтед Еърлайнс“ в 14.30. Често съм го използвал, за да взимам Чарли от Ню Йорк. Разполагам с много свободни мили^[4] и ще ви взема билета...

Тя: Знаете ли къде можете да си го тикнете този билет?

Той: Добре, не е необходимо да бъдете груба и прекалено хлевоуста. По-добре ми изпратете вашия номер на паспорта, датата и мястото на издаване. Тези данни са ми необходими, за да ви запазя място.

Тя: Престанете да ми заповядвате и да ми говорите като на дебилно момиченце! Не сте ми баща!

Той: Не съм, слава Богу!...

Тя: Престанете да се ровите в личния ми живот и в разследванията ми!

Той: Вашите разследвания? Припомням ви, че отдавна вече не сте ченге.

Тя: Не разбирам защо ме тормозите и какво целите да постигнете. Искате да ме изнудвате, нали?

Той: Не ставайте смешна, искам само да ви помогна.

Тя: Първо помогнете на себе си.

Той: Какво искате да кажете?

Тя: Искам да кажа, че животът ви е пълен хаос и че бившата ви жена крие от вас важни неща.

Той: Какво ви дава право да твърдите това?

Тя; Аз също правя своите малки проучвания...

Той: Ето още една причина, за да си поговорим, нали?

Тя: Нямам какво да ви казвам.

Той: Слушайте, имам нова информация за Алис Диксън.

Тя: Вие сте куку...

Той: Оставете ме да ви обясн...

Тя: Вървете по дяволите!

* * *

Беше затворила. Опита се да я набере отново, но беше изключила телефона си. Господи, никак не облекчаваше задачата му...

Черните облаци се разцепиха от светкавици и падна мълния. Продължаваше да вали яко. Джонатан нямаше нито чадър, нито качулка и палтото му беше вир-вода. Опита се да спре такси, но не се намираще в Ню Йорк. Покрусен от неуспеха си, отиде до стоянката на гара „Монпарнас“ и зае мястото си на опашката. Черният и самотен силует на уродливата кула обезобразяваше парижкото небе. Както всеки път, когато идваше в този квартал, той се питаше как е било възможно да бъде построена тази мрачна конструкция, колкото чудовищна, толкова и неестетична.

Току-що бе седнал в таксито, когато лек и весел звън от мокрия джоб на палтото му оповести пристигането на есемес.

Беше от Мадлин. Съдържаше поредица от цифри и букви, както и думите: „Издаден в Манчестър на 19 юни 2008 г.“

* * *

На летище „Шарл дьо Гол“ Джонатан взе полета на „Ер Франс“ в 21.10. Пътуването продължи седем часа и петдесет и пет минути, машината се приземи в Ню Йорк на летище „Кенеди“ в 23.05.

* * *

Мадлин напусна Сан Франциско в 14.30. Беше получила по имейл електронния билет, обещан от Джонатан.

Полетът до Ню Йорк продължи пет часа и двацет и пет минути. Беше 22.55, когато се приземи на летище „Кенеди“.

* * *

Едва кацнал, Джонатан проследи на екрана списъка на пристигащите самолети. Машината на Мадлин се беше приземила десет минути преди неговата. Тъй като не знаеше къде го чака тя, се поколеба дали да не я потърси по телефона, след това забеляза ресторанта „Небесната порта“, мястото, където двамата се бяха сблъскали.

Може би...

Приблужи се до заведението и погледна през прозореца. Мадлин беше седнала на маса пред чаша кафе и варено геврече бейгъл. Трябваше му известно време, за да я разпознае. Елегантната „фешън виктим“ беше отстъпила мястото си на градско *съседско момиче*. Гримът беше изчезнал. Чифт спортни чепици „Конверс“ бяха заменили скъпите обувки, кожено яке изместваше мантото „Прада“, а некрасива моряшка чанта, оставена на пейката, беше детронирала луксозните куфари от платно „Монограм“.

Завързани на кок, косите ѝ се изплъзваха на руси кичури, прикриваха отчасти един белег и привнасяха нотка женственост на новия ѝ външен вид. Джонатан дискретно потропа два пъти по стъклото, сякаш чукаше на врата. Тя вдигна очи, погледна го и той веднага разбра, че личността, която стоеше пред него, нямаше нищо общо с кокетната млада жена, която срещна предишната събота. *Главният детектив* от Манчестър беше заел мястото на парижката цветарка.

— Добър вечер — рече, след като се приближи към масата.

Очите на Мадлин бяха почервенели от безсъние и блестяха от умора.

— Добър ден, добър вечер... вече не знам нито колко е часът, нито кой ден сме...

— Донесох ви нещо — каза той и ѝ подаде телефона.

На свой ред тя бръкна в джоба си, за да извади апарата на Джонатан, хвърли го в посока към него и той го улови в полет.

От този момент нататък те вече не бяха сами.

[1] Големият френски поет и драматург, романтикът Алфред дьо Мюсе (1810–1857), е изрекъл тези думи в стихотворението „На моя брат, който се връща от Италия“. ↑

[2] Добре дошли в Париж! ↑

[3] Белфорският лъв е монументална каменна скулптура, дълга 22 метра и висока 11 метра, символ на френския град Белфор; копие е поставено в Париж, в центъра на площад „Данфер-Рошро“. ↑

[4] Система за събиране на точки, които се наричат мили — това става при чести полети, така че Джонатан има възможност да предложи на Мадлин почти безплатен билет. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
ЕДИН ЗА ДРУГ

ТОВА, КОЕТО МЪРТВИТЕ ОСТАВЯТ НА ЖИВИТЕ

Това, което мъртвите завещават на живите (...), е, разбира се, безутешната скръб, но също така и задължението да живеят, да осъществяват онази част от живота, от която мъртвите видимо са се разделили, но която остава ненакърнена.

Франсоа Чен^[1]

Манчестър
Полицейски участък в Чийтъм Бридж
4 часът през нощта

В полумрака на кабинета си Джим Флеърти увеличи силата на духалката, но печката, благосклонно предоставена от администрацията, береше душа и изпускаше студен въздух. Толкова по-зле, ще бъде принуден да стои с шал и с вълнено яке. В навечерието на Коледа полицейският участък беше почти празен. По отношение на тревожните сигнали нощта беше спокойна: студът, който парализираше северозападната част на Англия, имаше поне това достойнство, че възпираше престъпността.

Остър звън оповести пристигането на имейл. Джим вдигна глава и очите му заблестяха. Беше пощата, която очакваше: докладът на експерта графолог, комуто беше изпратил фотографията на книжната салфетка, предадена му от Джонатан Лампръор. Предния ден, когато попълни официалния формуляр, молбата му беше отхвърлена под претекст, че разследването по случая „Диксън“ е приключено и че администрацията няма нито време, нито пари да се занимава с него. Той избра заобиколен път и се обади на една от преподавателките си в полицейското училище: Мери Лодж, бивша ръководителка на отдела за експертизи „Сравняване на ръкописни почерци“ към Скотланд Ярд.

Сега тя работеше като консултант за високите митнически тарифи, но прие да му направи услугата безплатно.

Джим прочете и препрочете известието трескаво. Заключениета от доклада бяха двойствени. Изреченията на хартиената салфетка можеше да са от ръката на Алис, но почеркът се променя и еволюира, когато човек расте: новата калиграфия беше по-„зряла“ от написаното на страниците на интимния дневник, което правеше трудно абсолютно сигурното идентифициране.

Джим въздъхна.

Тези шибани експерти никога не искат да рискуват...

Шум. Някой бутна вратата на кабинета, без да си прави труда да чука.

Флеърти вдигна глава и присви очи, за да огледа колегата си Тревър Конрад.

— Тук човек може да измръзне! — отбеляза младият полицаи и вдигна ципа на якето си.

— Свърши ли? — попита Джим.

— Предупреждавам те, че за последен път ме караш да се трепя цяла нощ за досие, приключено преди месеци. Да извадя тези отпечатъци не беше лесна работа, повярвай ми... — каза той и му върна найлоновия плик, в който се намираще въпросната хартиена салфетка, изцапана с шоколад.

— Намери ли нещо, което може да се използва?

— Във всеки случай работих като луд. Поставих салфетката в химическа баня. Открих следи, фрагменти, но всичко е прекалено частично.

Той му подаде една флашка и го предупреди:

— Копирах ти всички извлечения, но цари безпорядък: не очаквай да намериш пълна дактилограма.

— Благодаря, Тревър.

— Добре, отивам си. С твоите глупости Кони ще реши, че имам любовница — измърмори младият инспектор и напусна стаята.

Останал сам, Джим включи флашката към компютъра. Тревър беше успял да изолира десетина фрагмента, от които два или три изглеждаха използвани. Джим вкара данните, увеличи снимките и дълго, като омагьосан, съзерцава сплетените нишки от дъги, затворени

контури, бразди, които насищат кожата на нашите пръсти, за да създадат неповторимото своеобразие на всеки от нас.

С боязън се свърза с автоматизирания каталог на отпечатъците. Знаеше, че залага всичко на една карта, но в самотата и в нощния студ му се искаше да вярва в добрата си звезда. Започна сравняването на три форми със стотиците хиляди, съдържащи се в базата данни. Алгоритъмът изпълни пресяването със свръхзвукова скорост. В това отношение английският закон беше един от най-взискателните на света: налагаше едновременното присъствие на шестнайсет точки на съвпадение, за да могат да се приемат два отпечатъка от пръсти като идентични.

Изведнъж екранът замръзна на тъжното лице на Алис Диксън.

Джим изтръпна: отпечатъците на салфетката бяха еднакви с тези на момичето.

Този Джонатан Лампръор не му беше разправял втели-некипели. През декември 2009 г., повече от шест месеца след като ѝ бяха изтръгнали сърцето, Алис Диксън все още е била жива!

Той усети, че ръцете му треперят, а мислите напиреха в главата му. Трябваше да се поднови дознанието. Трябваше да предупреди шефа, медиите, Мадлин. Този път щяха да я намерят. Нямахше нито миг за губене, той...

Глух и неясен шум разкъса нощната тишина.

Изстрелян от упор, куршумът уби Джим на място.

* * *

Сянката се беше промъкнала през прозореца.

Облечен от глава до пети с черен комбинезон, убиецът продължи да изпълнява мисията, за която му плащаха. Той постави автоматичния пистолет в ръката на Джим, за да предположат, че се е самоубил, след това, както му бяха поръчали, прибра плика със салфетката, а също и флашката. После вкара един диск в компютъра на мъртвия полицаи и въведе вируса „Чернобил 2012“: мълниеносна гадост, която за рекордно кратко време инфектираше програмите, изтриваше съдържанието на твърдия диск и пречеше на машината да се съживи.

Операцията отне по-малко от трийсет секунди. Сега трябваше да офейка. Макар че участъкът беше на три четвърти празен, все пак някой можеше всеки момент да влезе в стаята. Заглушителят, който бе поставен на беретата, беше относително ефикасен. Той намаляваше интензивността на детонацията, без обаче да я свежда до краткото свистене, което се чува във филмите.

Сянката бързо прибра партакешите си. В момента, когато се готвеше да се измъкне през прозореца, чу телефонът на Джим да вибрира върху бюрото. Не можа да се сдържи и погледна смартфона: едно име се изписа на екрана.

МАДЛИН

[1] Франсоа Чен (1929) е китайски поет и писател, натурализиран французин от 1971 г., член на Френската академия от 2004 г., офицер на Ордена на Почетния легион (2009); цитатът е от „И вечността е малко“. ↑

ГРАДЪТ, КОЙТО НИКОГА НЕ СПИ

Мъжете говорят на жените, за да могат да спят с тях; жените спят с мъжете, за да могат да им говорят след това.

Джей Макинерни^[1]

В това време в Ню Йорк...

— Нищо не може да се направи: Джим не отговаря — констатира Мадлин, като затвори телефона. Таксито спря пред малък ресторант в Гринидж Вилидж.

Джонатан й отвори вратата на колата.

— Нищо чудно, в Манчестър е пет часът сутринта! Вашият Джим спи като заклан, това е всичко...

Дознателката последва французина в заведението. Щом пристигнаха, собственикът веднага разпозна бившия майстор готвач:

— Джонатан! Както винаги е чест за мен!

— Щастлив съм да те видя отново, Алберто.

Мъжът ги настани на малка маса близо до прозореца.

— Ще ви донеса два специалитета на заведението — каза той и изчезна.

Мадлин отново набра номера на Флеърти, но без никакъв успех. Нещо не беше наред...

— Джим е страшен бачкатор. Доколкото го познавам, след това, което сте му разказали, той е употребил цялото си влияние, за да подтикне спешната намеса на научните звена. Сега вече би трябвало да е получил първите резултати.

— Остават два дни до Коледа: службите работят на бавен ход. Ще го потърсите отново утре сутринта.

— Ммм — отстъпи Мадлин. — Всъщност къде предвиждате да спя? Защото, предупреждавам ви, петимна съм за сън и...

— Не се безпокойте, ще отидем при Клер.

— Клер Лизийо? Вашата бивша помощничка в „Император“?

— Да, тя има апартамент недалеч оттук. Позвъних ѝ, за да я помоля да ни приюти. Всичко се нарежда чудесно: Клер няма да бъде в Ню Йорк за Коледа.

— Къде работи сега?

— В Хонконг, в един от ресторантите на Жоел Робюшон^[2].

Мадлин кихна. Джонатан ѝ подаде книжна кърпичка. *Алис може би е жива* — помисли си тя и очите ѝ светнаха. Потресена от разкритията на Джонатан, напразно се опитваше да накара вътрешния си глас да замълчи, стараяше се да укроти възбудата си, не искаше да се въодушевява, преди да получи сигурни доказателства.

— Пазете се, пари! — извика Алберто и донесе специалитета на заведението: два кървящи хамбургера с хрупкав хляб, гарнирани с малки лукчета, кисели краставички и картофи соте.

Разположено в северната част на Гринидж Вилидж, на ъгъла на „Юнивърсити Плейс“ и 14-а улица, „При Алберто“ беше един от последните автентични дайнер ресторанти^[3] в Манхатън. Отворен денонощно, вагон-ресторантът от метал привличаше в ретро атмосфера постоянен поток от сомнамбули, дошли тук да си доставят удоволствието с омлети, френски сандвичи, хотдог, гофрети и палачинки.

Итало-американецът постави млечен шейк пред всяка чиния.

— Тази вечер сте мои гости. Не, Джонатан, не ми противоречи, моля те! Впрочем сигурно ще е за последен път...

— Защо?

— И на мен ми видяха сметката! — рече Алберто и посочи афиш, закрепен на стената.

Той съобщаваше на клиентите, че поради изключително голямото увеличение на наема заведението доживяваше последните си дни и щеше да затвори през пролетта.

— Съжалявам — прояви съчувствие Джонатан.

— Е, другаде ще отворя нещо подобно — увери го Алберто и си възвърна доброто настроение, след което изчезна в кухнята.

Щом той напусна масата, Мадлин се нахвърли на своя сандвич.

— Умирам от глад — призна тя и отхапа голямо парче.

Не по-малко изгладнял, Джонатан побърза да я последва. Лапахата вечерята и чарът на ресторанта ги приласкаваше. Беше място извън времето, където игриво се смесваха елементи на ар деко, бляскави хромирани части и мебели по поръчка от „Формика“. На стената, зад бара, висеше серия от снимки с автографи от знаменитости — от Уди Алън до кмета на Ню Йорк, — дошли тук да опитат спагети или аранчини^[4]. В дъното на залата от стар джубокс звучеше „Famous Blue Raincoat“, една от най-хубавите песни на Ленард Коен^[5] въпреки тъгата в нея и странния текст.

С ъгълчето на окото си Джонатан гледаше как младата англичанка поглъща своя хамбургер.

— Странно, първия път, когато ви видях, бях готов да се обзаложа, че сте вегетарианка, която се задоволява с два листа салата дневно.

— Това е само привидно... — усмихна се тя.

Сега беше след един часа през нощта. Настанили се един срещу друг на седалки, облицовани с изкуствена кожа, те се възползваха от минутите на отдых. Въпреки умората и двамата имаха усещането, че се измъкват от дълбок зимен сън. От няколко часа нов адреналин задвижваше по-бързо кръвта във вените им. Джонатан беше отхвърлил вцепенението и неприязънта, в които беше потънал от две години. Що се отнася до Мадлин, тя беше престанала да вярва, че животецът ѝ без резки обрати я предпазва от нейните демони.

Този споделен момент, малко нереален, беше тяхното „око на циклона“: голямото спокойствие преди завръщането на бурята, която щеше да бъде по-брутална и разрушителна. Те не съжаляваха за своя избор, но също така знаеха, че неизвестността се отваря пред тях: бездната, разпитите, страхът... Какво щеше да стане утре? Накъде ще ги отведе разследването? Щяха ли да изправят чела, или щяха да излязат от авантюрата още по-покрусени?

Портативен апарат започна да вибрира на масата. Те едновременно сведоха очи. Машинално бяха сложили телефоните си един до друг. Търсеха Джонатан, но на екрана светеше името „Рафаел“.

— Мисля, че е за вас — каза той и ѝ подаде джиесема. — Не ви липсва дързост да го включите в моя телефонен указател!

— Съжалявам. Той поиска да му дам вашия номер. Не знае, че съм си върнала моя.

Вибрирането продължи.

— Няма ли да отговорите?

— Не, нямам смелост.

— Слушайте, не е моя работа и не знам какво точно сте му казали, когато сте заминали, но мисля, че не бива да оставяте вашия приятел в неведение...

— Прав сте — не е ваша работа.

Портативният телефон престана да подскача. Джонатан погледна младата жена осъдително.

— Той знае ли, че сте тук?

Тя сви рамене.

— Мисли, че съм в Лондон.

— При приятелката ви Жюлиан, нали?

Тя потвърди.

— Сигурно се е свързал с нея — отгатна Джонатан. — Знае, че не сте там.

— Ще му се обадя утре.

— Утре ли? Ще умре от безпокойство! Ще звъни по летища, по полицейски участъци, по болници...

— Стига сте разигравали кино! Защо не „тревога — отвличане“...

— Нямате ли сърце? Никакво съжаление към бедния човек, който се тревожи!

— Дразните ме! И Рафаел не е „бедният човек“!

— Всички сте еднакви!

— Не мислете, че защото имате проблем за уреждане с жените, аз трябва да плащам сметката!

— Не сте честна с него! Кажете му истината.

— А каква е истината?

— Че вече не го обичате. Че е бил помощно колело във вашия живот, патерица, която...

Тя вдигна ръка, за да го удари, но той хвана дланта ѝ и като по чудо избегна плесницата.

— Съветвам ви да се успокоите.

Стана, облече си палтото, грабна своя телефон и излезе на тротоара, за да изпуши цигара.

* * *

Неонът на табелата светеше в нощта. Беше кучешки студ, придружен от ледена вихрушка. Джонатан събра длани, за да запази пламъка от запалката си, но бурята беше толкова силна, че трябваше да направи два неуспешни опита, преди да запали цигарата.

* * *

Бясна от гняв, Мадлин напусна мястото си, проправи си път до бара, където си поръча двойно уиски и го удави в ананасов сок. В джубокса дълбокият и дрезгав глас на Ленард Коен беше отстъпил място на китарите и ударните инструменти на „Бийтълс“. „I Need You“^[6], пееше Джордж Харисън. Беше мелодия тип „60-те години“, лека и наивна, която „третият бийтълс“ беше написал за Пати Бойд по времето на тяхната любов, преди тя да го напусне заради Ерик Клептън.

С коктейл в ръка, Мадлин се върна на масата. Наблюдаваше през прозореца този странен мъж, когото познаваше само от една седмица, но който в последните дни беше окупираше мислите ѝ, като направо я обсебваше. Завит в палтото си, той гледаше към небето. Бледата светлина от уличната лампа му придаваше призрачен вид, в него имаше нещо детинско и меланхолично. Прост чар, лице, което вдъхваше доверие. Излъчването му беше трудно определимо — съдържаше и честност, и чистота, и благородство. На свой ред той се взря в нея и в миг настъпи някаква промяна. Обзета от трепет, тя усети как стомахът ѝ жестоко се свива.

Изпълнена беше с неочаквано чувство, сърцето ѝ туптеше, краката ѝ трепереха, вътрешностите ѝ се преобръщаха.

Изненадата я свари неподготвена. Напълно объркана, тя се запита на какво се дължи възбудата, която я оставяше без опорни точки. Не контролираше вече нищо. Силно развълнувана, неспособна да се бори, не можеше да отдели очи от неговите. Сега лицето му ѝ изглеждаше близко, сякаш винаги го беше познавала.

* * *

Джонатан дръпна от цигарата и издуха синьо кълбо дим, което, сковано от нощния студ, дълго не се разпръскваше. Той усети вперения в него поглед на Мадлин от другата страна на стъклото, обърна глава и за първи път очите им се срещнаха истински.

Тази жена... Знаеше, че под нейната твърда и студена коруба се криеше чувствителна и сложна натура. Благодарение на нея се беше измъкнал от вцепенението си. Отново чувстваше невероятната връзка, която ги събираше. През последните дни те бяха предприели бързи стъпки един към друг. Бяха подхранвали зависимост един от друг, прониквайки в най-интимните си тайни, оголвайки раните си места, крехкостта си, упорството си, откривайки сили и слабости, които си приличаха.

* * *

В продължение на няколко секунди те бяха свързани в съвършено съгласие. Омайване, озарение, инстинкт за живот. Преценявайки пътя и поетите рискове, за да стигнат един до друг, бяха длъжни да признаят, че са станали *twin souls*^[7] души близначки, които са се разпознали, след като дълго са вървели, за да намерят общата посока. Сега между тях имаше сигурност, копнеж, алхимия. Примитивно чувство, което водеше началото си от страховете и надеждите в детството. Изумителната увереност, че най-после се намиращ срещу онзи, който е способен да запълни твоята празнота, да накара страховете ти да замълчат и да излекува раните от миналото.

* * *

Мадлин капитулира и се подчини на новото усещане. Беше опияняващо като скок в бездната без парашут и без ластично въже. Тя отново се замисли за тяхната среща. Нищо нямаше да се случи без сблъсъка на летището. Нищо нямаше да се случи, ако не бяха

разменили телефоните си по невнимание. Ако тя беше влязла в ресторанта трийсет секунди по-рано или трийсет секунди по-късно, никога не биха се срещнали. Така е било писано. Странен тласък на съдбата, която е избрала да ги сближи в решителен момент. Ангелски повик, както казваше баба й...

* * *

Неподвижен в мрака, Джонатан се остави на течението, разкъсван от вътрешен огън, който изпепеляваше връзките с миналото и рисуваше наброските на бъдещето.

Магията продължи по-малко от минута. Изведнъж очарованието изчезна. Неговият телефон извъня в джоба му. Беше Рафаел, който отново опитваше късмета си. Този път Джонатан реши да вдигне. Той се върна в ресторанта, отиде до масата и подаде апарата на Мадлин.

— За вас е.

Жестоко завръщане към реалността.

Двайсет минути по-късно

— Не се вдетинявайте! Както сте облечена, ще се поболееете. Студът ставаше все по-рязък. С пуловер и с кожено яке Мадлин следваше Джонатан по 14-а улица, но упорито отказваше да си сложи палтото, което той й предлагаше.

— Няма да сте толкова горделива утре, като вдигнете 40 градуса температура...

На ъгъла на 6-о авеню, той спря пред супермаркет, за да купи вода, също и кафе, както и голям платнен чувал, пълен с дърва за подпалки.

— Откъде знаете, че има камина?

— Защото, представете си, познавам къщата. Помогнах на Клер да я купи, като станах поръчител.

— Били сте много близки, нали?

— Да, тя ми беше чудесен приятел. Добре, ще си облечете ли палтото, да или не?

— Не, благодаря. Тук е наистина чудесно — възхити се тя, като огледа квартала.

В град, който непрекъснато се променя, Гринидж Вилидж представляваше райско кътче, защитено от модернизацията. Когато Мадлин се появи в Манхатън с Рафаел, те останаха в Мидтаун, посетиха „Таймс Скуеър“, музеите и бутиците около 5-о авеню. Тук тя откриваше Ню Йорк, освободен от небостъргачите. По-пригоден за обитаване Ню Йорк, с елегантните *браунстоун* с тухлени фасади и с външни каменни стълбища, които напомняха за буржоазните квартали в стария Лондон. Най-вече, противно на правите пътища, които разделяха на зони останалата част на града, *Вилидж* предлагаше криволичещи улички, които следваха трасето на отколешните пастирски друмища, останки от времето, когато Гринидж беше малко градче от селски тип.

Въпреки студа и късния час баровете и ресторанчетата все още бяха оживени. По оградените с дървета алеи срещнаха бягащи за здраве с кучетата си, докато студентите от Нюйоркския университет празнуваха началото на коледната ваканция, като пееха коледни песни под уличните лампи.

— Това наистина е градът, който никога не спи! — констатира тя.

— Да, легендата не лъже...

Когато стигнаха до „Уошингтън Скуеър“, Джонатан зави по павирана уличка, влизането в която ставаше през портал.

— „Макдугъл Али“ някога е подслонявала конюшните на вилите, които били разположени в съседство с парка — обясняваше той, набирайки кода за отваряне на бариерата. Като че ли това беше последната улица в Манхатън, осветявана от газови лампи.

Вървяха по малката сляпа уличка, дълга стотина метра. Трудно беше да се предположи, че се намираха в Ню Йорк, в началото на XXI в., дотолкова в мястото имаше нещо магическо и извънвременно.

Спряха пред живописна едноетажна къща. Джонатан последва инструкциите на Клер, повдигна теракотеното гърне, разположено в подножието на фасадата, под което портиерката беше оставила връзка ключове.

Той включи осветлението и отоплението, след което подготви съчките за камината. Мадлин се разходи по всички стаи. Къщата беше обзаведена с вкус. Мебелите бяха модерни, но бяха запазени някои

първични елементи като стените от червени тухли, откритите греди и странна осигуряваща светлина шахта, която придаваше на дома фееричния му вид.

Младата англичанка прояви любопитство и разгледа снимките, наредени по стените. Клер Лизийо беше красиво момиче, високо и спортен тип. Тя веднага се изпълни с ревност.

— Не ви ли се струва странно, че присъствате на повече от половината фотоси в тази къща?

— Как така? — попита Джонатан и запали кибритена клечка, за да се разгори огънят.

— Навсякъде ви виждам: Клер и Джонатан пред фурната, Клер и Джонатан на рибния пазар, Клер и Джонатан в магазин „Дийн и Делука“, Клер и Джонатан на пазара за биохрани, Клер и Джонатан позират с една или друга знаменитост...

— Тя е моя приятелка. Нормално е да пази приятни спомени.

— Освен баща ѝ вие сте единственият мъж на тези снимки!

— Сцена ли ми правите?

— Какво е това момиче? Любовница ли ви е?

— Не! Колко пъти ще ми поставяте въпроса?

— Била е влюбена във вас, видно е.

— Не знам.

— Аз ви го казвам.

— Това какво променя?

— След раздялата с Франческа сте могли да се сблизите с нея.

Млада е, красива като звезда, видимо интелигентна...

— Добре, достатъчно.

— Не, обяснете ми.

— Няма нищо за обяснение.

— Искате аз да го направя ли? — предизвика го тя и настъпи напред.

— Не, не искам.

Джонатан се опита да отстъпи, но се беше опрял на камината и огънят вече се разпалваше.

— Все пак ще го направя! Клер Лизийо е съвършена, тя е нежна, мила и сериозна. Би била идеалната майка, ако искате да имате и други деца. Вие я уважавате и цените много, но... как да кажа?... Би било много лесно, прекалено хармонично...

Мадлин се приближи още повече. Сега устните ѝ бяха на няколко сантиметра от устните на Джонатан. Тя продължи:

— Но вие не търсите това в любовта, нали? Необходима ви е страст, битка, завоевание. Накратко, Клер не е жена за вас...

Джонатан се поколеба какво да отговори. Усети дъхът на Мадлин да се смесва с неговия дъх. Тя доведе провокацията докрай:

— Ами аз? Дали съм жена за вас?

Той прилепи тялото си до нейното и я целуна.

* * *

Джонатан не беше се любил, откакто скъса с Франческа. Така че несръчно свали якето на младата жена и я освободи от пуловера. Тя разкопча ризата му и го ухапа по врата. Той се отдръпна, за да може по-добре да гали лицето ѝ и да вкухва устните ѝ. Тя имаше свеж и разпръскващ се наоколо аромат на цитруси, на мента и на лавандула.

Нежното и стройно тяло на Мадлин се обви около него и двамата паднаха на канапето. Бедрата им се притискаха. Телата им се вплетоха, за да оформят скулптура в движение, в извивки и във вдлъбнатини, която се диплеше на приглушената лунна светлина.

Косите им, миризмите им, кожата им, устните им се смесваха. С очи, впити в лицето на другия, те се отдадоха на върховното удоволствие.

Навън животът продължаваше — в града, който никога не спи.

[1] Джей Макинерни (1955) е американски писател, а цитатът е от романа му „Трийсет години и прах“ (1992). ↑

[2] Жоел Робюшон (1945) е известен френски майстор-готвач и ресторантьор с луксозни заведения по цял свят. ↑

[3] *Дайнер ресторантът* е типично за Северна Америка заведение за бързо хранене. ↑

[4] Италиански специалитет, пържени оризови топчета с моцарела и понякога с месен пълнеж. ↑

[5] Ленард Норман Коен (1934) е канадски поет, писател, автор и изпълнител на песни; песента, за която става дума в текста, е „Знаменитият син дъждобран“. ↑

[6] „Нуждая се от теб“ е известна песен на „Бийтълс“. ↑

[7] Души близнаци — това е духовна концепция в ню ейдж за двете половинки на душата; според митологията в началото на времето сме били създадени като добра душа, разделена на две половинки; те ще бъдат хвърлени на Земята и вечно ще се търсят; когато се намерят, ще се съберат и ще пребудат блажено в любов. ↑

МОМИЧЕТО С ОЧИ НА МОДИЛЯНИ

Non sum qualis eram.

Хораций^[1]

В това време в „Джулиард“^[2], най-престижното артистично училище в Ню Йорк

— Получих съобщение от Люк! — възкликна Лорелай, отвори вратата на банята и тикна своя портативен телефон пред очите на съквартирантката си.

С глава, наведена над умивалника, с четка за зъби в ръка, Алис попита:

— Кво иска?

— Моля?

Девојката си изплакна устата и изрече ясно:

— Какво иска от теб?

— Кани ме на вечеря утре вечер в „Кафе Люксембург“!

— Късметлийка си! Не ти ли се струва, че той прилича на Райън Рейнолдс^[3]?

— Във всеки случай има хубаво малко дупе! — рече през смях Лорелай и затвори вратата.

Останала сама, Алис се погледна в огледалото и почисти грима си с мокра кърпичка. Видя отражението на красиво момиче на седемнайсет години, с фино лице, обградено с руси коси. Имаше голямо открито чело, упорита уста и високи скули. Синьо-зелените ѝ очи контрастираха с порцелановия ѝ тен. Тук, в училището, заради физиката и името ѝ всички смятаха, че е от полски произход. Наричаше се Алис Ковалски. Или поне така беше записано в личната ѝ карта...

Тя завърши тоалета си, след това още няколко секунди се заигра с образа си в огледалото, забавляваше се, като бързо сменяше физиономии. Както при упражненията, които провеждаха в часовете

по драматично изкуство, се начумери, погледна срамежливо, а после и провокиращо.

После отиде при Лорелай в голямата стая, която си поделяха. Възбудена от близката среща, младата афроамериканска певица беше пуснала Лейди Гага много силно и пробваше пред голямото огледало различни тоалети: черна рокля и яке от туид, за да наподобява героинята от сериала „Клюкарката“, свободно падаща вталена рокля, малко тип джипси, джинси „Хлое“ и цветни обувки ала Камерън Диас...

— Капнала съм от умора — призна Алис и се мушна под завивката.

— Нормално е. Тази вечер ти беше кралицата на бала!

Красивото сопрано намекваше за спектакъла в края на годината, който играеха учениците от тяхната секция: представление на „Уестсайдска история“, Алис изпълняваше ролята на Мария.

— Наистина ли смяташ, че бях добра?

— Беше ослепителна! Толкова надарена си за театър, колкото и за цигулката.

Поруменяла, Алис ѝ поблагодари. В продължение на петнайсетина минути двете девойки не спираха да мелят, припомнях си как е минала вечерта.

— По дяволите, забравих си чантата в гардероба на аудиторията!
— усети се внезапно Алис.

— Няма страшно, ще си я вземеш утре.

— Проблемът е, че там са ми лекарствата.

— Тези, които пиеш срещу отхвърлянето на трансплантирания орган ли?

— Най-вече хапчетата срещу високо кръвно — уточни тя и седна на леглото.

Объркана, помисли няколко секунди, после рече:

— Отивам! — отсече и скочи.

Нахлузи долнище на анцуг направо върху нощницата и отвори гардероба, за да си намери пуловер.

По инстинкт, избра наредения най-горе на рафта: памучен суичър в розово и сиво, украсен с емблемата на „Манчестър Юнайтед“. Единствената дреха от предишния ѝ живот.

Обу чифт платнени кецове, без да се грижи да им завързва връзките.

— Ще мина и покрай автомата за закуски — реши тя. — Яде ми се „Орео“ и ми се пие ягодово мляко.

— Ще ми вземеш ли опаковка вафли? — запита съквартирантката ѝ?

— Добре. Доскоро.

* * *

Алис излезе от стаята. В коридора атмосферата беше отпускарска. В навечерието на ваканцията цареше празнично настроение. Университетското общежитие приютяваше повече от триста възпитаници на дванайсетте последни етажа на „Линкълн Център“: бъдещи танцьори, актьори и музиканти от петдесетина различни националности! Макар че беше близо два часът през нощта, учениците се нижеха от стая в стая. Мнозина си приготвяха куфарите, за да заминат на сутринта и да прекарат Коледа със семействата си.

Алис излезе в хола и повика асансьора. Докато чакаше, погледна през прозореца светлините на сградите, които се отразяваха в реката. Тя беше все още в еуфория от спектакъла и направи танцова стъпка. Повече от когато и да било в края на тази година изпитваше признателност към живота. Какво щеше да стане с нея, ако беше останала в Манчестър? Дали въобще щеше да е жива до този момент? Вероятно не. Тук, в Манхатън, беше разцъфтяла и въпреки последиците от сърдечната трансплантация живееше като на облак. Тя, момиченцето от Чийтъм Бридж, тази вечер бе изпълнила главната роля в спектакъл на най-престижното артистично училище в Ню Йорк!

Изведнъж през гърба ѝ премина тръпка и тя скри ръце в джобовете на суичъра си. Старата розова дреха съживи спомените и образите от отколешния ѝ живот като вихрушка преминаха през главата ѝ: майка ѝ, кварталът, училището, мизерията, порутените сгради, дъждът, страшната самота и страхът, който никога не я напускаше. Днес тя често спеше неспокойно, но не съжеляваше за решението си. И никога нямаше да съжелява за него.

Тук, в „Джулиард“, всички бяха луди за изкуство и култура. Хората бяха отворени за идеи, толерантни, оригинални и стимулиращи. Животът беше лесен и условията благоприятни за работа: ако искаше, можеше да репетира с цигулката през нощта в звукоизолираните зали, разположени на всеки етаж. Училището разполагаше с немалко аудитории и сцени, с клиника за физиотерапия и с фитнес център...

Когато най-после асансьорът пристигна, Алис натисна бутона за дванайсетия етаж, където се намираше голямата обща зала. Мястото беше оживено: няколко ученици гледаха концерт на гигантски екран, други играеха билиард, имаше и такива, които, седнали в общата кухня, си хапваха палачинки, купени от пекарната „Магнолия“.

— Нямам късмет! — съжали тя, констатирайки, че автоматите за закуски са опоскани.

— Какво не е наред, мила госпожице? — попита един от нощните пазачи.

— Запасите от любимите ми бисквити са изчерпани.

Доста хора денонощно наблюдаваха сградата. В „Джулиард“ не се шегуваха със сигурността: училището даваше приют на деца на дипломати, на короновани глави и дори на дъщерята на един действащ президент.

Преди да се върне към асансьора, Алис купи пакет вафли за Лорелей, както и своята напитка. Този път слезе на по-долните етажи, където се намираха концертните зали. На десетия етаж, когато вратата се отвори, Алис забеляза огромен тъмен силует, който я чакаше. Мъж със скрито под качулка лице насочи пистолет към нея. Тя отстъпи, извика приглушено, но той се приближи и стреля.

[1] Не съм това, което бях — цитатът е от римския писател Квинт Хораций Флаг (65–8 г.пр.Хр.), „Оди“, кн. IV, I, вж. Хораций, „Събрани съчинения“, превод от латински Георги Батаклиев, изд. „Народна култура“, 1992. ↑

[2] „Джулиард“ е висше училище в Ню Йорк, където се обучават студенти по драма, танц и музика; основано е през 1905 г.; носи името на търговеца Огъстъс Джулиард, който прави щедри дарения за създаването му. ↑

[3] Райън Рейнолдс (1976) е канадски актьор, познат от телевизионни сериали и игрални филми, от 2008 до 2011 г. е бил женен за Скарлет Йохансон. ↑

ПЛЕННИЦА

Никой не може да носи дълго маска.

Сенека^[1]

Двете жила на електрошоковото оръжие „Тейсър“ удариха Алис в долната част на корема, а електрическата мълния я порази. Парализирана, девойката се строполи на земята с пресечен дъх, с вкаменени крака и с блокирана нервна система.

Нападателят мигновено се наведе над нея. Хвана я за гърлото и брутално натика кърпа в устата ѝ, преди да я завърже с дълъг памучен шал. Вратите на асансьора се затвориха. Той натисна бутон, за да стигне до подземие и докато слизаха надолу, държеше Алис легнала на земята. Преди тя да дойде в съзнание, той я обърна по корем, завърза ръцете ѝ и глезените с две найлонови въжета, които стегна максимално.

За няколко секунди се озоваха на паркинга. Мъжът, все така скрит под качулката, вдигна Алис като чувал и я метна на рамото си. Още блуждаеща, тя вяло се опита да се противи, но колкото повече мърдаше, толкова типът затягаше прегръдката си. Ръцете му бяха могъщи като здрави челюсти, способни да ѝ смелят костите. Как беше успял той да се справи с толкова сложна система за сигурност? Как беше разбрал, че Алис ще вземе асансьора *точно в този миг?*

В полумрака те прекосиха паркинга до виненочервен пикап додж. С чудовищната си решетка на радиатора, с потъмнените стъкла на прозорците, с алените хромирани части и с двойните задни гуми машината имаше ужасяващ вид. Мъжът запрати Алис на задната седалка, отделена от шофьора с плексигласова преграда, каквито има в такситата. Той се настани на волана и напусна паркинга, без да бъде притесняван, благодарение на електромагнитна идентификационна карта.

Когато излезе навън, непознатият си свали качулката и даде възможност на Алис да съзре лицето му в централното огледало за обратно виждане. Беше мъж с късо подстригани коси, с безжизнени очи и с големи повехнали бузи на червени петна. Никога досега тя не го беше срещала. Камионетката се включи в движението в посока към Бродуей и зави по „Кълъмбъс Авеню“.

* * *

С разтреперани колене и с тревожно биещо сърце Алис започна малко по малко да изплува от кататоничното състояние, в което я бяха потопили електрическите импулси на оръжието. Обзета от паника, тя се опита все пак да види през прозореца по какъв път минаваше нейният похитител. Докато се намираха в „туристическите“ квартали, момичето продължи да храни надежда. С крака пробва да нанесе удар по стъклото, но връзката, която стягаше глезените ѝ, не позволяваше каквото и да било движение. Беше ужасена и не можеше да диша заради парцала, тикнат в устата ѝ. Направи опит да освободи ръцете си, но найлоновото въже болезнено се впиваше в китките ѝ.

Колата слезе по 9-о авеню до 42-ра улица. Сега се намираха близо до „Хеле Кичън“^[2]. Алис се опита да разсъждава трезво:

Успокой се! Дишай през носа! Запази хладнокръвие!

Нямаше да умре. Поне не веднага. Ако искаше да я убие, мъжът можеше да го направи досега. Вероятно нямаше намерение и да я изнасили. Перверзник, който иска да изпита сладката тръпка, не би се подложил на толкова много рискове, прониквайки в така строго охранявана сграда като „Джулиард“.

Кой в такъв случай беше този мъж? Беше сторил нещо знаменателно: внимаваше да не я уцели в гърдите, предпочете да насочи оръжието към корема ѝ.

Знае, че ми е извършена трансплантация и че електрическият заряд, изстрелян близо до сърцето ми може да ме убие...

Без да бъде наясно с мотивите на нападателя, Алис беше разбрала, че тази вечер миналото ѝ я застигаше.

Мъжът караше внимателно плътно вдясно, стараяше се да не надвишава разрешената скорост, за да избегне полицейския контрол.

Той стигна до западния край на града и слезе на юг, следвайки течението на реката. Пътуваха по-малко от петнайсет минути, когато пикапът се вмъкна в тунела „Бруклин Батери“^[3].

Лош знак, напускаме Манхатън...

Бяха отминали пункта за плащане на пътна такса, когато телефонът на непознатия нададе вой. Той вдигна след първото позвъняване благодарение на хендсфри, включено към усилвател. Това даде възможност на Алис да чуе по-голямата част от разговора.

— Е, Юри? — запита гласът.

— Аз пътувам. Всичко се разви, както беше предвидено — обяви той със силен руски акцент.

— Нали не си я наранил?

— Следвам инструкциите.

— Добре. Знаеш ли какво остава да свършиш?

— Да — отговори руснакът.

— Не забравяй да я претърсиш и се освободи от пикапа.

— Разбрано.

Гласът по телефона... Беше на... Не, това е невъзможно...

Сега всичко се изясняваше. Сърцето на Алис биеше още по-силно, тъй като тя разбра, че опасността беше далеч по-голяма, отколкото предполагаше.

Обзе я от паника, парцалът в устата ѝ отново започна да я задушаваше. Помъчи се да диша бавно. Непременно трябваше да се опита да стори нещо.

Моят джиесем!

Като се стараеше да не привлича внимание, Алис се изви, за да измъкне телефона от задния джоб на горната си дреха. За жалост, завързаните ѝ китки правеха всяко движение трудно, особено под почти неотлъчното наблюдение на Юри, който хвърляше погледи в огледалото за обратно виждане. Все пак тя прояви упоритост и постоянство, успя да извади апарата и да го включи. На сляпо избра първите две цифри от 911, когато доджът внезапно спря. Телефонът се изплъзна от ръцете на Алис и падна под седалката.

— Гандон^[4]! — руснакът изпсува моториста, който беше минал на червено.

Опакована като салам, Алис не можеше да направи нищо: телефонът беше далеч от нея.

Пътуваха още петнайсетина минути, движеха се на юг в нощта. Къде отиваха? Тя беше сигурна, че вече са напуснали Бруклин, когато забеляза табелата на „Мърмейд Авеню“, една от основните артерии на Кони Айлънд.

Обзе я луда надежда, когато срещнаха полицейска кола, която патрулираше по „Сърф Авеню“, но двете ченгета паркираха пред закусвалнята „Натан’с Феймъс“^[5], за да си купят хот-дог. От тях не можеше да очаква спасение.

Руснакът зави в тъмна глуха уличка и загаси фаровете. Наоколо нямаше други коли. Той продължи до порутена сграда и спря.

След като се убеди, че мястото е пусто, Юри отвори една от задните врати на доджа, за да извади девойката.

С нож преряза въжетата на глезените ѝ.

— Давай напред!

Алис чу шума на вълните и усети, че соленият въздух бръсне лицето ѝ. Намираха се посред злокобна и пустинна зона, близо до Атлантическия океан. Над полуострова тегнеше мъртвешка атмосфера, бяха далеч от небостъргачите на Манхатън и оживлението на модерния Бруклин. В началото на ХХ в. Кони Айлънд приютяваше огромен панаирджийски празник. Атракциите, прочути с оригиналността си, привличаха милиони туристи, дошли от четирите краища на Съединените щати. Манежите вибрираха в ритмите на шумната музика и на кипежа. Голямото виенско колело беше най-високото в страната, влакчето, което се спускаше надолу и се изкачваше нагоре — най-бързото, атракциите на ужаса — най-страховитите, а „Фрийк Шоу“ представяше най-безформените чудовища. Закачен с кабел, човек дори можеше да скочи с парашут от височината на гигантска кула.

Но тази славна епоха беше далече. В студената декемврийска нощ мястото не беше запазило нищо от някогашните си блясък и магия. От началото на 60-те години беше започнал упадъкът му. Нямаше как да се съпротивлява на отварянето на „Дисниленд“ и на други по-модерни тематични паркове. Днес зоната представляваше върволица от празни пространства, от оградени с телена мрежа паркинги, от повехнали високи кули за обитаване. Само няколко манежа продължаваха да действат през летните месеци. През останалата част от годината атракциите създаваха впечатление, че се разлагат, проядени от ръжда и нечистотия.

— Опиташ ли се да избягаш, ще те заколя като агне — предупреди Юри и опря острието на камата си до врата на Алис.

* * *

Поведе я по кален терен, опасан с висока, надраскана с графити дървена ограда, вътре тичаше глутница отвързани кучета. Германски догове с жълт косъм, чиито безумни очи светеха зловещо в нощта. Мършавостта им издаваше очевидна липса на храна, която те компенсираха с агресия и с див лай. Дори Юри се затрудни да накара своите зверове да замълчат. Той бързо отведе Алис до изоставен склад и я принуди да слезе надолу по метално стълбище, което водеше до тесен тунел. Ледена струя въздух нахлу заедно с тях в ограниченото пространство. Пътят беше толкова тъмен, че се наложи руснакът да запали ръчен фенер. Всевъзможни тръби и канализации минаваха през сутерена. Стари машинарии и вехти електромери бяха натрупани по трасето. На стената беше закачена дървена табела, представяща десетки чудовища, тя обещаваще „НАЙ-СТРАШНОТО ШОУ В ГРАДА“: реклама за влакчето на ужасите, което се движеше в парка преди петдесет години. Несъмнено се намираха в машинната зала на някогашен манеж.

Светлината беше слаба. Сенките им танцуваха по стената. В края на сутерена те смутиха спокойствието на група едри плъхове, които, обзети от паника, започнаха да квичат и се разбягаха на всички страни. Сълзи течаха по бузите на Алис. Тя инстинктивно отстъпи назад, но Юри отново я заплаши с острието, за да я принуди да тръгне по спираловидна платформа, която водеше към дълбините на склада. Там отминаха десетина железни врати, които бяха разположени в задънен коридор. Прекосявайки мрачините, Алис трепереше от страх, а буца тежеше в стомаха ѝ.

В края на коридора пристигнаха пред метален правоъгълник. Юри извади връзка ключове от джоба си и отвори вратата към ада.

* * *

Вътре цареше полярен студ. Беше тъмно като в рог. Юри приближи фенерчето, за да запали осветлението. Прашна неонена лампа разпръскваше призрачно сияние, а от мрака изникна стаичка със стени с остъргана мазилка. Разнасяше се миризма на мухъл и на влага. Укрепено с метални ръждясали колони, мазето имаше нисък таван, който би породил у когото и да било чувство на клаустрофобия. Мястото беше колкото нехигиенично, толкова и спартанско: отдясно — гнусна тоалетна чиния и малка замърсена мивка; отляво — стоманено походно легло.

Без да я щади, руснакът изблъска Алис в тясната стаичка. Тя падна на шуплестия под, където капещата вода правеше повърхността хлъзгава и отблъскваща.

Въпреки че беше с вързани ръце, Алис успя да стане и с всички сили отпра гневен ритник в чатала на своя мъчител.

— Сволочь^[6]! — извика насилникът и понесе удара стоически.

Беше необходима повече мощ, за да бъде той свален на земята. Преди Алис да намери сили за нов удар, мъжът се нахвърли върху нея, блъсна я с коляно в опасната кост и я простря долу, като същевременно едва не ѝ изкълчи раменната става.

Алис започна да се дави. Минаха няколко секунди, след това тя чу щракване и се озова заклещена с белезници към дебела канализационна тръба, която минаваше покрай стената.

Юри осъзна, че кърпата я души, и я освободи от парчето плат. Обляна в сълзи, девойката дълго кашля, преди да си поеме отново дъх и жадно да вдиша разрежения въздух.

Юри си беше възвърнал самоувереността и се наслаждаваше, като гледаше страданията на жертвата.

— Опитай се пак да ме удариш! — подигра ѝ се той.

Алис изрева. Викът беше нейното последно оръжие. Тя осъзнаваше, че на тази дълбочина и поради изолираността на мястото никой нямаше да я чуе, но вложи цялата енергия на отчаянието си и разкъса мълчанието на нощта.

Руснакът страшно се кефеше. Всичко го възбуждаше: страхът на момичето, теснотата и мрачността на мястото, усещането за надмощие, което напираше в него. Но той успя да потисне желанието си. Бяха му наредили да не изнасилва хлапето *през първите три дни*. После можеше да прави каквото искаше...

Сега Алис си дереше гърлото, но скоро замени виковете със сълзи. Юри реши, че достатъчно се е забавлявал. Бръкна в джоба си и извади дебело руло изолиран банд, с което си послужи, за да овърже девойката. За по-сигурно отново ѝ омота глезените и я остави на съдбата ѝ, като затвори металната врата след себе си.

Мина по обратния път, покрай мазетата, по ледения тунел, качи се по стоманената стълба. Стигна на повърхността и загледа глутницата кучета, които нарочно държеше гладни, за да се предпази от евентуалните любопитковци. Сега, за да заличи следите, трябваше да се освободи от доджа. Можеше да го запали на някой пустинен терен, но беше опасно, защото имаше вероятност патрул от ченгета да го надуши. По-простото решение беше да го остави някъде в Куинс. С двайсетинчовите джанти и бронята на танк той бе идеалната гангстерска джаджа. Луксозна играчка, която интересува крадците. Особено ако някой остави ключовете на таблото...

Доволен от взетото решение, той излезе на уличката, където беше паркирал, и установи, че...

... колата я нямаше!

Огледа се наоколо. Пустинно празно. Нададе ухо. Чуваха се само шумът на вълните и вятърът, който метеше по манежите.

Юри дълго остана неподвижен, смаян от бързината, с която бяха задигнали колата. Трябваше ли да изпитва безпокойство, или да се радва? Най-вече: налагаше ли се да предупреди шефа си? Реши да не казва нищо. Бяха поискали от него да направи така, че машината да изчезне и ето че пикапа го нямаше. Това е всичко.

Най-важното беше, че е хванал момичето...

[1] Цитатът е от Луций Аней Сенека (4г. пр.Хр.-65г. сл.Хр.) — римски философ и писател, вж. Сенека, „За снизходителността“, превод от латински Петя Стоянова, ИК „Рива“, 2001. ↑

[2] Дяволската кухня е район на Манхатън, между 34-та и 59-а улица, 8-о авеню и река Хъдсън; получава името си заради ширещата се престъпност до 80-те години на ХХ в.; сега там се намират много театри, модни ресторанти и разкошни къщи. ↑

[3] Тунелът „Бруклин Батери“ е открит през 1950 г., минава под устието на Ист Ривър между Бруклин и Манхатън, дълъг е 2770 м. ↑

[4] Гандон е руска ругатня, нещо от рода на „гадина“. ↑

[5] „Натан’с Феймъс“ е верига ресторанти за бързо хранене, специализирана в продажбата на хотдог; първото заведение е открито в квартал Кони Айленд през 1918 г. от Натан Хендверкер, евреин, емигрант от Полша. ↑

[6] Мръсник! — Б.а. ↑

ФРАНЧЕСКА

Когато обичаш някого, го възприемаш изцяло, с всичките му привързаности, със задълженията му. Приемаш историята му, неговото минало и настояще. Приемаш всичко или нищо.

Р. Дж. Елъри^[1]

Гринидж Вилидж
5 часът през нощта

Джонатан се събуди внезапно с глава върху рамото на Мадлин. Въпреки че се ококори така неочаквано, се чувстваше учудващо добре. Къщата се беше затоплила. Отвън напираше шумът на вятъра и се усещаше сърцебиенето на града. Той погледна часовника, но още малко остана така, прилепен до нежното и топло тяло. След това си наложи и тихо се отстрани от горещата топка на своята зараждаща се любов.

Навлече пуловер и джинси, после затвори вратата на стаята и слезе в салона. От джоба на палтото си извади фотокопието, което Мадлин му беше дала вечерта: електронната поща, открадната от компютъра на Жорж.

От: Франческа Де Лило
До: Жорж ла Тюлип
4 юни 2010 г., 19.47

Жорж,
Моля те, откажи се от намерението си да отидеш да видиш Джонатан в Сан Франциско. Ние взехме правилното

решение. Късно е да имаш угриzenia на съвестта, мислех, че си разбрал всичко, като си прочел пресата.

Забрави Джонатан и това, което ни се е случило. Остави го да се съвземе.

Ако му признаеш истината, ще поставиш и трима ни в драматично положение и ще загубиш всичко: работата, апартамента и личния си комфорт.

Ф.

Джонатан се настани зад дъбовото бюро, на което се намираше компютърът. Вероятно Клер беше свикнала да преотстъпва жилището си на приятели: специална лепенка на екрана сочеше паролата, която даваше достъп до системата за „гости“. Джонатан влезе в интернет и отново прочете имейла. Значи Франческа не му беше изневерила с Жорж... Още не можеше да повярва. Защо в такъв случай бе подготвила този гнусен сценарий? Заради каква своя тайна?

Прочете писмото за трети път и особено го впечатли изречението: „Мислех, че си разбрал всичко, като си прочел пресата.“ За какво намекваше Франческа? Имейлът беше от месец юни. Мадлин сподели с него, че беше преровила статиите във вестниците от предходните месеци, търсейки имената на Франческа и на Жорж, но не е намерила нищо.

Той се прозина, стана, за да приготви кафе и започна на свой ред да пресява архивите на пресата. Несъмнено, обяснението на мистерията беше някъде тук. След един час, попадна на странна статия в „Дейли Нюз“:

БАХАМСКИТЕ ОСТРОВИ: ТЯЛОТО НА ФИНАНСИСТ НАМЕРЕНО В СТОМАХА НА АКУЛА

Излязъл на риболов край остров Кълъмбъс, един любител на морските спортове направи този четвъртък зловещо откритие, след като хвана акула в мрежите си. Когато я вдигна на палубата, акулата изплю дълго парче кокал, което силно приличаше на човешка кост от рамото до лакътя. Заинтригуван, човекът предупреди бреговата

охрана и мъжете разпориха корема на животното, където намериха други части от човешки скелет и по-специално част от гръден кош и челюст. Благодарение на ДНК анализ бахамската полиция успя да идентифицира трупа. Той беше на американския бизнесмен Лойд Уорнър, вицепрезидент на луксозния хотелски комплекс „Уин Ентъртейнмънт“. Четирийсет и пет годишният господин Уорнър беше в неизвестност от 28 декември миналата година, когато е бил забелязан на летището в Ню Йорк, в бутик за дрехи, след като се връщал именно от Бахамските острови.

Джонатан не можеше да повярва на очите си. Лойд Уорнър беше мъртъв от две години и той научаваше това едва сега! Лойд Уорнър, финансовият директор на „Уин Ентъртейнмънт“... Човекът, който изключително помогна за сгромолясването му, след като отказа да разсрочи дълга на групата „Император“. За миг споменът за мрачните часове изникна на повърхността: порочният кръг на задлъжняването, фалитът на фирмата, финансовите трудности, с които се беше сблъскала Франческа, за да се бори срещу поемането на контрола от Уорнър и неговите лешояди, техните бивши съдружници, които се бяха превърнали в грабители.

Дали за тази статия намеква бившата му съпруга в имейла до Жорж? Имала ли е тя някакво участие в смъртта на Лойд Уорнър? Но с каква цел, след като този акт по никакъв начин не предотврати фалита на бизнеса им?

Смутен от откритието си, Джонатан набързо разпечата статията от вестника и надраска върху висящата на стената плоча няколко думи, предназначени за Мадлин. След това облече палтото си и грабна ключовете от колата.

* * *

Още при пристигането си Джонатан разпозна светлозелената смарт на Клер, паркирана в частната сляпа уличка. Той подкара малкия

автомобил и се заслуша в информационна станция на радиото, която съобщаваше:

... днес в Калифорния продължава процесът срещу мексиканката Исабел Кортес, наследничка на шефа на наркокартел. Наречена „Куклата“, тя е дъщеря на кръстника...

Нямаше настроение да се занимава с изреждането на световните нещастия. Затвори авторадиото и пое по „Гроув Стрийт“. В този ранен утринен час движението беше рехаво. 7-о авеню, „Варик“, след това по „Канал Стрийт“... Преоткриваше нюйоркската география, преминаваше по трасе, по което беше се движил стотици пъти, когато живееше тук.

Сред потока от жълти таксита забеляза черно ферари в огледалото за обратно виждане. Дори когато имаше пари, никога не беше изпитвал страст към коли, но тази беше различна. Неговият баща му беше подарил модел в умален вид, когато беше дете: „250 GT Калифорния Спайдър“ с късо шаси. Един от най-редките и най-красивите автомобили в историята, произведен само в няколко десетки екземпляра в началото на 60-те години на XX век. Едва успя да обърне глава, когато кабриолетът излезе от колоната вдясно, рязко увеличи скоростта и изчезна в посока към Сохо^[2].

Тоя е болен...

„Трибека“ беше един от най-скъпите квартали в Манхатън. Тук Джонатан никога не се беше чувствал особено удобно, тъй като намираще мястото лишено от очарование и от хармония.

Той паркира на първото свободно място в близост до дома, в който живееше бившата му жена. „Екселсиор“, внушително здание на петнайсет етажа, построено през 20-те години на XX век. Предприемачите бяха завзели тази стара сграда ар деко, за да я обновят и да я превърнат във високотехнологичен дом, предназначен за клиента от мултимилionери.

— Здравей, Еди! — поздрави той, влизайки.

Спретнат в кафява униформа със златни лампази, портиерът загуби няколко секунди, докато го познае.

— Господин Лампръор! Каква изненада... — каза той и си оправи фуражката.

— Бих искал да видя Франческа. Моля ви, предупредете я, че съм във фоайето?

— Ама, още е много рано...

— Настоявам, Еди, изключително е важно.

— Ще потърся госпожата направо на телефона ѝ.

Импозантен физически като Би Би Кинг^[3], Еди Брок беше, в пълния смисъл на думата „ключовата фигура“ на сградата, той знаеше тайните на всички обитатели: кавги, изневери, малтретиране, проблеми с наркотици... В зависимост от това дали поддържате добри или лоши отношения с него, животът ви може да бъде значително улеснен или да се превърне в ад.

— Добре, господине, тя ви чака.

Джонатан благодари на портиера със знак с глава и повика един от асансьорите, намиращи се в дъното на фоайето. Набра кода, който даваше възможност кабината да го качи направо в апартамента на бившата му съпруга, и вратите се отвориха във вестибюла на мезонета от стъкло, който заемаше двата последни етажа на сградата.

Джонатан отиде до салона, огромна стая с настилка от плочи от вулканични скали и със съвременна мебелировка от светло дърво и от орех. Всичко беше грижливо проектирано и ненатрупано. В две дълги високотехнологични камини, вградени в металическа издатина, весело горяха немирни пламъци, а огромните френски прозорци, гледащи към Хъдсън, хармонично отвеждаха окото от интериора към терасата. Денят се разпукваше, така че светлината беше феерична, смесица от розово, пурпурно и сиво-бяло.

Макар да беше живял тук две години, сега Джонатан се чувстваше като чужденец. Вътрешната градина, терасата от четиристотин квадратни метра, страхотната панорама, портиерските денонощни услуги, персоналът на дома, басейнът с топла вода, дълъг двайсет метра, спортната зала, сауната... По времето, когато беше „Император“, целият този лукс му се струваше нормален. Днес имаше усещането, че някога е изпитвал лудостта на манията за величие, възприемаше се като обикновен смъртен, дошъл да посети боговете на Олимп.

Франческа излезе от стаята на втория етаж и задъхано запита:

— Какво се е случило с Чарли?

— Чарли е много добре. Остана в Сан Франциско с брат ти.

Успокоена, тя слезе по стъклената стълба, която създаваше впечатлението, че жената се рее във въздуха.

Поради ранния час вероятно набързо беше намъкнала черните си джинси и бежовия пуловер от кашмир с V-образна яка. Въпреки всичко изглеждаше безупречно. Имаше надменния вид и поведение, характерни за хора, принадлежащи към семейства, които от няколко поколения живеят в богатство. Парите ѝ всъщност бяха „given, not earned“^[4]. Може би и това обстоятелство ги беше разделило. Той, напротив, сам беше спечелил капитала си... преди да го изгуби.

— Ти го уби, нали? — попита и ѝ подаде листа, върху който беше отпечатана статията за смъртта на Лойд Уорнър.

Тя не наведе очи, за да прочете написаното. Не попита за какво говори той. Остана неподвижна няколко секунди, после се настани на канапето и се зави с карирано шотландско наметало.

— Кой ти каза? Този глупак Жорж ли? Не... навярно не...

— Как се случи?

Тя затвори очи и позволи на спомените да нахлуят.

— Беше в края на декември точно преди две години — започна. — Сутринта ти ме изпрати до летището и аз ти казах, че летя за Лондон, за да посетя един от нашите ресторанти. Беше лъжа. Предната седмица научих, че Лойд Уорнър ще отиде на Бахамските острови в Насау, за да сключи договор за едно от техните казина. Реших също да отида там, за да го убедя да приеме разсрочването на нашия дълг. Когато пристигнах, му оставих съобщение в хотела, молах го да се срещнем на Кълъмбъс. По онова време ти не подозираше дълбоката бездна, в която бяхме изпаднали. Ресторантите ни се разрастваха, но икономическата и финансовата криза възпря възхода ни. Искрах „Уин Ентъртейнмънт“ да ни предостави време, за да се издължим, но нямаше начин да говоря с него насаме в Ню Йорк.

— Той дойде ли да се види с теб?

— Да. Вечеряхме заедно. Опитах се да го убедя да не бърза толкова с изплащането на вноските, но той не ме слушаше. Цяла вечер безсрамно ме сваляше, та се принудих да напусна масата преди десерта.

Камериерка влезе в салона, носеше табла с чайник и две чаши. Франческа изчака тя да излезе и продължи:

— Мислех си, че е заминал, но Лойд Уорнър дойде в стаята ми, за да ми предложи сделка. Беше съгласен да направи усилие относно нашето задължение, но при условие...

— ... че спиш с него.

Тя потвърди:

— Когато го изпратих по дяволите, той затвори вратата и се нахвърли върху мен. Беше пил повече от разумното, вероятно беше смъркал и немалко кокаин. Развиках се, но в хотела шумно празнуваха сватбари. Отбранявайки се, грабнах една статуя от масичката до леглото — имитация на бронзова фигура от Джакомети^[5]. Много силно го ударих по главата. Падна. Мислех, че е в безсъзнание, но беше мъртъв.

Смаян, Джонатан седна на най-близкия до Франческа фотьойл. Бледа и увита в наметалото, тя изглеждаше съвсем спокойна. Джонатан не можеше да осъзнае дали чувства облекчение, или е обзет от лудешки гняв. Две години мистерия бяха намерили разрешение в няколко изречени фрази. Две години, в които не можеше да се довери никому, тъй като не беше усетил, че жена му има намерение да му изневери... а тя всъщност никога не го беше предавала.

— Защо не повика полиция?

— Мислиш ли, че щяха да повярват в моята история за право на защита? С дълговете, които ни тежаха? С бележката, която му изпратих да дойде да ме види?

— Какво стори с тялото?

— Слязох веднага при наколното жилище, където сме живели ние двамата. Бях решила да използвам корабчето, което хотелът предоставя на разположение на клиентите. Спомняш ли си, един малък „Хакер Крафт“ от махагоново дърво? Прекарах го до понтонния мост и завлякох тялото в кабината. Беше непрогледен мрак. Помолих се да не срещна брегова охрана и хвърлих трупа на този... мръсник на двайсетина мили от брега. Преди това съобразих и му прибрах портфейла и портативния телефон.

— В хотела никой ли не забеляза, че си взела корабчето?

— Не, сватбата мобилизираше цялото внимание на персонала. Смяташ ли, че съм ужасна?

Объркан, Джонатан обърна глава, за да избегне погледа на Франческа. Твърдо решена да стигне докрай, тя продължи:

— Бях в паника. Ако се разбере за изчезването на Уорнър на Бахамите, щяха бързо да стигнат до мен. Десетки хора ни видяха да вечеряме заедно в ресторанта. Единственият ми шанс беше да не намерят тялото веднага — за тази цел привързах трупа към чугунен слитък, който се използва за баласт, открих го на борда — и всички да решат, че Уорнър се е завърнал в Съединените щати. Като прегледах имейлите в телефона му, попаднах на покана да се регистрира за обратния полет. Свързах се със сайта на въздушната компания и направих необходимото. Беше добре измислено, но трябваше й някой *физически* да заеме мястото на Лойд. Тогава се сетих за Жорж заради смътната му прилика с Уорнър.

— Жорж ти послужи за алиби ли?

— Да. Като прокарам идеята, че е мой любовник, можех да оправдая присъствието си на Бахамите и да твърдя, че той е бил с мен в хотела. Затова и възложих снимките на местния папарак. При обратния полет той пътува с личните документи на Лойд. Помолих го, когато пристигне в Ню Йорк, да направи покупки с кредитната карта, която намерих в сакото на Уорнър. Няколко дни по-късно, когато беше обявено изчезването на Уорнър, ченгетата бяха убедени, че той се е върнал в Манхатън. Никой нямаше намерение да го дири на Бахамите, докато не намериха тялото му шест месеца по-късно.

— Докъде е стигнало следствието днес?

Без да се докосва до чая си, Франческа взе пакета „Дънхил“, оставен на ниската масичка, и запали цигара.

— Не зная. Според мен са замразили досието. Във всеки случай, никой никога не ме е разпитвал, тъй като аз вечерях не с него, а с Жорж.

Дълго овладяваният гняв на Джонатан изведнъж избухна:

— Защо не повика мен, *твоя съпруг*? Толкова ли малко доверие ми имаше? Да не ми кажеш за пътуването, не е болка за умиране, но да скриеш убийството!

— За да ви опазя, теб и Чарли! Точно за да не те правя съучастник в убийство! За да не идем в затвора и двамата! Имаше девет възможности от десет планът ми да се провали. Размисли: кой щеше да отгледа нашето дете, ако ни бяха заловили?

Джонатан прие аргумента. Той беше съгласен с нея, една част от него се отнасяше с възхищение към хладнокръвието, желязната логика и висшата интелигентност, благодарение на които Франческа беше успяла да се спаси и да защити семейството си. Би ли бил той способен да осъществи подобен сценарий? Вероятно не. Сигурно щеше да се държи като виновен. Щеше да се поддаде на силните страсти и да се огъне...

Внезапно усещането за абсурд и за хаос, в което го беше тласнала раздялата между тях, изчезна. Случилото се имаше смисъл. Но в същия момент Джонатан осъзна, че сега гледаше Франческа като чужд човек. Вече нямаше порив към нея, нито някакво чувство, сякаш от този момент нататък невидима бариера ги разделяше окончателно.

[1] Р. Дж. Елъри (1965) е английски писател на трилъри; цитатът е от романа „Тихата вяра в ангели“. ↑

[2] Сохо е квартал в западната част на южен Манхатън; известен като артистичен район и пристан за художниците. — Б.пр. ↑

[3] Би Би Кинг (1925) е известен американски блус китарист, композитор и певец. ↑

[4] Дадени, не спечелени. — Б.а. ↑

[5] Алберто Джакомети (1901–1966) е известен италиански скулптор. ↑

29

АНГЕЛ В АДА

Luctor et emerge.^[1]

Складът в Кони Айлънд
5 часът сутринта

Влажно и студено, мрачното мазе миришеше на гнило.

С щракнати в белезници ръце, със завързани с найлоново въже крака, Алис напрегна всичките си сили, за да се опита да изтръгне тръбата. Но канализацията беше солидна и девойката се строполи на мокрия под.

Отчаяно ридание разкъса гърлото ѝ, но остана заглушено заради скоча.

Не плачи!

Тялото ѝ се тресеше. Студът изгаряше крайниците ѝ, хапеше кожата, проникваше направо в костите. Белезниците от стомана нараняваха плътта на китките ѝ, причиняваха жестока болка, която парализираше пръстите ѝ.

Мисли...

Но студът и стресът правеха концентрацията почти невъзможна. Чувство на ужас и на безсилие притискаше гърдта ѝ. Чу се скимтене иззад умивалника. Алис вдигна глава и забеляза муцуната на плъх, голям колкото котка. Отново направи опит да извика. Не по-малко уплашено от нея, животното се стрелна покрай отсрещната стена и се скри под походното легло.

Остани спокойна...

Тя преглътна сълзите си, опита се да отвори челюсти, но изолирандът я задушаваше, здраво притискаше устата ѝ. Все пак успя да плъзне език под превръзката и с предните си зъби прегриза единия край на лентата, така че освободи долната си устна. Няколко пъти

жадно пое замърсения въздух. Сега дишаше по-лесно, но въпреки ниската температура усети, че пулсът ѝ се учестяваше.

Моите лекарства!

Внезапно осъзна, че нямаше възможност да следва предписаните ѝ процедури. Откакто беше подложена на сърдечна трансплантация, чантата ѝ се беше превърнала в истинска аптека. Живееше почти нормално, при условие че приемаше стриктно специално подготвени медикаментозен коктейл: естествено, хапчета срещу отхвърляне на органа, но най-вече лекарства срещу високо кръвно и срещу нарушаване на ритъма.

Лекарят ѝ често я предупреждаваше: ако не взема редовно илачите, има опасност да получи тежко увреждане на бъбреците в разстояние на няколко дни, дори на няколко часа! Процесът може да се отключи всеки момент, особено в случай на обезводняване.

Гърлото ѝ обаче беше сухо и раздразнено. Трябваше да пие вода, за да предотврати възможността капацитетът за всмукване на бъбреците ѝ да намалее. На четири крака, с все така оковани ръце, тя успя да се придвижи по тръбата до мивката, но кранчето се намираще много високо. Обзета от нов порив, напрегна мускули и с неподозирана сила отново се опита да изтръгне тръбата. Наложил се много бързо да отстъпи: при всеки тласък стегнатите челюсти на белезниците се впиваха в кожата и до кръв. Отказа се от битката и се свлече надолу по стената. Легнала на пода, тя имаше чувството, че е завързано животно, подчинено на волята на господаря си. Безпомощна, се реши да лочи застоялата вода, която капеше от тавана.

В противоположния ъгъл на стаята плъхът я гледаше.

„Трибека“

8 часът сутринта

Слънцето беше изгряло в кристалното небе.

Под въздействие на шока от разкритията на Франческа Джонатан излезе от „Екселсиор“ леко замаян. Придвигна се по тротоара до колата на Клер. Застана зад волана и потегли към Ист Вилидж, където беше определил среща на Мадлин. Поколеба се дали да не ѝ се обади, за да разбере намерила ли е бележката му, но си рече, че може би тя още спи.

Когато спря на червения светофар, в началото на квартала Малката Италия, машинално погледна в огледалото за обратно виждане и за свое голямо учудване отново забеляза елегантните и грациозни линии на черното ферари в дясната колона след него.

Странно...

Разтърка очи, за да бъде сигурен. Невъзможно беше да се е излъгал: беше същата кола с изящен капак, с аеродинамични фарове и със страхотна решетка на радиатора, която ѝ придаваше вид на гигантско влечуго. Той се обърна. Този път кабриолетът остана неподвижен, но слънцето, което се отразяваше в стъклото, заслепяваше Джонатан и му пречеше да различи лицето на шофьора. Той се опита да запомни регистрационния номер на спайдъра, но за негово голямо учудване колата нямаше табелки!

Светна зелено. Клаксон го принуди да потегли и да отmine кръстовището. Когато отново успя да погледне в огледалото, мистериозният болид беше изчезнал...

Складът в Кони Айлънд

Шум от крачки.

Алис отвори очи и рязко изплува от мимолетния сън, в който се беше унесла.

Колко беше часът? Колко време беше останала в безпаметност? Пет минути или пет часа?

Студът я караше да тръпне. Мравки лазеха по нозете ѝ, а белезниците прерязваха китките ѝ. Понечи да стане, но се отказа. Сега се чувстваше много слаба, за да се опитва да се бори.

Вратата се отвори със скърцане и огромният силует на Юри се появи в нейната рамка.

— Сучка^[2]! — ядоса се той, като видя, че е успяла да изгризе изолирбанда.

Хвана я за косите, но тя започна да му се моли:

— Трябва ми вода! Нямам медикаменти! Има опасност да...

— Млъквай!

Той грубо я блъсна назад и изтръгна кичур от косата ѝ. Тя разбра, че в неин интерес е да замълчи. Руснакът като че ли се успокои.

Приблѳжи лице до нейното, помириса парфюма на врата ѳ, погали бузата ѳ с едрите си лепкави пръсти. Алис усети дъха му до устата си и не можа да скрие отвращението, което я обзе. Тя обърна глава. Тогава забеляза камерата в ръцете му.

Черната и едра сянка на Юри се откри под призрачния неон.

— Ще получиш вода — обеща той, — но преди това ние двамата ще направим филмче...

[1] *Боря се и изплувам*. Девиз на холандската провинция Зееланд.
— Б.а. ↑

[2] Кучка! — Б.а. ↑

СКРИТАТА СТРАНА НА ЛУНАТА

*Всеки от нас е луна със скрита страна,
която никой не вижда.*

Марк Твен^[1]

Лоуър Ист Сайд
8 часът сутринта

Джонатан провря смарта между две коли, перпендикулярно на тротоара, и слезе по „Бауъри“ до 2-ра улица. След като дълго време му се носеше лошата слава, днес кварталът Лоуър Ист Сайд минаваше за едно от най-проспериращите места с малките кафенета и с модните ресторанти. Джонатан отвори вратата на заведението, което предпочиташе — „Пийлс“, за да хапне. Атмосферата тук беше автентична и изпълнена с истинска топлина. Претъпкано между 11 и 13 часа, кафенето беше спокойно сутринта.

Джонатан потърси Мадлин сред окъпаната в светлина зала. Около дълъг бар от светло дърво бохемска и тренди^[2] клиентела нагъваше палачинки с банан и пиеше капучино.

Мадлин я нямаше. Той се обезпокои. Може би тя съжаляваше за случилото се през нощта? Може би си беше заминала внезапно? Може би...

Телефонът му звънна. „На етажа съм“ — пишеше в есемеса. Той вдигна глава и я видя, наведена над парапета, тя му правеше знак с ръка.

Успокоен се качи по стълбата и седна до нея на масата. Бели стени и светъл паркет, големи прозорци, цветни лампиони: помещението беше много приятно.

— Отдавна ли ме чакаш?

Той не посмя да я целуне, макар да изпитваше силно желание. Тя носеше джинси и вталено кожено сако, което не беше виждал. То

подчертаваше колко е слаба.

— Току-що дойдох. Тук е симпатично. Къде беше?

— При бившата си съпруга. Ще ти разкажа — увери я той и седна срещу нея.

Мадлин се опита да гледа естествено; но всъщност го съзерцаваше тъжно, сякаш връзката им се е изгубила... Джонатан се пресегна да хване ръката ѝ, но тя я дръпна. Погледите им се срещнаха, тишината се удължи. Най-последно Мадлин деликатно плъзна пръстите си в неговите. Сега беше ясно, че изпитваха нещо повече от обикновено желание един към друг, макар да не бяха готови да определят като „любовна“ силата, която ги свързваше.

С маниашки очила, с риза на квадратчета и с френски мустаци, сервитьор с вид на хипстър^[3] се приближи, за да вземе поръчката им. Джонатан прегледа менюто и избра еспресо и Monkey Bread^[4]. Мадлин се спря на Blueberry Cream Cookie^[5] с чаша мляко.

— Взех дрехи на дружката ти. Те са малко вталени, но...

— Стоят ти добре. И не ми е „дружка“. Имаш ли новини от Джим?

— Никакви — отговори тя и помръкна. — Джиесемът му е включен на секретар. Ще се обади директно в полицейския участък.

Докато Мадлин набираше номера, Джонатан хвърли поглед на екземпляра от „Ню Йорк Поуст“, изоставен на пейката. Вестникът представяше на първа страница аферата, за която той чу да се говори по радиото:

НАЧАЛО НА ПРОЦЕСА СРЕЩУ НАСЛЕДНИЧКАТА НА КАРТЕЛ ЗА НАРКОТИЦИ

Процесът срещу Исабел Кортес започна днес пред специалния съд на Калифорния. Наречена „Куклата“, тя е дъщеря на покойния Алфонсо Кортес, един от историческите шефове на могъщия мексикански картел, разстрелян от вражеска банда през март 2001 година.

Настанила се в Лос Анджелис под фалшива самоличност, Исабел Кортес е арестувана преди три години, докато пазарувала по „Родео Драйв“. Обвинителният акт ѝ вменява контрола над много мрежи за

износ на кокаин към Съедините щати, както и създаването на широка система за пране на пари. Процесът беше многократно отлаган, тъй като адвокатите на Куклата използваха и най-малките нарушения на съдебната процедура.

Той спря да чете, когато Мадлин успя да се свърже с участъка в Манчестър. Тя потърси бившия си партньор, но на линията беше *детектив* Тревър Конрад:

— Мадлин? Радвам се да те чуя...

— От вчера вечерта се опитвам да говоря с Джим. Там някъде ли е?

На другия край на линията полицаят след дълго мълчание изрече:

— Джим е мъртъв, Мадлин.

— Как така? Той ми се обади преди два дни!

— Съжалявам, намерихме го тази сутрин в кабинета му. Самоубил се е.

Мадлин недоверчиво вдигна очи към Джонатан и тихо му прошепна: „Мъртъв е!“ Слисан, той се доближи до нея, за да следи разговора. Младата жена се опита да научи нещо повече:

— Чакай, Джим, когото познавам, не е типът човек, който просто така ще се гръмне. Имаше ли лични проблеми?

— Не вярвам.

— Как се случи това, Конрад?

Манчестърският полицай се поколеба какво да отговори.

— Тече разследване. Не мога да ти кажа нищо повече.

— Не се прави на глупак — Джим беше мой съекипник в продължение на шест години!

Отново последва мълчание.

— Ще те потърся пак след пет минути — заяви той, преди да затвори.

* * *

Мадлин изпадна в шок и хвана главата си с ръце. Внезапната смърт на Джим събуди у нея букет от чувства и от мъчителни преживявания. Тя се опита да ги отхвърли, защото не искаше да нарани черупката си. Зашеметен от новината, Джонатан беше объркан. Опита се да я приласкае, но Мадлин се беше затворила в себе си.

— Конрад сигурно ще ме потърси от джиесема си или от кабина. Всички обаждания от участъка вероятно се записват. Предполагам, че той не иска да поема риск.

— Не вярваш ли в тезата за самоубийство?

— Не зная — призна тя. — В края на краищата ти си го виждал много по-скоро от мен.

Джонатан си припомни своята среща с полицаия и се опита да обобщи впечатленията си.

— Беше изморен и раздразнителен, обзет от мисълта за разследването на случая Алис Диксън и жаден да открие нови подробности. Но самоубийството е тайнствен жест, трудно предвидим и поправим.

Аз най-добре зная това...

Портативният телефон иззвъня. Беше Конрад.

— Добре, какво искаш да научиш? — запита ченгето.

— Как се е случило?

— Джим се е прострелял в главата, в кабинета си, към четири и половина сутринта.

— Със служебното си оръжие ли?

— Не, с нерегистриран патлак.

— Това не ти ли се струва странно?

— Дразниш ме, Мадлин.

— Всички ченгета, които се самоубиват, го правят със служебното си оръжие!

— Не всички — възрази Конрад. — Познавам едно, което се обеси в стаята си.

Ударът беше неочакван, но Мадлин не се смути.

— Каж ми нещо повече за оръжието.

— „Берета 92“, снабдена със заглушител.

— Сюрреалистично е! Когато решаващ да си теглиш куршума, хич не ти пука, че ще събудиш съседите!

Аз най-добре зная това — можеше да добави тя.

— Ако следваме тази нишка, има още един смущаващ детайл — призна ченгето.

— Казвай.

— Джим държеше оръжието в дясната си ръка.

— По дяволите!

Флеърти беше леворък.

— Това е странно, но не доказва нищо — рече полицаят.

— Подиграваш ли се с мен?

— Когато опираш дулото до слепоочието си, не е необходима особена точност. Трудно е да пропуснеш целта, която и ръка да използваш...

Мадлин дойде на себе си.

— Върху какво работеше Джим в момента?

Но Конрад не беше разположен да прави повече изповеди.

— Достатъчно ти казах. Трябва да затварям.

— Чакай! Може ли да ми изпратиш последните имейли, получени от Джим в часовете, преди да умре?

— Шегуваш ли се? Ти вече не си на работа, Мадлин!

— Джим беше мой приятел!

— Безполезно е да настояваш. Дори да исках, не бих могъл да го направя.

— Защо?

— Тази сутрин вирус сринва сървъра и зарази компютрите ни.

— Намери друго извинение.

— Това е истината. Грижи се за себе си, Мадлин.

Тя отблъсна чашата мляко, която поставиха пред нея, и поръча на нейно място каничка черно кафе. После извади от раничката си *лаптова* на Джонатан.

— Донесох твоя компютър. Исках отново да прегледам досието „Диксън“. Ти ми каза, че си го прехвърлил тук. Ще е по-лесно да направя справки, отколкото на моя телефон.

Джонатан включи компютъра.

— Вярваш ли, че Джим е убит?

— Не зная.

— Аз мисля, че са го убили и че престъплението е свързано с това, което е успял да открие за Алис.

— Не се въодушевявай. Преди седмица ти никога не беше чувал да се говори за тази афера.

— Това ми позволява да проследя нещата с бистър поглед.

— Кое те води към подобно заключение?

— Мисля, че полицията и секретните служби са направили всичко възможно, за да потулят това отвличане.

— Въобразяваш си!

— Искаш ли да ти представя смущаващи факти? Охранителните камери! Четох досието: по онова време дузина апарати снимат улиците около колежа на Алис. Дванайсет! И видиш ли, всичките били развалени в този ден. Не ти ли се струва странно?

— Твоята теория за заговор е чудовищна.

— *Видях* Алис шест месеца след като ти си получила сърцето ѝ в хладилна чанта!

— Никога няма да разберем дали наистина е била тя.

— Тя беше! И тъй като Джим е имал доказателство за това, са го убили!

— Не е достатъчно да твърдиш едно или друго. Трябва да го докажеш.

— Алис не е мъртва, имай ми доверие.

— Тук доверието няма нищо общо.

— Алис не е мъртва — повтори той. — И ако още е жива, значи е претърпяла сърдечна трансплантация. Операция, която обаче не се появява в регистрите на нито една болница. Представяш ли си каква мрежа от съучастници и каква организация са необходими, за да бъде подготвено това? Кой е способен да спретне подобна операция, ако не държавна агенция?

— Прекалено много телевизионни сериали гледаш. Слушай, всички си правеха оглушки за Алис, докато разследвах: и на първо място майка ѝ, наркоманка, която живееше в скапан квартал. Това хлапе не е ничие чедо и не виждам какво общо може да има правителството с цялата тази работа.

Мадлин изпи чаша кафе и после, както се беше случвало стотици пъти в досегашния ѝ живот, потъна в досието на Алис, за да си опресни паметта. Протокол от първия разпит на серийния убиец Бишоп се появи на екрана, както и различни снимки: фотографии от мизерната къща на Ерин, които контрастираха с изображенията на

съвършено подредената стая на Алис, с книгите, с афишите за концерти, с кутийките за бисквити „Орео“ и с шишенцата с ягодово мляко.

Но образът на Джим оставаше пуснал корени в съзнанието на Мадлин. Какво беше правил след срещата си с Джонатан? Какво би сторила *тя* на негово място? Вероятно беше разпоредил графологичен анализ и сравняване на отпечатъците от пръстите. Може би дори беше предприел генетични изследвания. Като се порови в джиесема си, тя откри номера на Таша Медейрос, една от специалистките по ДНК анализ в криминалната лаборатория в Бирмингам. Беше блестяща биоложка, арабия по отношение на процедурите. В миналото двамата с Джим нерядко се бяха обръщали към нея, тъй като тя приемаше да прави спешни анализи, които не преминаваха непременно по законния ред. Таша „контролирано“ си посмъркваше кокаин и Джим, за да запазят добрите си отношения, често ѝ даваше по няколко дози, иззети при залавянето на дребни дилъри.

— Странен морал — позволи си да коментира Джонатан.

— Полицията не е светът на смърфовете! — отбеляза Мадлин и набра номера.

Този ден Таша не беше на работа. Тя си беше у дома с дъщеря си, но потвърди, че Джим я помолил да направи анализ. Била дежурна през нощта и рано сутринта му пуснала резултатите с имейл.

— Спомняш ли си за какво ставаше дума?

— За сравнение между две ДНК.

— Можеш ли да ми препратиш пощата?

— Днес ще бъде трудно.

— Много е важно, Таша. Джим умря. Опитвам се да разбера защо.

— По дяволите...

— Давам ти моя имейл адрес.

— Окей, с Паола ще мина през службата. Ще имаш резултатите след по-малко от час.

* * *

На компютъра Джонатан разглеждаше снимките от извършените от Бишоп зловещи престъпления. Той беше признал за убийството на Алис, без да представи никакво доказателство. Сред този поток от кръв и насилие Джонатан внезапно осъзна, че благодарение на всичките ужасии двамата с Мадлин бяха заедно тази сутрин. Ако Алис не беше изчезнала, те никога не биха се срещнали повторно...

Докато бърникаше из телефона си, за да провери достъпа до интернет, Мадлин се зае да изпразни досието с излишните съобщения. То съдържаше трийсетина всевъзможни спама, подканящи я да си поръча луксозни часовници, а също и хапчета за засилване на сексуалната енергия или чудотворни продукти, способни да ѝ помогнат да отслабне с десет килограма за десет дни.

— Виж това!

Сред ненужните реклами един имейл привлече вниманието ѝ. Беше изпратен преди двацет и четири часа от... Джим Флеърти!

Сърцето ѝ запрепуска. Защо имейлът на Джим е бил филтриран от антиспам програмата? Може би заради многобройните приложения? Тя трескаво провери какво съдържа писмото:

От: Джим Флеърти

До: Мадлин Грийн

Тема: Аутопсия

Дата: 22 декември 2011 г., 18:36

Скъпа Мадлин,

Не откриваш ли нещо странно върху някои от тези снимки?

Обади ми се, ако е така.

Твой приятел, Джим

Следваше PDF-документ, както и няколко фотографии. Мадлин прехвърли имейла на компютъра, за да прегледа сведенията на по-голям екран. Те се отнасяха до аутопсията на Дани Дойл, кръстника на Чийтъм Бридж.

— Какво общо има пък този? — попита Джонатан на висок глас.

Наведе се, за да прочете заедно с Мадлин резултатите от аутопсията. Както вече знаеше, бяха намерили тялото на Дани посред изоставени заводски сгради, убит с куршум в главата, с отрязани ръце и крака и с изтръгнати зъби. Екзекуцията се приписваше на украинска банда, чийто шеф беше постигнат от същата гибел няколко месеца по-рано. Протоколът на съдебния лекар беше класически: уточняване на часа на смъртта според трупното вкочаняване, проследяване на следите от барут около раната, анализ на органите и на някои специални елементи — кръв, съдържание на стомаха, ДНК. Достатъчно данни, които без следа от съмнение доказваха самоличността на Дани Дойл.

Както често се случва при аутопсиите след жестоки престъпления, снимките шокираха: изкривено и деформирано от мъченията лице, зеленикав гръден кош, срязан до корема, десетки кръвонасядания, които изпъстриха цялото тяло. Дани беше измъчван и не си беше заминал от този свят в мир. Но какво ли „странно“ бе намерил Джим в тези снимки?

Мадлин използва вариообектива, за да увеличи образите.

— Те са му изтръгнали дори част от ухото — отбеляза Джонатан.

Мадлин свъси вежди и разгледа зоната, която той показваше с пръст. Беше вярно: голяма част от меката част на ухото на трупа беше откъсната. Но тази рана изглеждаше стара. Обаче Дани никога не беше имал срязано ухо за разлика от... близнака му Джони.

— Това не е Дани, брат му е! — извика тя.

Обясни историята на Джонатан: двете бебета излезли от утробата на майка си с пет минути интервал, съперничеството между братята, жестокостта и безскрупулността на Джони, който страдал от шизофрения и няколко пъти бил прибиран в болнично заведение, преди да потъне в алкохолизъм.

Тя се нахвърли на доклада от аутопсията, за да прочете отново параграфа за анализа на органите. Черният дроб на трупа беше засегнат от „дегенерация на тъканта, вероятно дължаща се на просмукване от алкохол“.

Цироза...

— Дани пиеше по чаша от време на време, но никога не е бил алкохолик.

— Как ченгетата са могли да сбъркат?

— „Истинските близнаци“ притежават еднакъв генотип, което прави невъзможно различаването с абсолютна сигурност на тяхната ДНК.

— Сигурна ли си в това?

— Разиграли са се няколко подобни афери, най-вече една кражба в Германия и трафик на дрога в Малайзия. И в двата случая човекът под подозрение имал близък и правосъдието било принудено да го освободи, тъй като не можело да го идентифицира със сигурност.

— Но ако този труп е на Джони...

— ... значи Дани е жив — продължи Мадлин и се замисли.

* * *

Поръчаха си нова каничка с кафе. В продължение на няколко минути се измъчваха с догадки, докато Мадлин получи имейла от Таша Медейрос, специалистката по ДНК анализ от лабораторията в Бирмингам.

От: Таша Медейрос

До: Мадлин Грийн

Мадлин,

Ето резултатите от анализа, който Джим ме помоли да направя, без да минава по официалния канал.

Силно тъжа за него.

Надявам се да ти помогнат.

Таша

Изключително заинтригувана, тя кликна на прикачения файл, а Джонатан се наведе през рамото ѝ, за да разгледа заедно с нея документа: той представляваше сложна таблица от петнайсет линии, наредени в шест колони. Всяко квадратче съдържаше цифри. Бяха им необходими няколко секунди, да разберат, че става дума за тест за бащинство.

Подскочиха, когато стигнаха до последния параграф, в който се съобщаваше резултатът. Това, което откриха, ги зашемети:

ТЕСТ ЗА БАЩИНСТВО, ОСЪЩЕСТВЕН БЕЗ ГЕНЕТИЧЕН МАТЕРИАЛ ОТ МАЙКАТА

основаващ се върху анализ на ДНК.
Предполагам баща: Даниел Дойл.
Дете: Алис Диксън.
Еднакви алели^[6] са открити в петнайсетте
анализирани локуса^[7].
Възможността за бащинство е оценена на 99,999%.

Преди да умре, Джим бе осенен от гениална интуиция. След три години разследване той успя да докаже не само че Дани Дойл не е мъртъв, но и че е баща на Алис Диксън.

Откритие, което беше заплатил с живота си.

[1] Цитатът е от „Отвъд Екватора: околосветско пътешествие“ от големия американски писател и хуморист Марк Твен (1835–1910). ↑

[2] Съвременна субкултура, засягаща различни възрасти и социални прослойки, позволяваща на градските жители да изглеждат актуално през всеки моден период. ↑

[3] Жаргон, който дефинира съвременно схващане за субкултура, включваща младежи на възраст от 17 до 30 години, които обикновено принадлежат към средната класа, различават се с независим начин на мислене, антиконформисти са по поведение, почитатели са на локалната инди поп музика; през 40-те години писателят Джак Керуак ги нарича *битници*. ↑

[4] Monkey Bread (маймунски хляб) е един от любимите сладки хлябове в Щатите: направен е на топки, залети с карамелен сос от масло, канела, ядки и стафиди, мариновани в коняк; името идва от приликата на хляба с плодовете на африканското дърво баобаб, любима храна на маймуните. ↑

[5] Сладки, подобни на нашите ореховки. ↑

[6] Алелът е жизнеспособен ДНК код, който заема дадена позиция в хромозомата. ↑

[7] В биологията локус означава определено местоположение в една хромозома, например на даден ген или на даден биомаркер; списъкът от локуси на даден геном се нарича генетична карта. ↑

31 НА ВРАЖЕСКА ТЕРИТОРИЯ

*В мрачините всеки е застигнат от
съдбата си.*

Гао Синдзян^[1]

Кафенето „Пийлс“
Лоуер Ист Сайд
10 часът сутринта

Поразена, Мадлин се дръпна назад на седалката, обзета от внезапна погнуса. Главата ѝ се маеше. Нито Алис, нито Дани бяха мъртви. И още по-изумително: девойката беше дъщеря на кръстника на подземния свят. Но Джим беше убит; самата тя без малко щеше да сложи край на живота си. Десетки хора бяха работили дни и нощи над това разследване. Защо? За кого? Изведнъж тя започна да изпитва съмнение към всичко. Кои бяха жертвите в тази история? Кои бяха виновните? От началото на аферата, щом успееше да осветли някоя сенчеста зона, изникваше нова мистерия, която я отвеждаше към все по-опасна територия.

Тя вдигна очи и потърси подкрепа в Джонатан, но той, прилепил чело към прозореца, се интересуваше от това, което виждаше навън.

— Смятам, че ни следят.

— Шегуваш ли се? — рече тя и се доближи до стъклото.

— Виждаш ли черното ферари, паркирано малко по-надолу?

— Пред галерията „Морисън“^[2] ли?

— Да, срещнах го два пъти тази сутрин: първо в „Трибека“, а след това в Малката Италия. Колата няма идентификационни номера и не мога да разбера кой я кара.

Мадлин присви очи. От това разстояние беше невъзможно да различи какъвто и да било силует вътре.

— Върви след мен — рече тя решително.

Преди час, нито за секунда не си беше помисляла, че някой може да ги шпионира, но след смъртта на Джим и след всичко което откриха, изпитваше силни подозрения.

Платиха закуската, слязоха по стълбата и напуснаха кафенето. Отидоха при колата си.

— Остави ме да карам — помоли Мадлин.

Настани се и тръгнаха.

— Мислиш ли, че ще ни последва? Може би това разследване ни превръща в параноици...

— Убеди се сама. Готов съм да се обзаложа, че сега онзи автомобил ще потегли.

Ферарито действително се измъкна от мястото, където беше паркирало, и „дискретно“ ги проследи, на двайсетина метра зад тях.

— Не се обръщай — нареди тя. — И си сложи колана.

Количката набра скорост, изкачвайки се по „Бауъри“ към „Купър Скуеър“. Изведнъж Мадлин натисна спирачки и извъртя плътно наляво волана, така че автомобилът рязко премина централната разделителна линия.

— Побъркана ли си? — изкрещя Джонатан и се вкопчи в ръкохватката.

Колата им се пренесе от другата страна на пътя, а ферарито остана там, където бяха допреди малко.

— Затвори уста и отвори очи!

Сега вече двете коли пътуваха в обратни посоки. Когато се срещнаха, Джонатан имаше половин секунда, за да види кой е зад волана.

Беше руса дама, много красива, с белег във формата на звезда, който тръгваше от дъгата на веждата ѝ и разкъсваше бузата до ъгълчето на устата...

— Е?

— Познавам я! — възкликна той. — Сигурен съм, че това е жената, при която отведох Алис преди две години в Кап д'Антиб!

— Тази, която се представи за нейна майка ли?

— Да!

Мадлин погледна в огледалото за обратно виждане. Ферарито летеше на запад през „Астор Плейс“. Интуитивно малката кола зави по „Хустън Стрийт“.

— Ако мине през Бродуей, можем да я проследим, нали?

— Става.

Скръстиха ръце и започнаха внимателно да проучват ситуацията. Няколко секунди по-късно агресивната решетка на радиатора на ферарито се появи на пътната артерия, която пресичаше града по диагонал.

Кабриолетът зави по „Спринг Стрийт“. Потегляйки по следите му, Мадлин се включи в движението. Вероятно шофьорката ги забеляза, защото ГТО-то полетя напред и малката количка се оказа далеч зад него.

— По дяволите, ще го загубим!

Това изглеждаше неизбежно: какво можеше да стори един смарт срещу мотор V12 с 280 конски сили? Но Мадлин трудно губеше кураж. Тя не искаше да остане назад и пресече на червено при кръстовището с „Лафайет“.

— Внимавай! — извика Джонатан.

Амбулантен продавач на хотдог беше помъкнал количката си и се опитваше да пресече. Мадлин натисна клаксона и завъртя волана наляво. Търговецът подскочи и направи крачка назад, а смартът блъсна металната количка, която се обърна на земята, върху шосето се изсипаха кренвирши, кетчуп, горчица, пържен лук и кисело зеле.

Колата се отклони и облиза тротоара, но Мадлин успя да я укроти и даде газ, за да отпраши мълненосно към „Деланси Стрийт“.

В това време в Кони Айлънд

Отпусната на земята като подплашено животно, Алис обърна глава, търсейки плъха, но гризачът беше изчезнал заедно с Юри.

Тресеше я. Потта се стичаше по тялото ѝ, прилепваше косите към лицето ѝ и предизвикваше тръпки, когато се опитваше да се раздвижи. Болезнени спазми разкъсваха стомаха ѝ. Струваше ѝ се, че ръцете и краката ѝ са се подули.

След като засне „филма“, руснакът си отиде, като я остави привързана към дяволската тръба. Въпреки нейните настойчиви молби той не ѝ даде достатъчно вода, задоволи се да напръска лицето ѝ с

бутилка. Смазана от умора, Алис направи усилие да се извие и със зъби изтегли ципа на суичъра си.

При най-малкото движение я обземаше гадене и световъртеж. Този път повдигането се качи в гърлото ѝ и тя повърна жълтеникава жлъчка. Поизправи се, опряна до стената, но не беше в състояние да си поеме дъх. Гърдите ѝ потреперваха, сърцето ѝ биеше в тревожен ритъм. Колко ли щеше да издържи? Сега вече не можеше да се скрие от истината: болките в главата, които като със свредел пробиваха мозъка ѝ, и прерязващото мъчение, което присвиваше стомаха ѝ, бяха признак, че кръвното ѝ налягане беше предизвикало началото на бъбречна недостатъчност.

Тя погледна клозетната чиния, разположена на два метра от нея. От часове имаше желание да се облекчи, но не беше в състояние да се изправи. Изоставяйки чувството за собствено достойнство, се облекчи в дрехите. Сега плуваше в повръщано и в урина, но поне беше отхвърлила едно жестоко бреме.

Отдихът продължи известно време, но внезапно в ушите ѝ се появи глух шум. Зрението ѝ се замъгли и имаше усещането, че цялата стая кръжаха светли точки. Тя се задушаваше, унасяше се, бълнуваше. Направи усилие да не изгуби съзнание, но скоро изпадна в полукома.

Лоуер Ист Сайд

— Ето го там — извика Джонатан и посочи с пръст ферарито, което преминаваше по „Уилямсбърг Бридж“.

Висящият мост се издигаше над Ист Ривър, за да свърже Лоуер Ист Сайд с Бруклин. Обграден със стоманени въжета, той се простираше на два километра и пропускаше стотици коли в четири платна.

— Движението е интензивно. Ще бъде принудена да намали ход — отгатна Мадлин.

Действително ГТО-то тъпчеше на място, хванато здраво в жестокия трафик. Мадлин си възвърна увереността, непрекъснато даваше мигач и поемаше риска да слаломира между колите,

преминавайки от една редица в друга, за да скъси разстоянието, което я делеше от спайдъра.

— Намали скоростта! Ще се забием в някого!

Щом се измъкнаха от моста, италианският кабриолет зави и се насочи към първия изход.

— Накъде отиваме? — запита тя, незапозната с нюйоркската география.

— Към Уилямсбърг.

Стигнаха до „Бедфорд Авеню“, невралгичната точка на квартала. Стари тухлени сгради се редуваха с нови греещи здания. Мястото беше в процес на пълна реконструкция и контрастираше със „стерилния“ вид на Манхатън. Магазинчета за дрехи втора ръка, малки кафенета, бутици за изделия от изкуствена кожа, биобакалии и антикварни книжарници: всичко беше едновременно авангардистко и автентично.

Напредването на ферарито беше забавено от пазарната атмосфера, която цареше на улицата. Търговци бяха разпръснали сергии по тротоарите, певци аматьори забавляваха пешеходците, а гълтач на огън изпълняваше трудния си номер.

Сега Мадлин и Джонатан бяха на по-малко от десет метра от спайдъра. Притиснат от смарта, болидът зави наляво, преди да стигне до „Маккарън Парк“. Приближавайки се до брега на реката, те преминаваха през зона на складове, хангари и изоставени заводски терени. Покрити с графити, стените напомняха Ню Йорк от времето на Баския^[3].

— Заклецихме го! — извика Джонатан. — Това е задънена уличка. Няма нищо освен реката!

Ферарито стигна до хале за продажба на употребявани коли. Зданието гледаше към кея и предлагаше неочаквана панорама към небостъргачите в Манхатън. ГТО-то бавно напредна по пристана, а след това внезапно се вмъкна в хангара през голяма стоманена врата.

Мадлин успя да спре колата на двайсет метра от входа на гаража, който носеше името „Макондо Мотор Клъб“.

— Ами сега?

— Хванаха ни — реши Джонатан. — Не ние сме я дебнали, тя ни е вкарала в капана. Смяташ ли, че трябва...?

Не успя да свърши фразата. Свистене на гуми ги накара да се обърнат. Огромна кола за пътна помощ ги блъсна, заципа смарта и го

натика в зиналата паст на гаража. Шокът ги отхвърли напред. Мадлин не беше си сложила колана, но ръката на Джонатан я предпази точно навреме, за да не се удари във волана. Влекачът си позволи да бута малкия автомобил няколко десетки метра, докато го натика целия в хангара и вратата се затвори зад тях.

Помещението се разпростираше на двеста квадрата. Имаше петдесетина коли, подредени една до друга. Джонатан разпозна „Пежо 403“, но, видимо, тук търговията се въртеше с големи машини: „Форд Гран Торино“, „Шевролет“, „Камаро“, „Плимут Баракуда“...

— Няма нищо счупено, нали? — обърна се той към Мадлин.

Помогнаха си взаимно, за да се измъкнат от смарта, който сега приличаше повече на компресия, изпълнена от скулптора Сезар^[4], отколкото на кола в движение.

Застанала до ферарито, жената с белега беше насочила оръжието си към тях.

— Агент Блайт Блейк от Службата на маршалите на САЩ^[5]! — извика тя, докато те се опитваха да се опомнят. — Вдигнете ръцете си над главите!

Джонатан и Мадлин се спогледаха учудено. Тази жена беше ченге!

После се обърнаха към машината за пътна помощ, от която един мъж скочи на земята.

С панталон от брезент и с войнишко сако Дани Дойл тръгна към тях.

— Здравей, Мади! Знаеш ли, че все още имаш най-хубавото малко дупе от всички парижки цветарки...

[1] Гао Синдзян (1940) е китайски писател, драматург, постановчик, преводач и критик; от 1987 г. живее във Франция, а книгите му са забранени в Китай; през 2000 г. получава Нобеловата награда за литература; цитатът е от: Гао Синдзян, — „Планината душа“, превод от английски Цветан Петков, ИК Повикът „Рива“, 2012.

↑

[2] Известна зала за изложби в Ню Йорк, наречена на албум на американската група „Доорс“, издаден през 1970 г. ↑

[3] Жан-Мишел Баския (1960–1988) е американски художник; отначало се прославя като майстор на графити, а през 80-те години на

XX век е успешен неоекспресионист; умира свръхдоза. ↑

[4] Сезар Балдачини (1921–1998) е френски скулптор, получил световно признание с компресиите на автомобили; на негово име е наречена най-голямата френска кинонаграда „Сезар“. ↑

[5] Службата на маршалите на САЩ е подразделение на Министерството на правосъдието, най-старата федерална правоохранителна агенция в страната, създадена на 24 септември 1789 г.; занимава се с контрола по изпълнение на присъди и решения, с търсене и с арест на федерални престъпници и с надзор над тях, с продажба на конфискувано имущество, а също и с борба с тероризма и масовите безредици. ↑

ИСТИНАТА ЗА ДАНИ ДОЙЛ

*Тръните, които събрах, са от посаденото
от мен дърво.*

Лорд Байрон^[1]

Кеят на Ист Ривър

— Ти си истински мръсник! Как можа да ме накараш да повярвам, че Алис е мъртва?

— Мади, успокой се...

— Никога няма да ти простя, Даниел!

— Остави ми възможността да се защитя.

Мадлин и Дани вървяха по кея на Уилямсбърг. Близко до водата температурата беше видимо по-ниска и Мадлин се загърна с якето си. Десет метра пред и зад тях, двама бодигардове осигуряваха зоната в съответствие с техните движения.

— Какви са тези палячовци?

— Агенти на ФБР, които работят за Службата на маршалите.

Накрая на нервите си, все още под влияние от току-що преживения шок и от разкритията тази сутрин, Мадлин нямаше никакво доверие на бившия гангстер:

— Каж ми къде е Алис *сега*!

— Всичко ще ти обясня, но спри да крециш, окей?

Дани извади от своя джоб пурета и щракна със запалката си.

— Цялата история започна преди три години и половина — начена той и седна на една от пейките край брега на реката. — Беше месец преди смъртта на майка ми. Тя угасваше в Кристи Хоспитал, болна от рак в краен стадий. Знаех, че изживява последните си седмици и ходех да я видя всеки ден.

Дани остави мъчителните си спомени да потекат. Беше отслабнал. Косите му бяха дълги и обграждаха лицето с отсечени,

дълбоки черти. Мадлин се поуспокои и седна до него. Той всмукна от пуретата и продължи:

— Всяка вечер излизах от болницата все по-съсипан. Свикнах да давя мъката си в „Соул Кафе“, пъб на „Оксфорд Роуд“, на сто метра от клиниката. Там видях Алис за първи път. Тя помагаше, прибираше чашите и оправяше покривките. По онова време още нямаше четиринайсет години, независимо че човек можеше да ѝ даде петнайсет или дори шестнайсет. Беше очевидно, че не е на възраст за работа, но никой не го беше грижа.

— Ти я забеляза още от самото начало?

— Да, бях заинтригуван от поведението ѝ: при всяка почивка тя сядаше на маса, за да чете или да си подготвя домашните. И освен това ме гледеше странно, сякаш ме познаваше...

— Говори ли с нея?

— На първо време тя се задоволи само да ме наблюдава, но една вечер дойде и дръзко се обърна към мен. Каза ми, че ѝ е известно кой съм. След това ме попита дали си спомням за майка ѝ, Ерин Диксън...

— Никога не съм знаела, че си се срещал с тази жена.

— И аз самият бях забравил. Впрочем бяха ми необходими няколко секунди, за да свържа определено лице с името. Вярно е, бях спал с Ерин два или три пъти преди петнайсетина години. Тя беше леко момиче, което се отдаваше без превземки. Беше красива, преди да започне да се дрогира, и никога не е била хитруша...

— Това ли отговори на дъщеря ѝ?

— Не, разбира се. Бях смутен, но тя отцепи направо: каза ми, че е разпитвала майка си, че е провела разследване и че, според нея... аз съм нейният баща!

— Повярва ли ѝ?

— Още преди да ми го каже. Беше очевидно.

— Защо? Смяташ ли, че тя прилича на теб?

— Не, убеден съм, че прилича на *теб*.

Мадлин излезе от кожата си.

— Не си играй с това, Даниел!

— Не казвай обратното! Ти също се привърза към тая хлапачка! Защо толкова се втрени в това разследване, ако не беше разпознала нея в себе си?

— Защото това ми беше работата.

Но Дойл продължи:

— Това дете беше момичето, което можехме да имаме двамата! Тя беше интелигентна, саможива, образована, толкова различна от всичките идиоти, които ме заобикаляха. Бореше се, смело се сражаваше с живота. За мен беше като подарък от небесата.

— Значи стана ви навик да се срещате?

— Да, почти всеки ден, без никой да знае за това. Пазехме нашата тайна. Оpozнах я добре и не я излъгах за делата си. Тя ми даде основание да ставам сутрин. За първи път животът ми имаше смисъл.

— Отпускаше ли ѝ пари?

— Помагах ѝ малко, но не исках да събуждам подозрения. Възнамерявах да платя обучението ѝ в добър университет. Дори си помислих да я призная законно, но като имах предвид колко хора искаха да ми видят сметката, не исках да я поставям в опасност. И после се появи този здравословен проблем, който ме тревожеше...

— Сърцето ѝ, нали? — отгатна Мадлин.

С очи, вперени в сиво-синкавите води на Ист Ривър, Дани призна с тъга:

— Изморяваше се от най-малкото усилие. Не се оплакваше, но често беше направо изтощена и на два пъти ѝ прилоша пред мен. Изпратих я в „Праймъри Кеа Тръст“. Лекарят откри сърдечен шум, но без специфични аномалии. За да бъда съвсем сигурен, помолих кардиолога, който се грижеше за майка ми, да направи допълнителни изследвания. Той диагностицира дилатационна кардиомиопатия^[2]. Болестта беше вече в напреднал стадий и тя рискуваше да умре всеки момент.

— Лекарят прие ли да ѝ предпише лечение под фалшиво име?

— Всеки човек си има цена, Мадлин.

— И как ѝ се отрази?

— През първите месеци Алис реагира добре на медикаментите.

Излезе вятър. Малко по малко Мадлин възстанови хронологията на събитията, но много въпроси оставаха висящи.

— Алис знаеше ли в какво си се забъркал?

— Да, никога не съм играл нечестно с нея.

— И това не ѝ ли създаваше проблеми?

— Да кажем, че беше достатъчно интелигентна, за да гледа тесногръдо на нещата.

Мадлин възприе тези думи като критика към себе си, но предпочете да не обръща внимание.

— Никога ли не си възнамерявал да станеш порядъчен?

— Естествено, че да! Но какво си мислиш? Да не би да беше лесно? Просто да щракна с пръсти и готово, нали? Бях в задънена улица: ченгетата ми дишаха в гърба, съперническите банди искаха кожата ми и дори собствените ми хора чакаха първа възможност, за да ме предадат.

— Алис осъзнаваше ли тези неща?

— Повече, отколкото можеш да предположиш, и именно тя намери разрешението.

— Какво имаш предвид?

— Една вечер пристигна с дебела папка, в която беше събрала десетки статии, измъкнати от интернет. Правни текстове, анализи на конкретни случаи: истинска работа на адвокат. Твърдеше, че е открила магическата формула, която би ни позволила да започнем нов живот.

— И каква беше тази магическа формула?

— Американската програма за защита на свидетели.

[1] Цитатът е от великия английски поет лорд Джордж Гордън Байрон, вж. „Странстванията на Чайлд Харолд“, превод от английски Димитър Статков, ИК „Народна култура“, 1958 г. ↑

[2] Дилатационната (застойна) кардиомиопатия представлява развитие на разширение на сърдечните кухини и в по-малка степен хипертрофия на миокарда, като постепенно се развива прогресивна сърдечна недостатъчност. ↑

СВИДЕТЕЛИТЕ

Главният прокурор на Съединените щати може да предостави защитни мерки на свидетел в процес срещу организирана престъпна дейност, ако прецени, че този свидетел може да бъде жертва на насилие или заплахи.

Член 3521, дял 18 от
Кодекса на САЩ

Станали на ледени шушулки, тъй като седяха дълго на пейката Мадлин и Дани отново поеха по дължината на кея. Въпреки студа бреговете на Ист Ривър съвсем не бяха пусти. Екипирани с кепчета, с найлонови кофи и с въдици, група старци се радваха, че са намерили удобно място за риболов точно срещу панорамата на Манхатън и вадеха със забързан ритъм лавраци, морски езици и малки палтуси^[1]. Те говореха полски, руски, испански... Истинско смешение на езиците.

— В началото — обясни Дани — отговорих на Алис, че идеята ѝ за Програмата за защита на свидетелите е наивна и нереализируема. Нямах какво да предоставя, не държах никакви козове. Но тя настоя: „Сигурна съм, че можеш да си послужиш с тези, които те притискат в този живот.“ Това разсъждение започна да ме гложди. В Съединените щати оставаха няколко месеца до президентските избори и борбата срещу наркотиците беше една от темите в кампанията. Всички кандидати говореха за Мексико или за войната между картелите, която вече беше взела десетки хиляди жертви. Американците се тревожеха от нарастването на несигурността близо до границата. Изборът на Обама беше знаменателен, защото той призна отговорността за трафика на неговата страна като основен консуматор. Още преди да встъпи в длъжност, се срещна с мексиканския си колега и двамата потвърдиха намерението си да водят безкомпромисна война срещу трафикантите на дрога. Беше много важно дело по време на неговия

мандат: Вашингтон нямаше желание да се окаже граничещ с наркодържава.

— Каква връзка има всичко това с теб? — запита Мадлин. — Пране на наркодолари ли?

— Преди петнайсет години, когато следвах в Съединените щати, срещнах Исабел Кортес в Калифорнийския университет.

— Дъщерята на шефа на картела ли? Името ѝ се тиражира във всички вестници във връзка с процеса.

— Продължихме да поддържаме контакт. Семейното минало и на двамата ни беше много тежко. Децата на престъпниците се разбират помежду си...

— Толкова добре, че всеки от вас пое факела от баща си...

— Исабел няма кръв по ръцете си. Тя беше счетоводителят на организацията. Дискретна и интелигентна *бизнес дама*, която в продължение на години изпра милиони от наркотици и ги превърна в пари за законни дейности.

— По доста стъписващ начин представяш нещата...

— С течение на времето със засилването на борбата срещу мръсните пари стана много трудно за наркобандите да перат доларите си през банките и фискалните райски кътчета. Исабел беше принудена да се обърне към други дейности и други посредници.

— Тогава тя си спомни за теб...

— Да, в продължение на пет години инвестирах за нейна сметка в недвижими имоти и хотелиерство. Знаех, че агентите на американското финансово министерство се опитват да я заловят, но ние бяхме внимателни. Когато Алис ми заговори за Програмата за защита на свидетели, наредих на моя адвокат да влезе във връзка със следствения отдел на IRS^[2].

— Сделка ли им предложи?

— Безнаказаност за мен и нова самоличност за нас двамата с Алис, при условие че свидетелствам срещу Исабел Кортес. Те особено държаха да я заловят в Съединените щати, за да докопат имуществото ѝ: банкови сметки, стотина апартамента, хотелски комплекси, бюра за смяна на валута и агенции за недвижими имоти из цяла Калифорния.

— Лесно ли се съгласиха?

— Не, но Конгресът се готвеше да гласува голяма помощ от милиард долара за Мексико. ФБР имаше нужда от символичен арест, за

да го използва за манипулиране на общественото мнение. Аферата стигна чак до министъра на правосъдието, който накрая влезе във връзка с МІБ.

— Британските тайни служби ли?

— Те осигуриха репатрирането на Алис, като накараха всички да повярват, че е извършено отвличане. Аз трябваше да я последвам покъсно.

Мадлин изведнъж се почувства напълно изнемощяла: в продължение на месеци се беше опитвала да разреши загадка, която Интелиджънс Сървис редеше. Всичко се обясняваше: развалените охранителни камери, липсата на отпечатъци, лъжливите и противоречиви свидетелства. Можеше и десет години да разследва, но нямаше да напредне нито на йота. Или пък щеше да свърши като Джим, „самоубила се“ в кабинета си... Ярост от безсилието завладя Мадлин. Тя напразно се опитваше да усмири гнева си:

— Защо ми стори това, Дани? Защо ме накара да вярвам, че я търсиш, защо ми изпрати сърцето ѝ?

— Щом пристигна в Манхатън, Алис се оказа неподатлива на медикаментите. Сърдечната ѝ недостатъчност се засилваше. Бях силно обезпокоен: тя беше сама, все по-често се чувстваше изморена, непрекъснато я мъчеха грипове и бронхити. Само трансплантация можеше да я спаси. Оказах натиск на ФБР: няма да свидетелствам, ако дъщеря ми умре. Тя успяха да я вкарат в листата на чакащите с предимство и скоро след това операцията беше направена в нюйоркска болница. Периодът никак не беше лесен за нея...

— Но защо ми изпрати сърцето ѝ? — настоя Мадлин.

— Не аз ти го изпратих, а тези, които ни защитаваха. Защото ти ставаше неудобна, Мадлин — призна той с дрезгавия си глас, похабен от тютюна. — Преобърна земята и небето, за да намериш Алис. Накрая щеше да попаднеш на връзката с мен. В МІБ се паникьосаха. Идеята за изпращането на сърцето беше тяхна. За да бъде затворено досието.

— Каква роля изигра Бишоп?

— Бишоп беше щастлива случайност. Тайните служби знаеха, че някой ден ще се намери смахнат тип, който ще се обвини за убийството на Алис. Но нещата се случиха много по-бързо от предвиденото. След това, няколко месеца подир „изчезването“ ѝ, аз режисирах собствената си смърт и се присъединих към нея в Ню Йорк.

— Уби брат си!

— Не, Джони сам се погуби. Ти го познаваше: беше зомби, наркоман, душевноболен и убиец. Направих избор и Алис се оказа моят приоритет. Тези, които са готови да действат, винаги трябва да платят скъпа цена.

— Спести ми приказките си, ясен си ми! А Джонатан? Как попадна той на вас?

— По време на коледната ваканция ние с Алис отидохме да прекараме няколко дни в Кот д'Азюр. След операцията Алис непрестанно изписваше името си в „Гугъл“, за да проследи как се развива следствието за нейното „отвлечане“. Тя намери статии за теб, за опита ти за самоубийство. Искаше да ти разкаже всичко, но Блайт Блейк, шерифа, която отговаряше за нас, отказа. Алис не можа да понесе това. Когато пристигнахме във Франция, тя избяга, за да отиде в Париж, но щом се озовала в столицата, се отказала, за да не ни постави в опасност, и там попадна на Джонатан Лампръор.

Сърцето на Мадлин се сви. Алис не само знаеше, че тя съществува, но и се бе опитала да влезе във връзка с нея.

— От този момент ФБР и митническата полиция имаха имената ви в архива си и винаги, когато стъпвате на американска земя, се обявява тревога. Вчера вечерта информираха Блайт Блейк, че *и двамата* сте в Ню Йорк. Не можеше да е случайно. Помолих я да разиграем стратегическа игра, за да те доведем тук.

— За да ме накарате да замълча ли?

— Не, Мадлин, за да ми помогнеш.

— За какво да ти помогна?

— Да намерим Алис.

* * *

Превърнатият в апартамент горен етаж се издигаше над гаража и над кея. Със залепено на прозореца чело Блайт Блейк не изпускаше от очи Дани и Мадлин. Шерифът накратко отговори на въпросите на Джонатан и оставаше концентрирана над задачата си: да следи и да пази свидетеля. Французинът разглеждаше тази странна жена с грациозна и аристократична хубост. Тя притежаваше русите коси и

студената елегантност на героините на Хичкок. Тънка талия, черен прилепнал по тялото панталон, ботуши и кожено яке, под което се подаваше яка поло. Малки фиби прибираха косите ѝ в сложен кок. Когато човек я наблюдаваше в профил, не можеше да не се възхити от финеса на чертите ѝ и от деликатно подчертаните с грима очи.

Дори белегът ѝ криеше известна привлекателност. Без ни най-малко да я обезобразява, той ѝ придаваше вид на фатална жена, което можеше да се стори възбуждащо за много мъже.

— Вероятно често са ви задавали въпроса... — започна той.

Продължавайки да следи с поглед Дани, тя отговори на Джонатан с монотонен глас:

— Парче от снаряд в Ирак, в „триъгълника на смъртта“. Три милиметра по-навътре и щях да си изгубя окото...

— Кога се случи?

— Преди осем години. Бях доброволка. Ако трябваше отново да го сторя, бих го направила.

— Дълго ли останахте в армията?

— Аз съм държавен агент: досието ми е строго секретно.

Тъй като той настоя, тя склони да откряне тайната:

— Напуснах морските сили след раняването. Две години останах в Куонтико^[3], след това изпълнявах тайни мисии за Управлението за борба с наркотиците, а накрая попаднах в шерифския корпус.

— Къде бяха тези мисии?

— Слушайте, приятелче, тук аз поставям въпросите, окей?

— Така ли говорите вечер, когато някой мъж се интересува от вас?

Тя се раздразни:

— Сега не е такава вечер и за ваша информация не сте мой тип.

— А кои са ваш тип? Такива като Дойл ли?

— Защо говорите така? Безпокоите се за приятелката си ли?

— А вие? Възбуждат ли ви убийците?

— Да, повече от главите на семейства — провокира го тя. — Но ако искате да знаете, работата ми е да следя Дойл, а не да спя с него.

С малка слушалка на ухото тя даде инструкции на двамата цербери да бъдат още по-внимателни.

— Мислите ли, че Дани може да бъде убит от мексиканците?

— Не е невъзможно, но нито за миг не вярвам в това.

— Защо?

— Защото в известен смисъл той *вече* свидетелства.

Този път Джонатан се смути:

— Преди пет минути ми казахте, че трябва да се яви пред съда следващата седмица.

Блайт уточни:

— Както законът позволява при подобно положение, Дани записа показанията си преди началото на процеса. Свидетелството му е филмирано, в присъствието на съдия и на адвокат той обвинява Исабел Кортес.

Джонатан започна да разбира:

— Значи дори ако днес убият Дани...

— ... записът ще е достатъчен, за да бъде осъдена трафикантката — увери го Блайт. — Единствената надежда на картела е Дани да промени версията си в деня на процеса.

— Но защо би сторил той нещо подобно?

— Ето затова — отговори тя.

С помощта на дистанционно устройство включи закачения на стената голям плосък екран и пусна видео.

[1] Дънна риба. ↑

[2] Една от агенциите на Министерството на финансите, която се занимава със събирането на данъците и спазването на финансовите закони. — Б.а. ↑

[3] Американска база, където се намира академията на ФБР. — Б.а. ↑

THE GIRL IN THE DARK^[1]

Филмът траеше по-малко от трийсет секунди. Показваше в близък план страдалческото лице на младото момиче. Изпаднала в паника, видимо на края на силите си, с тъмни кръгове под очите, Алис гледаше напрегнато към камерата. Призрачната светлина, която я заобикаляше, създаваше впечатление, че я държат в подземие или в килия. Изказът ѝ беше накъсан, прекъсван от ридания. Хълцайки, тя все пак успя да се обърне директно към баща си, за да му предаде исканията на похитителите си:

Save me, Dad! Change your testimony, please! And we'll be together again. Right, Dad?^[2]

След това камерата се отдалечи и даде възможност да се види крехкият силует на завързаната към канализационна тръба Алис.

— Получихме този филм сутринта по специален пратеник — обясни Блайт Блейк и стопира картината.

Дани стисна юмруци. Обречен на безсилие и разяждан от чувство за вина, той демонстрира краен песимизъм:

— Отвлечена е преди дванайсет часа. Ако не я намерим много бързо, те ще я убият, каквото и да правя. А без лекарствата си тя е подложена на риска всеки момент да получи бърбечна недостатъчност.

Блайт се настани на масата от ковано желязо, върху която бяха поставени три портативни компютъра.

— Безуспешно се опитахме да локализираме телефона на Алис — обясни тя и прехвърли филма на един от твърдите дискове.

Няколко пъти изгледа заснетия материал, като изолира звука и с помощта на вариообектива се спря на всеки детайл от изображението.

Заинтересувана от тези технически аспекти, Мадлин се приближи към компютрите. Блайт ѝ обясни процедурата:

— В долната част на филма виждаме датата и точния час. Като усилвам звуковата писта, може би ще чуя и едва доловимите шумове: надземно метро, бученето на движението... всичко това може да ни наведе на следа.

— А камерата? — запита Джонатан.

— Изображението е качествено въпреки мрака. Вероятно е нов модел — анализира Блейт.

Направи няколко манипулации и намери компютърна програма, която можеше да установи марката и модела.

— Камерата е „Канон“ с флаш памет, излязла на пазара преди по-малко от година. Ще поискам от бюрото да подготвят списък на последните покупки в магазини или по интернет, но това ще отнеме време.

След това тя изолира един детайл от картината и го представи в едър план.

— Особено ме интересува тръбата! — каза и посочи мястото, където Алис беше закопчана с белезници. — Тя е стара и масивна. На пръв поглед бих казала, че тази канализация е поне на един век, но ще потърся експерти, които ще определят по-точно възрастта ѝ. С малко повече шанс, като сравним получените данни, ще локализираме скривалището.

След това тя се обърна към агента, който беше донесъл флашката с филма.

— Взе ли показания от куриера, Крис?

Мъжът в черно прехвърли един документ от телефона си на екрана на компютъра.

— Той работи за „Байк Месенджър“, агенция за доставки, близо до Уолстрийт, но днес бачкаше за своя сметка. Приел е пакета на ъгъла на „Дътч“ и на „Джон Стрийт“. Изпращачът се появил лично: висок, кавказец, набит, четирийсетинагодишен... Платил в налични, без да си казва името.

— Разполагаме ли с неговия портрет робот?

— Ами... Терънс в момента разпитва доставчика.

— Добре, кажи му да действа скоростно! Искам да разпространя данните му след десет минути. От този момент нататък всяка секунда е

скъпа!

Половин час по-късно

„Мачбокс“^[3] вероятно дължеше името си на теснотата на мястото. Бог знае как, собственикът на пъба беше успял да подреди всичко така, че да осигури столове за двайсетина души в малка уютна заличка, отворена към градина.

Седнал пред сандвич със съомга, Джонатан разказваше на Мадлин за срещата си с Франческа.

— Какво мислиш?

Той говореше откровено, точно ѝ предаде обстоятелствата, при които съпругата му беше убила Лойд Уорнър и се беше освободила от тялото му, а след това си беше осигурила и алиби с помощта на Жорж. Храбра постъпка, благодарение на която не беше обвинена в убийство, но тя ѝ струваше брака.

— Мисля, че след смъртта на този тип на Земята има един мръсник по-малко — отговори Мадлин.

Остроумие ала Дани Дойл...

— Според мен жена ти притежава дяволско хладнокръвие и завидна интелигентност — довърши тя.

Лапна последната хапка от филията си с прясно козе сирене и отпи глътка вино.

— И мисля, че трябва да се върнеш при нея.

Джонатан сякаш падна от Марс. За секунда Мадлин беше направила на пух и прах случилото се между тях.

— Ами... ние?

Тя го погледна в очите.

— Да не се заблуждаваме: нашата връзка е крехка. Какво бъдеще може да имаме? Живеем на десет хиляди километра един от друг, еднакво объркани сме. Винаги ще има момент, в който ти ще съжаляваш, че не си се върнал при съпругата и при сина си.

Джонатан се опита да остане спокоен.

— Ти не може да знаеш какво ще стане! Няма да се разделим заради една тъпа хипотеза...

— Вече няма какво да правиш тук. Алис Диксън не представлява нищо за теб. Това не е твоята борба.

— Тя е толкова част от живота ми, колкото е и от твоя!

Този път той повиши тон. Ресторантът беше толкова тесен, че всички погледи се обърнаха към него. Мразеше това място с прилепените една о друга маси, което не оставяше никаква свобода на движенията и не позволяваше интимност.

— Слушай, Джонатан, тази история започна в кръв и ще завърши в кръв. Няма да има щастлив изход, а ти не си готов да се сблъскаш с насилието. Аз съм ченге. Блайт работи за ФБР, Дани е убиец, но ти...

— Аз съм само мил ресторантьор, така ли?

— Ти имаш семейство...

— Мислех, че ти можеш да станеш част от него — отбеляза той и стана.

Остави две банкноти на масата, преди да напусне заведението.

За първи път Мадлин се чувстваше наистина влюбена в мъж. Но не се опита да го задържи.

— Пази се — прошепна тя.

Но той вече си беше заминал.

Явно мексиканският картел, който беше отвлякъл Алис, бе готов на всичко. Засегнат на гордост, Джонатан не беше разбрал, че именно защото го обичаше, Мадлин отказваше да го повлече след себе си в този поток от мрачини.

* * *

Спирката на метрото на Бедфорд авеню беше на няколко сгради разстояние от ресторанта. Джонатан отиде право в Гринидж.

У Клер той остана двацет минути неподвижен под душа, изтощен от часовата разлика и от безсънието, разтърсван от чувства и от противоречиви усещания.

Петнайсет часът. Обади се в Сан Франциско и дълго говори със сина си. Чарли не можеше да разбере защо баща му не беше с него в навечерието на Коледа. Но Маркус се оказваше на висота и доколкото можеше, го заместваше в ролята на родител, която Джонатан никога не беше изпълнявал особено успешно.

Този диалог със сина му само увеличи неговата тъга. За да се спаси от самотата, облече топли дрехи и излезе да изпие едно кафе в първия бар, който намери по „Макдугъл Стрийт“. Надяваше се кофеинът да му помогне да роди свежи мисли. За кратко образите на отново събралото се семейство изникнаха в съзнанието му като успокояващ филм. Припомни си всички щастливи моменти, които беше имал с бившата си съпруга и с Чарли. Изповедта на Франческа го освободи от страдание, което го измъчваше от две години, давеше го в мъгла, сред която губеше всякакво доверие и вътрешните си устои.

Сега се откриваше възможност да върне „някогашния си живот“. В крайна сметка не беше ли искал винаги това? След два часа можеше да е в самолета за Калифорния, да вземе Чарли и за празниците да се върне в Ню Йорк, при Франческа.

Тази перспектива беше окуражителна. Спомняше си една фраза, изречена от колегите му: „Дърво без корени е само гола съчка.“ Имаше нужда от здрави основи, за да не губи присъствие на духа. Обаче образът на Франческа малко по малко избледняваше и се появяваше ликът на Мадлин. Без съмнение младата жена беше права: тяхната връзка беше вятър работа. И все пак...

Не беше способен да се подчини на гласа на разума. Мадлин беше разбила сърцето му и бе впръскала отровата на липсата.

Машинално извади писалка от джоба си и, обхванат от внезапно вдъхновение, започна да драска по хартиената покривка. След три минути си даде сметка, че е създал десерт, достоен за образа на младата англичанка: хилядолистна фантазия с лек крем от рози и виолетки, с фино карамелизирано тесто с туниски сладък портокал. Страшно се учуди. От две години беше лишен от творческа искра и не бе измислил никакво лакомство. Днес мандалото падна и любовта отново му даде криле.

Тази перспектива го разведри и му вдъхна доверие в бъдещето. Защо да не отвори ресторант в Ню Йорк заедно с малка школа по готварство? Ето проект, който имаше смисъл.

Джонатан си беше взел поука от грешките си и нямаше намерение два пъти да върши същите глупости. Край на панаира на суетата, на гоненето на звезди, на търсенето на медийна популярност. Представяше си заведение с характер, в което се сервират оригинални и амбициозни ястия, но не сред луксозен декор. Край на кристалните

чаши и на порцелановите сервизи, създадени от модни дизайнери. Никога вече няма да предоставя името си за разни продукти или за отвратителни дълбоко замразени гозби, продавани в хипермаркетите. От този момент нататък ще работи като артист, с единствената цел да получава и да дарява удоволствие.

Излезе от кафенето и отнесе в душата си няколко зрънца надежда. Но отлично знаеше, че това бъдеще задължително минава през оцеляването на Алис Диксън. Къде щеше да бъде днес, ако не беше срещнал девойката? Погребан на два метра под земята без съмнение. Той ѝ дължеше живота си: това беше най-големият дълг, който някога бе имал да изплаща. Кървава работа, която възнамеряваше да свърши на всяка цена.

* * *

Осемнайсет часът. Изображенията с пленничеството на Алис превзеха съзнанието му. Всичко тънеше в хаос. Опита се да си спомни последните ѝ думи, но не успя. Стигна до 20-а улица. Падаше мрак. Въпреки студа, който заледяваше лицето му, той продължи да върви по пътищата и мислеше за невероятната орис на Алис. За живота, който тя бе превърнала в борба. За силата на характера, която ѝ беше необходима, за да се освободи от оковите и да стане господар на съществуването си. От най-ранна възраст се беше сражавала сама, без семейство и без приятели и всеки път избираше най-трудния път: този, който няма да я отведе до посредствеността, ще я измъкне от низините, накъдето я теглеха деградиралите и затъващите. Линия на поведение, която трудно следват дори възрастните, а какво да каже човек, когато някой е само на тринайсет години...

Той стигна на изток от Челси. Сега вече бе съвсем тъмно и носени от вятъра сребристи снежинки летяха около уличните лампи. Студът го принуди да отвори вратата на „Лайф & Дет“, прочут коктейл бар. Лаундж музика^[4] звучеше от четирите краища на помещението. Джонатан не обичаше особено подобни места, но движенията и разговорите му създаваха усещането, че е по-малко сам. Колкото до музиката, тя пораждаше своеобразна атмосфера, която, парадоксално, му помагаше да разсъждава, да повтаря до втръсване връхлетелите го

идеи, да се вгълби в размислите си. Алис... Трябваше да се концентрира върху Алис...

Интуицията му подсказваше, че разследването на Блайт Блейк и на Мадлин няма да доведе до нищо. От своя страна нямаше никакъв начин да стори нещо по-смислено. Притежаваше само невроните си и своята психология. Алкохолът изгори стомаха му, но усили неговата чувствителност. Поръча нова чаша, за да разбуди още повече сетивата си. Като творец винаги беше залагал на интелигентността на емоциите. Малко по малко бариерата в паметта му изчезна и съдържанието на филма се върна в главата му: бляскавият и трескав поглед на момичето, безпомощният ѝ вид, гнусното свърталище, белезниците, които оковаваха дланите ѝ, прекъсващият ѝ глас и думите ѝ:

Save me, Dad! Change your testimony, please! And we'll be together again. Right, Dad?

Опита се да забрави за всичко друго, да влезе в мислена връзка с Алис. Ужасът, който се четеше на лицето ѝ, не беше престорен, но имаше страхотна интензивност в очите ѝ... Въпреки страха тя не беше изгубила интелигентността и здравия си разум. Сякаш не се опитваше само да предизвика състрадание, а и да... предаде някакво съобщение...

Не, не беше възможно. Вероятно са ѝ предоставили текст, който е трябвало да прочете, или поне са ѝ дали строги указания. Как е възможно да импровизира в рамките на няколко думи.

Той взе картонената подложка, поставена под коктейла му, и написа четирите изречения едно под друго.

Save me, Dad!
Change your testimony, please!
And we'll be together again.
Right, Dad?

Добре, и после? Ако можеше да се вярва на Дани, девойката отлично съзнаваше рисковете, които поема. Тя знаеше, че нейният нападател вероятно е изпратен от мексиканския картел. Следователно се опитваше да даде повече сведения не за самоличността на похитителя, а по-скоро за мястото, където е затворена. Освен ако...

Той получи просветление, което внезапно промени идеите му. Грабна писалката и повтори първите букви от всяко изречение:

Save me, Dad!
Change your testimony, please!
And we'll be together again.
Right, Dad?

Поставени една до друга, главните букви оформяха четирибуквена дума: SCAR.

„Белег“ на английски...

[1] Момичето в мрака. ↑

[2] Спаси ме, татко! Моля те, смени показанията си! И ние отново ще бъдем заедно. Съгласен ли си, татко? — Б.а. ↑

[3] Кутийка кибрит. — Б.а. ↑

[4] Термин в популярната музика, с който се обозначава леко, фоново изпълнение, подходящо за хотели и ресторанти. ↑

35 ДО ПОСЛЕДЕН ДЪХ

Има един момент, когато смъртта държи всички карти и отведнъж хвърля четири аса на масата.

Кристиан Бобен^[1]

УИЛЯМСБЪРГ

„МАКОНДО МОТОР КЛЪБ“

23 ЧАСЪТ

В апартамента над гаража цареше измамно спокойствие. Застанали пред екраните на компютрите, Блайт Блейк и Мадлин продължаваха да анализират данните. Прав до прозореца, Дани се разяждаше от угризения и пушеше цигара от цигара. Двама агенти стояха на пост: първият пред вратата на жилището, а вторият патрулираше около гаража сред падащите в мрака снежинки.

Почти недоловим, металически звук извести на Мадлин, че е пристигнал есемес.

Тя бързо погледна и прочете:

Знам кой е отвлякъл Алис!

Ела ме намери в „Лайф & Дет“ на ъгъла на 10-о авеню и 20-а улица. Ела САМА. Най-вече НЕ КАЗВАЙ НИЩО НИКОМУ.

Джонатан

Напълно изпълнена с недоверие, тя отначало си помисли, че това е хитроумен план на Джонатан, за да я види отново.

Но в никакъв случай той не би използвал тази трагедия...

Може би наистина беше открил нещо? В такъв случай защо не й се обади, вместо да се опитва да я привлече в някакъв бар?

— Ще ми дадеш ли колата си, Дани?

— Излизаш ли?

— Трябва да го направя — заяви тя и облече коженото си яке.

Грабна раницата, в която се намираше портативният компютър на Джонатан, и последва Дани по чугунената стълба, която водеше към гаража. Под погледа на бодигарда те пресякоха хангара, натъпкан с първокласни коли.

— Вземи онази — каза той и посочи червен „Понтиак“ от 1964 г.

— Нямах ли нещо не толкова ярко?

Тя обърна глава и присви очи в търсене на по-дискретен модел.

— Защо не тази? — предложи и погледна към кабриолет „Пежо 403“. Човек би казал, че това е колата на инспектор Коломбо!

— Качи се в понтиака! — настоя той.

Тя разбра, че е по-добре да не упорства, и седна зад волана на красивата американска машина.

Дани се наведе към прозореца.

— Документите са тук — обясни той и разгърна сенника.

След това направи жест към жабката.

— Ако изникне проблем...

Мадлин я отвори и забеляза дръжката на пистолет „Колт Анаконда“. В този момент разбра защо Дани толкова държеше да тръгне точно с тази кола.

— Очаква те среща с приятелчето ти ли? — попита с неприязън.

Тя вдигна стъклото и не отговори.

— До по-късно.

* * *

Мракът и снегът не улесняваха шофирането. Мадлин се поколеба дали да не използва джипиеса от своя телефон, но в крайна сметка реши да се оправя постарому. Взе завоя, който я извеждаше на моста, и пресече Ист Ривър, за да се върне в Манхатън.

До този момент адреналинът на разследването я държеше будна, но изведнъж усети как натрупаната умора се стовари отгоре ѝ, затрудни движенията и замъгли мислите ѝ. През последните три дни беше дремнала само няколко часа, но този сън беше нездрав. Очите ѝ горяха и я обзе шемет.

По дяволите, вече не съм на двайсет години! — рече си тя и се опита да пусне отоплението.

Когато се измъкна от моста, разпозна „Бауъри“, по която беше минала сутринта, докато се гонеха с Блайт. Тя продължи до „Хаустън Стрийт“, където безличното райониране на града влизаше в правата си и правеше ориентирането много по-лесно. Провери адреса, който ѝ беше дал Джонатан, и успя да стигне до „Лайф & Дет“. Беше късно и движението ставаше рехаво. Изпита облекчение, когато намери свободни места в началото на 20-а улица, тъй като паркирането на понтиака не беше лесна работа.

Тя мина през бара и завари Джонатан седнал пред празна чаша.

— Сама ли дойде? — разтревожено попита той.

— Както ме помоли.

— Нещо ново за Алис?

— Няма.

Седна срещу него и развърза шала си.

— Каква е тази история? Защо твърдиш, че знаеш кой я е отвлякъл?

— Отсъди сама — отговори той и ѝ подаде подложката.

Тя разгледа картоната за няколко секунди.

— И какво?

— SCAR! — извика той. — Белег на английски.

— Да, благодаря, но трябва да те предупредя, че това е майчиният ми език.

— Блайт! Блайт е отвлякла Алис! Във всеки случай Алис се опитва да ни подсказе именно това! Блайт е съучастничка на мексиканците.

Изявяващата съмнение гримаса на младата жена попари възбудата на Джонатан.

— Да не смяташ, че се намираш в „Шифърът на Леонардо“^[2]? — подигра му се тя.

— Според теб става дума за случайност ли?

— Няколко букви не означават нищо...

Но Джонатан не беше готов да изостави колата си в калта:

— Размисли трийсет секунди.

— Струва ми се, че съм в час.

— Постави се на мястото на мексиканците. Кого би се опитала да обърнеш на своя страна приоритетно в тази афера?

— Каж ми кого?

— Шерифа, която отговаря за защитата на Дани, естествено!

Тя изглеждаше все така скептично настроена, но той продължи:

— В Съединените щати мексиканските картели правят всичко възможно, за да подредят свои хора в защитаващите реда агенции: граничните и имиграционните власти, митницата... Все повече и повече американски функционери се поддават на корумпиране. Кризата не промени нищо.

— Блайт Блейк е патриотка — контрира Мадлин.

— Напротив, тя е идеалният обект за тази работа! Проникнала е под чужда самоличност в наркокартелите. В крайна сметка човек губи опорните си точки. Когато ти предложат милиони долари, ти пращаш по дяволите патриотизма.

Всеки си има цена — помисли си тя, като си спомни думите на Дани. Обзета от съмнение, погледна с други очи главните букви, които образуваха думата SCAR. Възможно ли е Алис да е постъпила толкова разумно и да им е изпратила съобщение?

— Трябва да предупредим Дани! — отсече Джонатан. — Той се намира под заплаха!

Мадлин извади своя джиесем, в който беше записала номера на Дани. Размисли и се реши да го извести.

Пази се от Блайт. Може би е привлечена от наркокартела.

Свържи се с ФРБ. Бъди много внимателен. В опасност си.

Мадлин

— Да побързаме да предупредим ченгетата, като искрено се надявам да не си сбъркал.

Когато напуснаха топлия бар и излязоха на ледения нощен вятър, черното „Ферари“ ги чакаше от другата страна на пътя...

* * *

— Тя е!

Инстинктивно отстъпиха назад. Блайт вероятно се беше усъмнила, когато Мадлин си тръгна, и подозираше, че нещо се крои зад гърба ѝ.

— Ще ида да видя! — реши Джонатан и тръгна да пресича улицата.

— Не, да не си откачил!

По дяволите! — помисли си Мадлин.

Тя изтича до понтиака, тъй като си спомни за оръжието в жабката.

Беше много тъмно. Джонатан стигна до спайдъра. Беше празен. Светлините бяха загасени. Моторът не работеше.

Къде е тя?

Той усети движение зад себе си. Кабриолетът беше спрял пред входа на паркинг, който се издигаше на няколко равнища. За да бъдат осигурени колкото е възможно повече места, хитроумна система от хидравлични асансьори позволяваше да се преместват вертикално и хоризонтално около двеста коли, скупчени една върху друга. Вятърът духаше силно, така че металните стълбове на огромната арматура скърцаха. Атмосферата беше ужасяваща.

— Има ли някой? — запита Джонатан и непредпазливо влезе в помещението.

* * *

Колко е глупав! — изруга Мадлин, наблюдавайки го отдалече. Опитваше се да запали колата, като се надяваше да може да прибере Джонатан, но...

* * *

Много късно.

Гърмежът отекна и изсвистя куршум, който мина на косъм от черепа на Джонатан, преди да рикошира в една стоманена колона.

Той се хвърли на земята, за да избегне втория изстрел. Блайт стреляше на двайсет метра зад него.

Стана и се затича, без да си задава въпроси, хвърли се към първата стълба при входа на паркинга. След себе си чуваше стъпките на шерифа. Беше го взела на мушката, но витите стъпала ѝ пречеха да се прицели точно.

Горе той се озова срещу двуметрова мрежеста ограда.

Единственият му изход беше да я прескочи.

Не беше спортувал от месеци, но пред перспективата да бъде пречукан намери сили и с голи ръце започна да се катери. Прехвърли железната ограда и се оказа...

... върху стария релсов надземен път, който се надвесваше над Месоопаковъчния квартал^[3], някога район на кланиците и касапниците. По онова време линията е давала възможност на вагоните със стока да обслужват складовете. Структурата беше изоставена от почти трийсет години, обгърната от растителност, преди да бъде преобразувана в място за разходки. През лятото беше оазис от зеленина, който предлагаше изглед отвисоко към реката. Тази вечер представляваше дълга редица от бетонни плочи, враждебни и злокобни...

19-а улица, 18-а улица...

Джонатан тичаше като заек. В първата част на трасето железопътната линия беше права. Така че той беше напълно открит за куршумите, превърна се в лесна мишена. На петнайсет метра зад него Блайт стреля два пъти. Един куршум го одраска, друг се заби в плексигласовата предпазна стена откъм река Хъдсън. За щастие на Джонатан по това време на нощта бяха угасили осветлението по целия път, за да не идват насам клошари...

* * *

Мадлин подскочи, като чу изстрелите. Зад волана на понтиака, през отворения прозорец, тя дебнеше и най-малкото движение по релсовия път. С очи, вперени във висящите градини, се опитваше да отгатне как протича преследването и караше бавно по шосето, което следваше „Хайлайн“^[4]. През остъклената тераса над пътя тя забеляза силуета на Джонатан и въздъхна облекчено, като разбра, че още е жив.

* * *

Джонатан натрупа преднина. Снегът, който валеше на едри парцали, правеше земята хлъзгава. Пътят сега се пренасочваше наляво, за да пресече по диагонал 10-о авеню, преминавайки над покриви, криволичейки между тухлени сгради, почти докосвайки фасади и огромни рекламни пана.

За да съхрани мястото своята автентичност, бяха решили да запазят цели късчета от релсовия път. Две редици от стоманени релси продължаваха да се виждат върху бетона. Изпълнен със сигурност, Джонатан внимателно прескочи отлят в цимента цветарник, но си изкълчи глезена, тъй като кракът му се заклеши в една от дървените траверси.

До дяволите!

Той отново тръгна напред, но с по-бавно темпо. Блайт приближаваше, но на нивото на „Челси Маркет“ изоставената линия влизаше в тунел над каре от сгради, което осигури мимолетен отдих на французина.

* * *

14-о авеню, „Уошингтън Стрийт“...

Мадлин се промъкваше между зданията, като непрекъснато продължаваше да следи с поглед трасето на стоманената структура на бившата железница. На няколко пъти тя изпитваше желание да спре пред някоя от стълбите, които се изкачваха нагоре, но в този напреднал час достъпът до тях беше блокиран.

Накрая реши да отиде до свършека на пътя и паркира колата на „Гансвурт Плаза“, като се надяваше, че Джонатан няма да бъде застрелян, преди тя да го намери.

* * *

Джонатан излезе от тунела задъхан. Блайт беше на по-малко от десет метра зад него. Остра болка го прониза под ребрата. Подгизнал от пот, продължи да тича, провираше се сред масивите от плевели. Стигна до нивото на солариума: зоната за хващане на слънчев загар, където големи дървени шезлонги бяха разположени срещу панорамата на Ню Джърси. За да затрудни придвижването на врага си, методично разхвърля всичко, което му попаднеше подръка: столове, градински маси, цветарници...

Нов изстрел направи на пух и прах теракотена ваза.

Точно до него.

С последно придихание той пое по финалната част на трасето. Събра всичките си сили, за да премине през този участък с гъста растителност. Високите дървета и храстите пречеха на Блайт да стреля.

Внезапно отрязъкът свърши.

Джонатан се спусна надолу по стълбата към „Гансвурт Стрийт“. Блайт се стрелна след него. Последна телена ограда и...

Много късно. Блайт скочи почти едновременно с него. Този път, бягайки на зигзаг по средата на улицата, беше уязвим и без никаква защита.

Тя се прицели. От това разстояние не можеше да не го улучи.

* * *

— Стойте! Оставете оръжието или ще стрелям! — извика Мадлин.

Гъвкавата фигура на Блайт Блейк се обърна и тя оцени положението с поглед. Мадлин беше насочила към нея колтата анаконда на Дани.

Шерифът се поколеба, но пренебрегна заплахата и се хвърли към Джонатан, стисна го за гърлото и насочи оръжието си към слепоочието му.

— Едно движение и го застрелвам! — извика американката. — Отстъпете!

Двете жени стояха една срещу друга, всяка от тях бе заела позиция. Гъст сняг, навяван от вихрушката, потуляше сенките им, които се губеха на фона на надвисналото небе.

Блайт се приближи към реката и още повече притисна врата на Джонатан.

Мадлин направи крачка напред. Снежинките ѝ пречеха добре да вижда шерифа.

— Спукана ви е работата, ако го убие! — извика тя. — Колегите ви от ФБР ще бъдат тук след по-малко от две минути.

— За последен път, оставете оръжието или ще стрелям! Пука ми за агентите на ФБР, ще измисля десет хитрини, за да ги баламосам.

Имаше ли някакъв изход за Мадлин? Ако оставеше оръжието си, Блайт не би ѝ пощадила живота. Щеше да ги застреля и двамата. Младата англичанка няколко пъти премигна и гледката пред нея се замъгли. Умората и стресът излизаха на повърхността. В лош момент.

Тя усети, че ръката ѝ трепери. Револверът тежеше цял тон. Беше „мъжко“ оръжие, предназначено за лов или за спортна стрелба. С него можеше да отнесе главата на Блайт заедно с главата на Джонатан... Беше достатъчно да сгреси на милиметър в момента на стрелбата и куршумът да тръгне по лоша траектория. Беше игра, при която нямаше втори шанс.

Сега.

Стреля само веднъж. Предотвратявайки жестокия откат, Мадлин вложи цялата си сила, за да запази ръката си неподвижна и да не позволи на колтата да отскочи назад.

Уцелена право в черепа, Блайт Блейк беше рязко отхвърлена назад. Тя се опита да се улови за Джонатан, но секунда по-късно безжизненото ѝ тяло прелетя над бариерата и потъна в Хъдсън.

* * *

Вятърът вееше все по-силно и разнасяше сирените на полицейските коли, които идваха от улицата.

Смазана под огромното бреме на случилото се, засипвана от ледените снежинки, Мадлин зъзнеше. Тя беше убила единствения човек, който знаеше къде е затворена Алис. Току-що беше убила Алис. С ръка все още на спусъка, не отделяше очи от черните води. Джонатан оставаше в шок, стоеше неподвижен, с подгизнала от кръв риза. Изведнъж като че ли излезе от транса. Срещу него Мадлин едва се държеше на краката си, огънала се под въздействието на мъчителната тревога. Изпълнен със страх да не припадне, той я поведе към понтиака, паркиран на „Гансвурт Плаза“.

Потегли вихрено, като гледаше в огледалото за обратно виждане сините и червените светлини на бурканите на полицейските коли, които раздираха сумрака на небето.

[1] Френски писател (1951), в чието творчество е отделено голямо внимание на християнската вяра; цитатът е от „Христос сред маковете“, 2002. ↑

[2] Става дума за знаменития трилър на Дан Браун „Шифърът на Леонардо“. ↑

[3] Месопаковъчният квартал е исторически район на запад от Долен Манхатън. ↑

[4] „Хайлайн“ (висока линия) е парк в Манхатън на височина 10 метра от повърхността на земята; на места през него е минавала закритата през 1980 г. надземна жп линия. ↑

FINDING ALICE^[1]

Единственият елемент, който може да замени зависимостта от миналото, е зависимостта от бъдещето.

Джон Дос Пасос^[2]

Лоуер Ист Сайд
Сграда в близост до „Томпкинс Скуеър Парк“
1 часът през нощта

Джонатан отвори вратата на банята. Мадлин беше заспала във ваната. Той намери закачен пенъор и се приближи, за да я събуди нежно. Тя беше бледа, с празен поглед, със забавени движения. Послушно се остави да бъде загърната и разтрита в туниката от хавлиена тъкан.

Беше много опасно да се връщат при Клер или да отседат в стандартен хотел, където можеха да ги намерят лесно. След като паркираха колата няколко улици по-надолу, те намериха убежище в тази малка стая за гости при Анита Крюк, стара полякиня, която държеше деликатесен магазин в сърцето на Алфabet Сити. Някога Джонатан беше наел дъщеря ѝ като готвачка в „Император“ и Анита не беше забравила услугата. За да бъдат сигурни, че няма да ги открият, бяха изключили телефоните си и ги оставиха в понтиака. Единствените предмети, които взеха със себе си, бяха компютърът и пистолетът на Дани.

Почука се на вратата. Докато Мадлин се шмугна в леглото, Джонатан отвори на Анита. Старата дама им донесе вечеря, на таблата бяха сложени две купи с горещ журек — зеленчукова супа с брашно и с ферментирала ръж.

Джонатан благодари на домакинята и предложи едно от блюдата на Мадлин:

— Опитай, ще видиш, нещо специално е...

Тя гребна с лъжичка от супата и я изплю, тъй като ѝ се догади.

— Вярно е, че е малко кисела, но важното е вниманието, нали?

Без дори да му отговори, загаси светлината и потъна в сън.

Преди да се присъедини към нея, той се приближи към прозореца и погледна през стъклото. Снегът валеше все така силно. Повече от десетсантиметрова покривка застилаше пътя и тротоарите. Къде беше Алис по това време и в този студ? Беше ли още жива? Щяха си да успеят да я освободят от този ад?

Трябваше да бъде реалист: нещата се подреждаха зле. Смъртта на Блайт правеше съвсем хипотетична възможността да се доберат до мястото, където девойката беше скрита.

Думите на Мадлин се завръщаха в паметта му като пророческо ехо: „Тази история започна в кръв и ще свърши в кръв.“

Той все още не знаеше до каква степен тя имаше право.

Складът в Кони Айлънд
2 часът сутринта

В тишината на ледената стая се чуваше само дрезгаво, задъхано дишане.

Студът събуди Алис. Студът и болката: разкъсваща болка, която раздираше кръста ѝ при най-лекото движение. Легнала на една страна, с изкривена ръка, тя беше изгубила всякаква чувствителност в тази напълно скована част на тялото си. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ, а бодежите в главата се смесваха с шемет и сърцебиене.

Закашля се, за да прочисти бронхите си, опита се да преглътне слюнката, но имаше усещането, че езикът ѝ е станал твърд, като гипсов.

Не знаеше колко време беше изминало откакто я отвлякоха. Няколко часа? Ден? Може би два? Непрекъснато имаше желание да уринира, но мускулите на пикочния ѝ мехур сякаш се бяха парализирали.

Задушаваше се. Мисълта ѝ беше фрагментарна, способността да вижда — нарушена, а треската я подлудяваше. Представяше си, че гигантски плъх ѝ прегризва корема, а дългата му опашка се увива около врата ѝ, за да я удуши.

8 часът сутринта

— Стани!

Джонатан отвори едното си око и трудно започна да се разсънва.

— Стани! — повтори Мадлин. — Трябва да тръгваме.

Млечнобяла светлина искреше през прозореца. Денят едва се събуждаше.

Джонатан преглътна една прозявка и мъчно се надигна от леглото. Мадлин вече се беше облякла. След тази къса нощ си беше възвърнала духа и изглеждаше по-уверена в себе си от всякога.

Той тръгна по коридора към банята, но тя му хвърли дрехите.

— В друг ден ще вземеш душ! Нямаме време.

Излязоха на улицата, след като оставиха няколко банкноти на хазайката си. Тази сутрин бялата покривка не беше десет сантиметра, а най-малко двайсет. Снежинките продължаваха да се сипят и забавяха движението. По тротоарите хората чистеха входовете, общински работници ръсеха с луга шосето, а по „Бауъри“ два огромни снегорина разпръсваха натрупванията от двете страни на пътя и покриваха със снежна лавина зле паркираните велосипеди и автомобили.

Те спряха до понтиака и си взеха телефоните, а след това поеха към „Пийлс“, новия им генерален щаб.

Заради валежа и ранния час кафенето беше полупразно. Настаниха се на същата маса от предишния ден и си поръчаха кафе, йогурт и мюсли.

Тъй като нямаше телевизор, Мадлин извади компютъра и потърси връзка с интернет.

— Коя е най-сериозната местна информационна програма?

— Опитай да намериш NY1 News.

Мадлин откри сайта. На въвеждащата страница течеше видеопрограма — NY1 *Minute*, — която представяше актуалните събития от деня в шейсет секунди. Три четвърти от новините бяха посветени на неочаквано падналия сняг, който заплашваше да парализира Ню Йорк, но последната част представяше „мистериозното убийство през тази нощ на шерифа на Съединените щати Блайт Блейк, застреляна с куршум в главата. Тялото ѝ беше намерено в Хъдсън.

Тази опитна пазителка на реда беше натоварена със защитата на гражданин, който идния понеделник трябва да даде важни показания в процеса срещу баронесата на наркотиците Исабел Кортес. Въпросният основен свидетел сега се намира под протекцията на ФБР“

Мадлин въздъхна: нямаше как да разбере дали полицията е установила вината на Блайт, но поне Дани беше извън опасност. Това удовлетворение я държа много кратко: трябваше да намерят момичето, а нямаха никаква следа.

— Без съмнение Блайт е имала съучастник — отбеляза тя.

Джонатан напълни с кафе чашата на младата жена, сипа и в своята чаша.

— Налага се да започнем разследването отначало. Очевидно е, че в часовете след отвлечането на Алис Блайт е премахнала всички възможни доказателства и е възпрепятствала издирването.

— За какво си мислиш?

— Трябва да се опитаме да установим мястото, където се намира телефонът на Алис.

— Не разполагаме с техника. Това е работа за ченгета.

Джон тръсна глава.

— Не и днес. С нарастването на кражбите на джиесеми много оператори съветват клиентите си да активират функция за локализиране от разстояние. Ако смартфонът на Алис е нов модел, той несъмнено има такава опция.

Мадлин продължи да гледа скептично.

— Дори не знаем номера й...

— Системата не действа с номер, а с имейл адрес.

Джонатан обърна към себе си екрана на компютъра, за да потърси сайта „Локализирайте моя смартфон“ на прочута електронна фирма. За да намери апарата, трябваше да предостави адреса на електронната поща, както и използваната парола.

— Не притежаваме нито едното, нито другото, така че проблемът е приключен — кисело се обади Мадлин, като го гледаше да трака по клавишите.

Този път Джонатан повиши тон:

— Мога ли да знам защо всеки път когато ми хрумне идея, ти я намиращ за калпава?

— Защото ще си изгубим времето за нищо.

— Трябва да те подсетя, че все пак *благодарение на мен* изобличихме Блайт!

— Но именно *заради теб* бях принудена да я убия! — упрекна го тя.

Ето, това беше. Чувството за вина, което глождеше Мадлин, се беше завърнало. Джонатан се опита да я вразуми.

— Как го каза ти? *На Земята има един мръсник по-малко...* Слушай, каквото и да се беше случило, Блайт по никакъв начин нямаше да ни каже къде е скрила Алис.

— Ако това може да ти облекчи съвестта...

— Съвестта ми ще бъде облекчена, ако ти ми помогнеш да намерим Алис!

Тя го стрелна с пръст и беше готова да избълва нова острога, когато внезапно осъзна, че Джонатан имаше право.

— По дяволите! Караме се като омръзнала си двойка! — изрази съжаление.

Тя се приближи към компютъра.

Въведете информация за разпознаването ви.

— Добре, Шерлок, имаш ли някаква идея?

— Можем да опитаме акаунт в хотмейл или в джимейл — предложи Джонатан. — Или по-скоро, защо не, акаунта на нейното училище по изкуствата?

Мадлин реши, че идеята е привлекателна, отвори нов прозорец и проникна в сайта на „Джулиард“. Преподавателите, персоналът и учениците разполагаха с акаунти за електронна поща в следната форма: име.презиме@juillard.edu. Мадлин вкара следните данни: alice.kowalski@juillard.edu.

А сега въведете вашата парола.

— Аз бях дотук — призна Джонатан.

— Чакай! Ами ако е запазила старата си парола?

— Тази, която е използвала, когато е била на четиринайсет години ли?

— Хората често пъти постъпват така, нали? Моята във всеки случай е все същата от памти века.

— Каква е?

— *Mind your business!*^[3]

— Хайде, кажи ми я!

— И дума да не става!

— Моля те!

— ... виолет1978 — въздъхна тя. — Сега вече ще трябва да я сменя.

— 1978, това годината на раждането ти ли е?

— Защо, каква възраст ми даваш? Повече или по-малко години? Той й отговори с усмивка, доволен, че съучастничеството им се е върнало.

— Каква е паролата на Алис?

— *Хийтклиф*, главният герой от „Брулени хълмове“.

Джонатан въведе входящата дума.

— Да стискаме палци — рече и натисна Enter.

Компютърът обработваше данните няколко секунди, а през това време те се гледаха мълчаливо, със смесица от тревога и от неверие. Едва ли щеше да е толкова просто. Откакто всичко започна, късметът винаги бе странял от тях. Щастиято нито за миг не им се усмихна. Препятствията бяха безкрай, всеки път по-непреодолими, и водеха до все по-трагични последици. Не можеше да са познали.

Но сега се оказаха на прав път.

На екрана на компютъра се появи карта на Манхатън и оградена с ореол синя точка започна да мига: телефонът на Алис не само се намиреше в Ню Йорк, но и беше на по-малко от три километра от мястото, където бяха те!

* * *

Веднага скочиха с викове и накараха малцината клиенти да вдигнат глави и да ги огледат. Две минути бяха достатъчни, за да се върне надеждата.

Джонатан се наведе над екрана, за да установи по-точно местоположението на точката: голяма сграда на ъгъла на 5-о авеню и 23-та улица.

— Знаеш ли какво има там? — запита Мадлин, почти запъхтяна от възбуда.

— Италианският пазар срещу „Флатрон“^[4].

Прехвърлиха данните на техните телефони и излязоха на „Бауъри“. Толкова силно валеше, че се отказаха да ползват колата.

— Да идем ли пеша? — предложи тя.

— Не, при това време ще ни е необходим половин час! По-добре да се опитаме да вземем такси.

Но заради бурята много от жълтите автомобили бяха останали в гаражите и те трябваше да се борят повече от пет минути, докато успеят да се метнат на кола на Бродуей.

Когато се качиха, провериха на екрана позицията на телефона на Алис. Точката не беше помръднала.

— Надявам се, че джиесемът не е бил изоставен — изрази безпокойството си Джонатан.

— Какъв е този пазар, за който говориш?

— Нарича се „Еатали“: храмът на италианската гастрономия в Манхатън. — Нещо като огромен луксозен супермаркет.

Стигнаха до големия магазин. Срещу банкнота от двайсет долара шофьорът на таксито прие да ги чака, при положение, че не се забавят повече от десет минути.

Покритият пазар току-що беше отворил, но в навечерието на Коледа, противно на улиците, той беше пълен до пръсване.

— Последвай ме!

С очи, вперени в светещата точка, те пресякоха част от хилядите квадратни метри площ, изпълнена с бутици, ресторанти и щандове с деликатеси.

Мобилният телефон на Алис предаваше сигнал на всеки трийсет секунди. Мощният му джипиес позволяваше с точност до десет метра да бъде прецизирано мястото, където се намира.

— Оттук!

Проправяйки си път с лакти, те се промъкваха през пирамидите от квасен хляб, от пакети с *паста* и с *ризото* и от пити пармезан, през

бутовете пармска шунка, закачени на тавана, през вегетарианския ресторант, през пицарията.

— Тук е!

Сега се намираха пред пасажа, където бяха разположени щандовете за сладолед и за кафе.

Напрегнати, те започнаха да проучват хората, които се блъскаха по алеята. Имаше много движение, тълпата беше гъста, а мястото — шумно.

— Няма да бъде лесно — въздъхна Мадлин. — Не ти ли идва друга гениална идея?

Джонатан погледна светещата точка на екрана на телефона си.

— Сайтът позволява да се изпрати съобщение на мобифона или даже да го настроим на звънене в продължение на две минути, дори звукът му да е изключен.

— Опитай!

Той задейства функцията и двамата нададоха уху.

Но сред гълчавата на тълпата беше невъзможно да се чуе какъвто и да било звук дори в радиус от няколко метра.

— Бъди готов да започнеш отново! — рече Мадлин и извади оръжието си.

— Какво си реши...?

Без да се колебае, тя стреля във въздуха.

— Сега!

Силният изстрел разтърси всички присъстващи. Преди да започнат да възклихват, настъпи половинсекундно слисване, а през това време се възцари пълна тишина. Половин секунда, която се оказа достатъчна, за да се чуе продължителен звън.

— Тя е! — извика Мадлин и насочи оръжието си към млада продавачка на щанда за еспресо.

Беше хубаво момиче, между осемнайсет и двайсет години. Метиска, с дълги, черни, разрошени коси. Портативният телефон се виждаше в джоба на престилката ѝ. Мадлин се хвърли към нея и със сила я изблъска извън щанда.

— Последвай ни! — нареди ѝ тя.

Мадлин и Джонатан почти носеха плачещото момиче и успяха да се измъкнат преди намесата на охранителите.

С Божията милост таксито ги чакаше.

— Хей, какво е това? — започна да се окайва шофьорът, като видя колта.

— Карай, или следващият куршум ще е за теб! — изкрещя Мадлин.

След това се обърна към продължаващото да циври момиче:

— Ти коя си?

— Казвам се Мая.

— Откога имаш този телефон?

— От... от вчера сутринта — отговори тя, разтърсвана от ридания;

— Престани да лееш сълзи? Кой ти го даде?

— Подарък е от приятеля ми Антъни.

— Подарък ли?

— Намерил го на работата си — уточни тя. — Помоли ме да не го изключвам, защото не притежавал кода за достъп.

— А къде работи той?

— На паркинга за вдигнати заради нарушение коли — в Бруклин, на „Колумбия Стрийт“.

Паркинг за нередовни автомобили... Напълно вероятно място за задържане на отвличената. Следата се оказваше интересна.

— Днес той там ли е?

— Не, ще го намерим при родителите му в Стайвесънт Таун.

Мадлин се обърна към Джонатан, специалиста по топографията на града.

— Не е далече — на изток, между 14-а и 23-та улица.

Тя удари два пъти по стъклото, което ги делеше от шофьора.

— Разбра ли, Фанджо^[5]?

* * *

Построен след края на Втората световна война, Стайвесънт Таун беше комплекс от стотина малки сгради от червени тухли. Тук наемите бяха контролирани, така че много поколения от средната класа — ченгета, пожарникари, начални учители, медицински сестри — продължаваха да живеят в сърцето на Манхатън въпреки нарастването на цените на недвижимите имоти.

Водено от наставленията на Мая, таксито се промуши сред зданията.

— Ето тук е, на деветия етаж: като излезете от асансьора, втората врата отдясно.

— Качвай се с нас! А ти, изчезвай! — нареди Мадлин на шофьора, който се измъкна тихомълком.

Вратата на жилището поддаде, когато Мадлин я ритна. Бившето ченге беше възвърнало не само старите си рефлексии, но и решителността. Способността ѝ незабавно да пристъпва към крути действия плашеше Джонатан, макар той да разбираше, че това е единственото условие, за да намерят Алис.

Апартаментът беше празен, с изключение на въпросния Антъни, който беше решил да се излежава до късно. Преди да се свести, се оказа както го е майка родила пред пистолета на Мадлин, насочен към тестикулите му.

Младежът беше висок и слаб, със стоманени коремни мускули и с татуировки на рапър. Първият му рефлекс беше да прикрие пениса си, но Мадлин му нареди да държи ръцете си горе.

— Ако не искаш да гръмна голямата ти черна мамба, ще отговаряш на въпросите ми, разбра ли?

— Раз... брах.

— От кого открадна този телефон?

Джонатан му набута мобифона на Алис подноса.

— Намерих го!

— Намери го, къде?

— В една кола, която вдигнах с моя влекач онази вечер.

— Каква беше машината?

— Голям, съвсем нов „Додж“ — обясни Антъни. — Телефонът беше вътре. Под една от седалките отзад.

— А откъде вдигна този „Додж“?

— От Кони Айлънд.

— Бъди по-точен! — нареди му Джонатан. — Кажи ни име на улица.

— Не знам! Близо до плажа. Недалече от старото влакче на ужасите. Недалеч от продавача на хотдог. Спомням си, че някъде там, вътре имаше кучета които непрекъснато лаеха...

Джонатан разгледа плана върху телефона си.

— Тук ли е? — запита и посочи една точка на картата.
— Още по-близко до морето. Там, от дясната страна.
Мадлин вкара в паметта на апарата координатите.
— Да тръгваме! — рече тя и излезе от стаята.

[1] Откриването на Алис. ↑

[2] Джон Дос Пасос (1896–1970) — американски белетрист; в романа си „Манхатън“ за първи път използва т.нар. калейдоскопично повествование, което прилага и в трилогията „САЩ“ — епична картина на начина на живот в началото на ХХ в.; цитатът в романа е от „Против американската литература“ (1916). ↑

[3] Гледай си работата! — Б.а. ↑

[4] Един от най-старите и най-популярни небостъргачи в Манхатън, в триъгълна форма на „ютия“. — Б.а. ↑

[5] Хуан Мануел Фанджо (1911–1995) е легендарен аржентински автомобилен пилот, който за 51 старта има пет световни титли във Формула 1. ↑

ОГЪН В КРЪВТА

*Докато животното се спотайва в мрака,
за да умре, човекът дири светлината. Той иска
да умре у дома, на своя територия, а мрачините
не са негова територия.*

Греъм Грийн^[1]

Кони Айлънд
10 часът сутринта

Алис беше подгизнала от главата до петите. Едри капки пот струяха от лицето ѝ. Тя наведе глава и установи, че алено петно беше избило през анцуга, в долната част на корема. Бъбреците ѝ кървяха. Сега не ѝ оставаше много време. Все така разкъсвана от треската, въпреки всичко тя изплува от делириума и донякъде си възвърна яснотата на мислите.

Не бива да умирам, преди да съм опитала всичко...

Усети, че въжето, което стягаше глезените ѝ, леко се беше разхлабило. За съжаление, не достатъчно, та да можеше да освободи краката си. Нозете ѝ тежаха. Легнала на земята, направи усилие да ги повдигне нагоре и да се хване здраво за тясната преграда, която отделяше тоалетната. В това положение тя започна да търка найлоновата лента в ръба на стената. Мястото беше много грапаво, но беше много трудно влакното да бъде протрито дотолкова, че да се скъса.

Алис се къпеше в пот, мускулите ѝ бяха парализирани от спазми, но ожесточено продължи да прави тези движения четвърт час, докато...

Въжето се предаде!

Възбудена от тази малка победа, тя с облекчение се размърда. Уви, белезниците все така я притискаха към канализационната тръба,

но вече нищо не ѝ се струваше невъзможно. Приклекна и пристъпи от крак на крак, за да ги раздвижи. Въпреки слабата светлина разгледа детайлно тръбата. Системата беше поне на един век. Забеляза точка на свързване между две цеви, където ръждата беше започнала да атакува отливката.

Ако това съоръжение се огъне, точно тук му е слабостта!

Застана в удобно положение и с десния ток на маратонката си ритна силно мястото, където тръбите се съединяваха. Цялата структура се разклати, но не се разпадна. Под въздействието на удара металните белезници още повече се впиха в плътта ѝ, но тя вече почти не усещаше болката.

Канализацията щеше да поддаде. Алис беше сигурна в това. За съжаление, атаката ѝ срещу тръбата провокира силен шум, който отекна в цялата сграда. Трябваше да се моли руснакът да не е наблизо...

Във всеки случай какво имаше да губи?

Твърдо решена, тя събра малкото сила, която ѝ беше останала и започна да нанася кой от кой по-яки удари. Интуицията ѝ не я подведе: след като устоя на десетина ритника, тръбата най-последно се разхлаби в невралгичната точка.

Алис нададе яростен и победоносен вик.

Освободена от желязната преградка, тя се обърна и...

... Страховитият силует на Юри се откри в пространството на вратата. Зловещ смях разкриви подутото му лице.

— Моя малка матрьошке... — рече той и тръгна към нея.

Алис изрева като ранено животно и припадна.

Манхатън

Мадлин и Джонатан излязоха от жилищния комплекс.

Небето беше черно, бурята продължаваше да върлува из града. Снегът валеше непрестанно от почти дванайсет часа. Бялата покривка вече минаваше трийсет сантиметра и нищо не предвещаваше, че стихията ще има край. Напротив, тежки като парцали снежинки падаха в неотслабващ ритъм. Пешеходците се придвижваха трудно, забавяни от ледената вихрушка, която бръснеше лицата им.

— Как ще стигнем до Кони Айлънд? — повиши глас Мадлин, за да надвика мразовития вятър.

— Да опитаме с метрото. Има станция на другата страна на улицата.

За Джонатан, който беше живял години в Ню Йорк, снегът не беше необичаен, но размахът на бурята беше изненадал градските власти.

Дори на много широката 14-а улица един автобус стоеше неподвижно. Такситата се пързалиха, а безразсъден мотоциклетист направи най-незабравимото падане в живота си. Снегорините и малките багерчета почистваха като трудолюбиви пчелички големите артерии, но бяха недостатъчни, за да изринат второстепенните улици. В обслужващите екипи явно не достигаше персонал. Вероятно заради коледните празници.

Мадлин и Джонатан влязоха в станцията, там стълбището се беше превърнало в пързалка.

— Снегът ще предизвика ужасен безпорядък! — изрази тревогата си Джонатан. — След по-малко от час ще настъпи хаос.

На перона влаковете закъсняваха. Двамата успяха да се промъкнат в препълнен вагон.

— Далеч ли е оттук? — попита Мадлин и погледна часовника си.

Джонатан се взря в закачения на стената план.

— Линията не е директна. Трябва да сменим на „Юниън Скуеър“. Оттам можем да стигнем за по-малко от час.

— А с кола?

— Нормално за двайсетина минути, но не в ден като днешния.

Влакът се движеше бавно и толкова често спираше, че мина цяла вечност, докато преодоляха разстоянието между три спирки.

Щом излязоха на перона, Мадлин хвана Джонатан за ръката.

— Целуни ме! — помоли го тя, за да измамят евентуалните камери за наблюдение.

Възползва се от прегръдката, за да мушне колта в дънките на Джонатан.

— Какво искаш да сторя?

— Продължавай с метрото, аз ще си опитам късмета по пътя.

— Това е лудост, Мадлин! При излизане от Манхатън движението ще бъде блокирано.

— Имам нещо предвид — каза тя. — Първият, който пристигне, прави необходимото. Пази се!

Той се опита да протестира, но тя не му остави време за реакция.

* * *

Небето беше толкова мрачно, сякаш навън цареше дълбока нощ. Обикновено много оживен, „Юниън Скуеър“ сега беше почти празен. Рядко минаващите автомобили бяха запалили светлините си за бедствие и едва-едва пълзяха. Сигналът „не е в движение“ бляскаше върху покривите на такситата. За да освободи пътя, един джип на нюйоркската полиция влачеше след себе си изоставена кола. Само вседеходите можеха да се движат нормално. Мадлин забеляза затънала в снега лимузина в началото на „Парк Авеню“. Тя застана близо до нея и зачака някой от форд експлорерите на полицията да спре, за да изтегли автомобила. Издебна момента, когато двете ченгета излязоха от джипа, за да подкарат изпадналото в беда возило.

— Хей! — извика офицерът.

Тя потегли като светкавица. Това чудовище вероятно тежеше два тона и беше дълго пет метра. Във всеки случай беше изключително стабилно. Мадлин си сложи колана, оправя седалката и огледалото за обратно виждане. Познаваше добре квартала, насочи се на югоизток. Вкара в джипиеса координатите, които ѝ бе предоставил Антъни, крадецът от депото за вдигнати неправилно паркирани коли. Този път знаеше, че се приближава към целта. Благодарение на Джонатан можеше със сигурност да открие мястото, където държаха Алис. Днес настъпваше епилогът на едно разследване, което я измъчваше от три години.

Естествено, ченгетата щяха да се опитат да намерят джипа си и всички полицейски коли щяха да бъдат предупредени по сателит, но тя точно на това се надяваше: да привлече колкото се може повече пазители на реда в Кони Айлънд, в случай че нещата не се развиеха добре.

Първите километри измина като в сън. Зад волана на вседехода Мадлин имаше усещането, че пустинният град ѝ принадлежеше. След това трафикът съвсем намаля при подстъпа към „Бруклин Бридж“. Тя

избра местна станция на радиото. Непрекъснато предаваха предупреждения от кметството, обръщаха се към жителите на града да не излизат навън по време на бурята. Но тези заклинания не оказваха никакъв ефект върху нюйоркчаните, които през този коледен уикенд нямаха намерение да се откажат да напуснат Манхатън.

Мадлин включи буркана върху покрива и сирената. Въздействието настъпи незабавно. Колите послушно се отстраняваха, за да й направят път, което й позволи да премине много бързо по моста. Решена да се възползва докрай от тази привилегия, тя тръгна по „Инсерстейт 278“, магистрала с три платна, която се простираше покрай кейовете на Тъпър Бей. Независимо че снегът пречеше на движението, по магистралите все още не бяха затворили мостовете и тунелите. Според информацията от радиото това можеше да се случи всеки момент.

Докато джипът се промъкваше между разчистващите шосето машини, Мадлин забеляза осветен надпис, който предупреждаваше за неизбежността от ново задръстване. Два километра по-нататък, в зона, където пътят се стесняваше, колите се движеха броня до броня. Тя се опита да премине, рязко завъртя волана, качи се върху централния насип и счупи огледалото си, като налетя с пълна скорост върху бетонна стена.

Дявол да го вземе!

Този път беше блокирана. Заклещен от снега, тежкотоварен камион беше спрял движението.

Без капка смущение тя претърси джипа. Едно от ченгетата бе имало неблагоприятното да остави револвера си в жабката: страхотен „Глок 17“, служебното оръжие на нюйоркската полиция. Прибра автоматичния пистолет и изостави автомобила край пътя. Оловното небе и стената от снежни парцали придаваха на магистралата призрачен вид. Премина пеш стотина метра, за да стигне до мястото на инцидента. С рисковани маневри няколко коли успяха да се отскубнат от тресавището.

Мадлин се насочи към първата, която се изпречи на пътя ѝ: многоместно туристическо комби, карано мъж с гола глава, изложил на показ върху задното стъкло стикер в прослава на „Черното парти“^[2].

— Слизай! — изкрещя тя и тикна патлака в лицето му.

Човекът не се помайва да го подканят два пъти и изчака търпеливо крадлата да потегли, за да вдигне юмрук и да изригне куп ругатни.

Мадлин яко настъпи газта. Тя вече нямаше сирена, нито буркан, но ръката ѝ натискаше клаксона.

Никога до този момент не беше стигала толкова близо до целта. Рязко зави, за да поеме по ръкава, който водеше към Кони Айлънд. Колата силно се разклати, за секунда задните гуми блокираха, но с възвратно движение и с умело извъртане на волана тя успя да възстанови равновесието.

Образът на пленената Алис Диксън, такава, каквато я беше видяла на филма, обзе съзнанието ѝ. Дори да излезеше жива от това изпитание, в какво физическо и умствено състояние щеше да се окаже девойката, когато кошмарът свършеше? Алис вече беше проявила решителност и стабилност, но каква зрялост е необходима след подобно струпване на травматични преживявания? Как да не бъдеш обзет от омраза и от лудост?

Тя прогони от съзнанието си въпросите, когато се озова на „Нептун Авеню“ и зави в задънената уличка, която ѝ беше посочил Антъни.

Линия F на нюйоркското метро
Спирка „Парк Слоуп“

Нашият влак спира за няколко секунди. Заради
вашата сигурност, моля, не слизайте от вагоните...

Джонатан тревожно погледна часовника си. Питаше се къде е Мадлин. Опита се да ѝ се обади, но връзката се оказа невъзможна. Спиранията по трасето ставаха все по-чести. Видимо релсите започваха да замръзват, станциите биваха затваряни една след друга, а Кони Айлънд беше все още далече...

* * *

Сляпата уличка, в която влетя колата, беше почти блокирана от снега. Мадлин взе автоматичния пистолет и напусна комбито в началото на уличката. Тя се качи на тротоара и откри това сюрреалистично място. С порутените сгради и с ръждясалите манежи някогашният атракционен парк приличаше на руина, останала след края на света. Започнати тук и там, няколко строежа подсказваха, че един ден зоната ще бъде реабилитирана, но това нямаше да стане утре. В разгара на бурята нейните улички бяха празни и заплашителни. Чуваха се само свистенето на вятъра и грохотът на вълните, а металните скелети скърцаха.

След това, изведнъж... ръмжене.

Сети се какво ѝ каза младежът от депото за коли: *Спомням си, че имаше кучета, които през цялото време лаеха.*

Тя беше намерила мястото.

Мадлин отмести две плесенявали дъски от оградата и видя немски дог с жълта козина и с безумни очи. Той показваше зъби и непрекъснато ръмжеше злобно. Испита ужас от неговата мършавост. Кучето беше само кожа и кости. Може би беше болно? Или някой безумец го държеше нарочно в такова състояние...

Тя усети, че адреналинът я обзема и се смесва със страха. Не хранеше огромна любов към кучетата. Откакто един боксер я ухапа в детството ѝ, предпочиташе да ги гледа отдалече, беше я шубе, а всички псета по света подушваха това от три километра разстояние и я лаеха агресивно винаги когато минаваше покрай тях.

Можеше да проникне на терена през метална преграда. Извади глока от кобура и стреля по катинара. Както се надяваше, изстрелът изненада кучето, което се отдалечи малко объркано. Тя проникна в имота и видя, че пътеката водеше към голям склад, готов да се разпадне на руини. Преди да стигне до неугледната постройка, към дога се присъединиха събратята му. Пет цербера я заобиколиха и задавено ръмжаха. Първият се спусна към нея и челюстите му се забиха в лявата ѝ ръка.

Мадлин изкрещя диво, когато усети зъбите на животното да разкъсват плътта ѝ. Втори атакува крака ѝ, така че тя се строполи в

снега, а трети се нахвърли на врата ѝ.

Него тя уби първи. Куршумът го уцели в главата. След това паднаха и другите две кучета, които се бяха нахвърлили върху нея. Обзета от паника, в криза на ярост гръмна и останалите двама копои, защото те на свой ред я атакуваха.

Заобиколена от пет трупа, тя отново дишаше свободно, като същевременно оставаше нащрек, готова да открие стрелба по нови чудовища, изпречили се на пътя ѝ. Цялата беше в кръв. Отказа се да разглежда раните, макар да усещаше болка в ръката, нахапана на няколко места.

По-късно.

Стана и заби нов куршум в ключалката на хангара.

* * *

— Алис? — извика тя.

Складът тънеше в мрак. Извади джобен фенер от кобура на пистолета и го закрепил върху дулото.

— Алис? — повтори и бавно тръгна напред с пръсти на спусъка и с насочен фенер. Забеляза по пръстения под следи от стъпки, които водеха към метална стълба.

Ако някой е скрит там, ще ме убие като заек.

Защо не изчака Джонатан? Защо не предупреди ченгетата?

Защото беше убедена, че не бива да губи нито секунда.

— Алис?

Заизкачва се по стълбата, която я отведе до нещо като мрачен тунел. Тя вдигна глока малко по-високо, снопът светлина пронизваше прохода, през който нахлуваше вятърът. Усети, че кръвта от раната се стичаше по ръката ѝ, но за момента страхът беше най-добрият лек за болките. Сутеренът, опасан от чугунени тръби, служеше за склад за вехтории, където бяха натрупани какви ли не боклуци. Тя потрепера, когато попадна на дървени рекламни табели, изрисувани с отвратителни чудовища, които канеха посетители на „Най-страшното шоу в града“.

Премина през локва вода и чу скимтене. Веднага насочи оръжието си надолу, но се оказа, че това е група плъхове. В края на

тунела спираловидна рампа я призоваваше пак да потъне в мрачините.

— Алис? — извика тя отново, колкото за да обозначи присъствието си, толкова и за да си вдъхне смелост.

Озова се пред десетина железни врати, които се точеха една след друга. Разби първата брава, с дулото на пистолета си взе на мушка стаята, която миришеше на застояло и на плесен. Беше празна. Методично атакува всички останали врати: същото положение, същият резултат. До последната.

В тази стая проблясваше слаба светлина. Тук имаше скромно походно легло, но най-вече... канализация, подобна на тази, към която беше прикована Алис. Претърсвайки всяко кътче на килията, Мадлин попадна на прерязан найлонов шнур, на парче изолирбанд и на суичъра в розово и сиво с качулка, който принадлежеше на момичето. Тя клекна, за да го вдигне и го приближи до лицето си: беше просмукан от още топла пот. Като се имаше предвид студът, който властваше в този затвор, Алис навярно е била тук допреди четвърт час!

Много късно! Беше пристигнала много късно! Заради този шибан сняг! Заради липсата на достатъчно предвидливост! Заради бавния ѝ мозък! Заради...

Обезкуражаването ѝ продължи по-малко от две секунди. Мадлин стана и с оръжие в ръка премина по влажния коридор, за да напусне склада. Беше твърдо решена да продължи лова.

[1] Греъм Грийн (1904–1991) е английски писател, драматург и критик. Цитатът е от: Греъм Грийн, „Третият човек“, превод от английски Ивайла Вълкова, ИК „Народна младеж“, 1968. ↑

[2] „Черното парти“ е обществено-политическо движение в САЩ, чиито заявени цели са борба за намаляване на правителствените разходи и данъци, свиване на бюджетния дефицит и на държавния дълг. ↑

МАЛКАТА ОДЕСА

— Тежко е да искаш да защитиш някого и да не си способен да го сториш — отбеляза Анджи.

— Не можеш да защитиш хората, малкия — отговори Уоли. — Единственото, което можеш да направиш, е да ги обичаш.

Джон Ървинг^[1]

Белият фургон трудно напредваше по лепкавия сняг по „Сърф Авеню“. Въпреки бързото им движение чистачките трудно се справяха със снежинките, които падаха по стъклото.

Седнал зад волана, Юри беше обзет от безпокойство. Преди час беше смаян, когато от новините научи за смъртта на Блайт Блейк. Първо се изплаши, че полицията може да стигне до него, но след това реши да потърси изгода от положението. От този момент нататък Алис му принадлежеше. Малката кучка се беше опитала да го зарече, но нямаше сила да стори това. Като имаше предвид в какво състояние е тя, в негов интерес беше да не се бави, ако искаше да я „препродаде“ на добра цена. Братята Таченко бяха дали принципното си съгласие да откупят хлапето. Рекет, проституция, трафик на оръжие: двамата украинци се залавяха за всичко в света на организираната престъпност. Алис беше млада, хубава, възбуждаща и вероятно девствена. След като ѝ помогнеха да дойде на себе си и я посъживяха, сутеньорите щяха да се натъпчат с мангизи, принуждавайки я да проституира.

Ванът продължаваше лека-полека по пътя си, без да затъва в пухкавия дебел килим. Върху бордовото табло икона на Света Богородица с Младенеца беше закачена до византийска броеница, която се тресеше при друсането.

Юри започна да диша по-нормално, когато се озова на „Брайтън Авеню“. Голямата търговска артерия, над която минаваше надземното

метро, беше предпазена от бурята. Направи полукръг, за да паркира фургона си пред магазин за хранителни продукти. Преди да излезе, хвърли поглед на своята пленничка.

Отзад, легнала на пода, Алис отново беше изпаднала в треска. Няколко пъти вече се беше молила за вода.

— Нещо друго? — попита той. — За ядене?

Тя потвърди с глава.

— Бих искала... — започна.

* * *

Мадлин излезе от хангара залитайки. Успя да премине терена, където лежаха труповете на петте псета и повърна закуската си на тротоара. Стомахът ѝ се преобърна, лицето ѝ бе плувнало в пот, а сърцето ѝ бе изпълнено с ярост. Какво да прави сега? Да не се отказва. Да се бори докрай. Похитителят на Алис имаше най-много четвърт час преднина. Беше много и същевременно не беше почти нищо.

Нямаше видимост на десет метра. Безсмислено беше да използва колата. Трябваше да запази свободата си на движение, защото не познаваше мястото. Слезе надолу по улицата и се озова на дигата, срещу Атлантика. Океанът се беше развихрил, гледката беше колкото поразителна, толкова и неочаквана. Мадлин вече не се намираше в Ню Йорк, тя беше в Сибир.

По инстинкт тръгна по крайбрежната алея с дървената настилка и с изрисуваните с графити барачки за пържена риба. Пътеката беше безлюдна, само няколко чайки претърсваха кофите за боклук.

Беше подгизнала. Скоро осъзна, че това, което възприемаше като пот, всъщност беше кръв. На всяка крачка оставаше фина алена струя след себе си. Бедрото ѝ беше лошо засегнато, но кръвта струеше най-вече от ръката ѝ, разкъсана по цялото продължение на мускула. С шала си направи нещо като турникет, върза го със здравата си ръка и със зъби. След това продължи напред.

* * *

Метрото стигна само до предпоследната спирка. Този път релсите бяха напълно замръзнали. Студът парализираше всичко. Снегът покриваше града с дебело наметало.

Едва когато излезе от станцията, Джонатан успя да си послужи с телефона. Три пъти потърси Мадлин, но тя не отговори. Беше все още далеч от мястото на срещата им и не знаеше къде се намираше тя.

Опря гръб о стената.

Ами ако...

Реши да открие къде е телефонът на Мадлин по същия начин, както постъпи с джиесема на Алис.

Въведете информация за разпознаването ви.

Беше лесно: знаеше наизуст имейла на Мадлин.

А сега въведете вашата парола.

Преди два часа тя се беше шегувала по този повод! Той написа „виолет1978“ и изчака няколко секунди, преди да види точка, която мигаше на екрана. Мадлин беше на повече от километър, на юг, близо до морския бряг. Той изчака няколко секунди картината да стане поясна и осъзна, че точката се местеше по картата.

* * *

Мадлин тичаше, излагайки лицето си на агресивните снежинки. По-скоро беше готова да пукне, отколкото да се откаже от борбата. Не сега, когато бе толкова близо до целта. Тя напусна брега, за да премине през един паркинг, след това пое по уличка, която водеше до главната артерия на Малката Одеса.

Кварталът дължеше името си на първите еврейски общности, които бяха избягали от Русия по време на погромите и бяха намерили прилика между нюйоркския залив и черноморското пристанище.

Мадлин прецени къде се намира: беше на „Брайтън Авеню“, в сърцето на руския анклав. Под линията на надземното метро се подреждаха десетки витрини и търговски обекти с надписи на кирилица. Въпреки снега мястото бе изпълнено с хора и колите се движеха почти нормално.

Тя отвори очи, търсеше да открие някакъв детайл, някаква следа, подозрителна кола...

Нищо.

Щом спря да тича, болката я преряза. Чуваше глъчка от гласове, сред която руският език надделяваше над английския. Разговори, който се отнасяха за нея.

Когато забеляза отражението си в някаква витрина, разбра защо: единият от ръкавите на дрехата ѝ беше откъснат, а турникетът се беше развързали кръвта струеше от раната.

Не можеше да продължи като свободен електрон, без компас, и губейки кръв. Влезе в супермаркет на ъгъла с 3-та улица. Първите рафтове преливаха от солени пайове с пастет, от кюфтета, от филета от есетра и от други месни специалитети, а дъното на магазина беше пригодено за тоалетни принадлежности. За да се дезинфекцира, Мадлин взе бутилка 70-процентов алкохол, както и няколко пакета с марли и с памук. Тя се нареди на касата зад мъж, който плащаше минерална вода и бисквити.

— Бутилку клубничного молока — поиска той и посочи хладилния шкаф зад тезгяха.

Продавачката го отвори и подаде на клиента малкото шишенце с ягодово мляко, което беше пожелал.

Тя се сепна.

Сякаш нещо я разтърси.

Мадлин погледна кутийката с лакомството: бяха кръгли шоколадови бисквити, гарнирани с бял крем.

„Орео“.

* * *

Сърцето ѝ се разтуптя. Остави покупките си на касата и последва мъжа на улицата. Беше едър, груб и силен тип, нещо като играч на

ръгби, с шкембе и с дебели бузи, осеяни с червени петна. С тежка и стабилна походка той отиде до белия си фургон, паркиран малко по-надолу.

Мадлин бавно извади пистолета от джоба си. Тя събра ръце сякаш се молеше, и здраво стисна дръжката на оръжието, изчака той да ѝ попадне право на мушката и изкрещя:

— Freeze! Put your hands overhead!^[2]

В този момент отлично съзнаваше, че щеше да го убие.

Защото ѝ беше ясно, че той няма да си вдигне ръцете и няма да се предаде. Ще се опита да избяга, ще заложи на късмета си.

Юри направи точно това. Той отвори вратата на камиона и...

Мадлин натисна спусъка, но от дулото не излетя куршум. Тя отново и отново опита да стреля, но беше очевидно, че пълнителят ѝ е празен.

* * *

Джонатан вървеше по авенюто под надземното метро, когато телефонът му звънна. Мадлин беше на другия край на линията и викаше:

— Белият фургон!

Вдигна глава и видя младата жена на двайсет метра пред него. С пистолет в ръка тя му правеше знаци, но той не разбираше какво иска.

Ясно му беше само, че трябва страшно да бърза.

И че имаше револвер в джоба.

И че в началото на тази история беше записано, че тя ще свърши в кръв.

Грабна колта на Дани, зареди го и го насочи към камионетката, която потегли като вихър. Макар че никога през живота си не беше стрелял, налучка жестовете от само себе си. Махна предпазителя, закрепил ръката си да не трепери, прицели се внимателно и натисна спусъка.

Куршумът разби предното стъкло на колата.

Фургонът се отклони по дължината на шосето и се удари в централния насип, след това се преобърна и се блъсна в стълба, поддържащ линията на надземното метро.

* * *

Кръвта на Мадлин бучеше в слепоочията ѝ. Времето беше спряло. Вече не усещаше никаква болка. Външните шумове не достигаха до нея като че ли някой беше спукал тъпанчетата ѝ. Сякаш на забавен ход тя изтича към задната част на фургона. Пожарникарска кола пристигаше от края на улицата. Скоро тук щяха да бъдат бурканите на полицаите и сирените на линейките. Погледна наляво. Погледна надясно. Все още в шок, тълпата я заобикаляше, изпълнена с подозрение към нея: касапинът държеше нож, продавачът на риба беше грабнал бейзболната си бухалка, а мъжът от щанда за плодове и зеленчуци — железен лост.

Тя му го изтръгна от ръцете с премерен жест и си послужи с него, за да отвори задната врата на фургона.

Колко пъти в мечтите си беше преживявала тази сцена? Колко пъти тя беше преминавала като филм през главата ѝ? Беше обсебена от тази картина. Тя беше дълбокият смисъл на живота ѝ. Да спаси Алис. Да я възкреси.

Най-после успя.

Мадлин връхлетя във фургона.

Алис лежеше безжизнена, овързана, с напоени с кръв дрехи.

Не!

Не беше възможно тя да умре сега.

Мадлин се наведе над нея и доближи ухо до гърдите ѝ, опитвайки се да чуе туптенето на сърцето ѝ.

И кръвта ѝ се смеси с кръвта на момичето.

[1] Джон Уинслоу Ървинг (1942) е американски писател и сценарист; носител на наградата „Оскар“ за сценария на филма, режисиран от Ласе Халстрьом „Правилата на живота“ (1999); от романа, по който е направен филмът, е цитатът към тази глава. ↑

[2] Стой на място! Вдигни ръцете горе! ↑

ЕПИЛОГ

На следващата сутрин

Изгряло във ведрото небе, слънцето разпръскваше лъчите си над седефения град.

Затрупан под шейсет сантиметра сняг, Ню Йорк беше откъснат от света. Преспите блокираха улиците и тротоарите. Автобусите и такситата останаха по депата си, влаковете не тръгнаха от гарите, а самолетите бяха прилепени към земята. За няколко часа Манхатън се превърна в огромен курорт за зимни спортове. Нахлузили ски или снегоходки, въпреки ранния час много нюйоркчани предизвикваха студа, а децата се отдаваха на щастливи игри: пързаяне с шейни, битки със снежни топки, измайсторяване на снежни човеци със смешни аксесоари.

С чаша в едната ръка и с картонен пакет в другата Джонатан внимателно стъпваше по замръзалия тротоар. Той прекара голяма част от нощта в полицейския участък за дълго събеседване с местните полицаи и с важни клечки от ФБР, които от този момент нататък отговаряха за защитата на Дани.

Въпреки взетите предпазни мерки все пак се подхлъзна на пързалката. Подобно на еквилибрист успя да се закрепил до една улична лампа, макар през капачката на чашата да излетяха капки вряла течност. С облекчение мина през портите на болницата „Свети Юда“ край Чайнатаун и Файненшъл Дистрикт.

Взе асансьора до етажа, където лекуваха Алис. Коридорът бе пълен с униформени ченгета, които пазеха пред стаята.

Джонатан представи акредитационната си карта и отвори вратата. Просната на кревата, подложена на кръвопреливане през ръката, Алис се радваше на топли грижи. Тя вдигна очи към него и макар все още малко замаяно, хубавото ѝ лице светна в усмивка.

Чудото на хидратацията си казваше думата: Алис си беше възвърнала цвета и демонстрираше учудваща ведрост след всичко, което беше преживяла. Той на свой ред ѝ се усмихна и направи знак с ръка, за да ѝ даде да разбере, че отново ще дойде, след като сестрата си тръгне.

После Джонатан се отправи към етаж, където лекуваха Мадлин. Когато мина покрай метална количка, грабна оттам пластмасова табла и сложи върху нея чашата с топъл шоколад. Отвори картонената кутия и извади три къпкейка^[1], които разположи възможно най-хармонично. След това откри закачена на стената корона с бели цветя и откъсна анемония, която допълни красотата на платото.

— Закуска! — обяви той, като нахълта в стаята.

Мислеше, че Мадлин ще е сама, но се озова лице в лице с капитан Делгадило, един от стълбовете на полицейското управление на Ню Йорк: висок латиноамериканец, с бели зъби и със строг вид. Изтупано като от списание, с леко презрение в погледа, ченгето не му обърна никакво внимание.

— Чакам отговора ви до края на седмицата, госпожице Грийн — заяви той, преди да напусне стаята.

Мадлин лежеше в леглото. Предишната вечер беше подложена на пълна упойка. Операцията премина добре, но зъбите бяха проникнали дълбоко в плътта ѝ и тя щеше да запази за цял живот спомена за сблъсъка си с договете.

— За мен ли е? — запита и лапна един сладкиш.

— Ванилия, шоколад, маршмелоу. Най-вкусните къпкейкове в цял Ню Йорк — увери я той.

— Ще ми приготвиш някой ден, нали? Знаеш ли, че все още не съм опитвала ястията ти!

Той потвърди с кимане и седна до нея на матрака.

— Видя ли Алис? — попита тя.

— Току-що. Съвзема се.

— А добре ли минаха нещата в полицията?

— Така ми се струва. Казаха ми, че са взели показанията ти тук?

— Да, посредством този тип, когото видя. Никога няма да отгатнеш: той ми предложи работа!

Отначало му се стори, че тя се шегува, но Мадлин беше изпълнена с ентузиазъм:

— Детектив консултант към нюйоркската полиция!

— Ще приемеш ли?

— Мисля, че да. Много обичам цветята, но полицейската работа ми е в кръвта.

Джонатан мълчаливо се съгласи и стана, за да дръпне пердето. Слънцето проникна в стаята, но ледени тръпки обзеха Мадлин. Какво ще е бъдещето на тяхната двойка? През тези няколко дни те живяха в треската на опасността. Изпитанията, през които преминаха заедно, бяха толкова значими, че поставиха ясна граница в съществуването им. Всеки от двамата бе държал живота на другия в ръцете си. Бяха си гласували доверие, бяха се допълвали, бяха се обичали.

Ами сега?

Тя се зави с кувертюрата на леглото и застана до него пред стъклената врата. Щеше да му зададе въпрос, когато той взе инициативата?

— Как намираш това място? — попита я и ѝ подаде телефона си.

Върху екрана на джиесема се появиха снимките на стара къща с теракотена фасада в малка уличка на Гринидж Вилидж.

— Красива е, защо?

— Продава се. Може да стане хубав ресторант. Мисля, че ще се пробвам.

— Наистина ли? Идеята никак не е лоша — рече тя, без да се опитва да крие радостта си.

Той се обърна към нея закачливо:

— По този начин, ако останеш в Ню Йорк, ще мога да ти помагам при разследванията.

— Да ми помагаш в разследванията ли?

— Естествено. Забелязах, че ти често пъти имаш нужда от моя секси мозък, за да се измъкваш от едно или друго положение.

— Вярно е — съгласи се тя. — А пък аз в замяна ще ти помагам в кухнята!

— Хм... — отвърна той уклончиво.

— Какво „хм“? Представи си, че и аз знам разни рецепти! Казах ли ти, че баба ми беше шотландка? Тя ми завеща тайната на нейния знаменит хагис^[2].

— Какъв ужас! А защо не и коледен пудинг с лой!

Джонатан приплъзна крилото на остъклената врата. Обединени от възстановеното си приятелство, те излязоха да продължат задявките си на миниатюрния балкон, надвесил се над Ист Ривър и над Бруклинския мост.

Въздухът беше чист и небето кристално. Като гледаше как снегът блести на слънцето, Мадлин си припомни фразата, която Алис беше преписала на първата страница от интимния си дневник: „Най-хубавите години от един живот са тези, които все още не си изживял.“

Тази сутрин ѝ се щеше да повярва в това.

[1] Малко кексче в хартиена обвивка с обилна и цветна глазура. ↑

[2] Традиционно шотландско ястие — ароматна саздърма от агнешки дреболии, подобна на българския бахур: приготвя се от овесено брашно и смлени на дребно вътрешности; сместа се овкусява с лук и ароматни подправки и се натъпква в овче шкембе, след това се вари няколко часа. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

На Лоран Танги

Магазинчето за цветя на Мадлин съществува! Или почти... Бях вдъхновен за него от много красивата „Въображаема градина“ на Лоран Танги, улица „Ла Мишодиер“ в Париж. Благодаря, Лоран, за всичките ти разкази, за ангажираността и за заразителната страст към изкуството да отглеждаш цветя.

На Пиер Ерме

Благодаря, че намери време да ме осветлиш за „механизмите“ за създаването на вашите десерти. Нашите разговори подхраниха въображението ми за творческите пориви на Джонатан.

на Максим Чатам и на Джесика

Благодаря, Макс, за срещите ни с „Бруклин на Бролин“^[1]. Нашата разходка на 25 декември 2009 г. в заснежения и сюрреалистичен Кони Айлънд остави великолепен спомен, който послужи за фон на последните глави на този роман.

На вас, скъпи читателки и читатели

които от години отделяте време да ми пишете, за да споделите размишленията си и да поддържате диалога с мен.

И на „непознатата от летището“

която един ден, през август 2007 г., в Монреал неволно размени портативния си телефон с моя и пося в съзнанието ми зърното, от което се роди тази история.

[1] Джош Бролин (1968) е американски артист; във филмите „Американски гангстер“ и „Гангстерски отдел“ изпълнява роли на бандити от Бруклин. ↑

МЕСТА И ХОРА...

Някои читатели, които познават град Манчестър, ще се учудят, че Мадлин и Дани растат в „Чийтъм Бридж“, след като съществува истински квартал, наречен „Чийтъм Хил“. Не, не съм сбъркал. Но изпитвам нуждата да измисля квартал, за да опиша тяхното детство: за мен романът е паралелен свят.

Напротив, „Джулиард“ — това фантастично артистично училище в Ню Йорк — съществува. То е великолепно място за изкуство и култура: вие, ученици, които имате щастието да упражнявате там талантите си, не се безпокойте, ужасяващата сцена, която представям, е чиста измислица.

Сред намигванията, на които ще попаднете в този роман, очевидно, посредством папагала Борис, сте открили моето отдаване на почит към Ерже^[1] и неговия живописен капитан Хадок. А в началото на трета глава е възпроизведен откъс от прочутата песен на Жорж Брасенс „Фернанда“.

И последно. От години си записвам фразите, които ме карат да мечтая или да се смея, които ме разчувстват или дори ми правят силно впечатление. Книга след книга, те предшестват атмосферата, която искам да предам в отделните глави. Френските и чуждестранните читатели харесаха използваните от мен изречения за мото и ме питат откъде ги взимам. Затова тук привеждам творбите, от които са използваните цитати. Щастлив съм, че тези фрази са отворени врати към световите на други писатели.

[1] Ерже, или Жорж Проспер Реми (1907–1983) е белгийски автор на комикси, създател на знаменитата поредица „Приключенията на Тинтин“. ↑

Издание:

Автор: Гийом Мюсо

Заглавие: Повикът на ангела

Преводач: Георги Цанков

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: френски

Издание: първо

Издател: „Изток-Запад“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: френска

Печатница: „Изток-Запад“

Излязла от печат: 16.01.2014

Редактор: Зоя Захаријева-Цанкова

Коректор: Милена Братованова

ISBN: 619152353-X; 978-619-152-353-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/253>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.